

Văn Bên Nhau Trọn Đời

Contents

Văn Bên Nhau Trọn Đời	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	9
3. Chương 03	23
4. Chương 04	29
5. Chương 05	37
6. Chương 06	51
7. Chương 07	57
8. Chương 08	72
9. Chương 09	79
10. Chương 10 (Kết)	84

Văn Bên Nhau Trọn Đời

Giới thiệu

Ráng chiều đã bao phủ những con đường dưới phố. Thùy Trinh nhìn anh chàng Đường Quân ngồi hút thuốc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-ben-nhau-tron-doi>

1. Chương 01

Chương 1

Ráng chiều đã bao phủ những con đường dưới phố. Thùy Trinh nhìn anh chàng Đường Quân ngồi hút thuốc ở xa lông mà tội nghiệp.

Cô nhẹ lắc đầu bước đến pha một bình trà:

- Anh tìm ... sắp có chuyện hả?

Rít một hơi dài, Đường Quân gõ nhẹ điều thuốc vào gạt tàn, anh háy mắt như trêu:

- Bộ có chuyện mới được tìm ... sếp em hả? Đạo này, mấy cô luật sư có giá quá ha?

Phì cười, Thuỳ Trinh nói:

- Tại em thấy anh ngồi đợi ở đây lâu rồi.

Thông thường, anh đâu như thế. Nheo nhéo đôi mắt đa tình nhìn cô bằng ánh mắt là lạ, Quân không hiểu ý cô là thế nào. Anh hỏi:- Anh sao?

- Cao ngạo, tự phụ, dễ gì đợi ai ngoài những khách hàng. Nhưng phải là khách sộp, những hợp đồng be bé không là điều hấp dẫn với anh. .

Trầm ngâm nhả khói thuốc, anh cười cười rồi dụi điều thuốc.

- Lính gác gì mà phê bình, bạn sếp kiểu này, coi bộ

- Ê! Anh hỏi em mới nói chứ bộ.

Quân phì cười, ngả lưng ra ghế.

- Cô ghê thật. Bởi vậy mới nói, ai xấu số lắm mới yêu mấy nàng luật sư.

Đang vô tội tự dưng nói một hồi, tôi lại trở thành kẻ phạm tội.

Thuỳ Trinh trót trà ra ly. Sao anh ấy lại bảo thế? Không phải anh đang gánh cái khổ đó sao?

Lén nhìn qua Đường Quân, cô thầm khen. Mũi cao, mày rậm, cằm vuông và đôi mắt anh ta là một cái bẻ khổ cho bao cô rồi nhỉ? Anh chàng này đúng là đáng sợ, trầm trầm lúc vui lúc buồn không lường trước được, nhất là cái miệng.

Cô gạt gù với bản thân. Chưa bao giờ anh ta cười thoải mái để cô có dịp chiêm ngưỡng nụ cười kia, xem nó ma giáo cỡ nào, có giống lời đồn đại không.

- Trinh này! Sếp em sao phải làm cả ngày chủ nhật? Công việc nhiều lắm à?

- Bị hỏi bất ngờ, Trinh lơ ngơ, một lúc mới nói :

Lúc sáng, chị Oan gọi điện bảo em đến văn phòng giải quyết mấy vụ thời gấp. Chị ấy có một khách hàng lớn, nghe đâu ly hôn gì đó.

Chị ấy không nói. Thôi, anh ở đây vừa uống trà vừa đợi. Em phải xem lại tài liệu, thông cảm giùm, em đang trong thời kỳ thực tập.

Còn lại một mình, Đường Quân ngoáy đầu nhìn vào bên trong, lòng dấy lên một cái gì đó bức bối. Bộ làm cả tuần vẫn chưa đủ chắc, muốn mời ăn bữa cơm còn khô nhìn lên trời. Thật quá đáng !

Anh chụp gói thuốc trên bàn rồi bật dậy. Luật sư Oan à! Tôi nhất định phải thắng vụ kiện này. Bằng mọi giá cô phải giúp tôi, ly dị thì mới mong có cuộc sống mới. Xin cô hãy giúp tôi!

Mở to mắt như cố nhìn xuyên qua tấm kính, Quân không biết thân chủ nào đòi ly dị mà có cái giọng “nhỉ” quá. Anh đoán khoảng mười bảy, mười tám là cùng.

Một vụ rắc rối rồi đây! Ngồi trở lại, anh thở hắt ra. Hèn chi phải làm cả ngày chủ nhật. Cửa phòng làm việc của Thư Oanh Bật mở, một cô gái bước ra. Theo quán tính, anh ngược nhìn:

Cô gái đang khép cửa nên xoay lưng về phía anh. Mái tóc dài đen huyền thướt tha trên bờ vai thon thả. Đôi mắt anh như ngây dại với cái dáng mảnh mai trước mặt. Chiếc đầm xanh nhạt có viền phía dưới xoay nửa vòng khiến cô gái phải đối mặt với anh.

Đôi mắt to tròn ể ấp dư đi hàng mi dài cong vút chớp nhẹ.

- Chào anh !

Thấy anh nhìn mình có vẻ chăm chú, cô gái nhẹ gạt đầu chào. Hơi ngượng, anh thần cười cổ trần tình.

- Người ta đang làm thủ tục ly dị đó Quân à.

Anh tự cảnh cáo mình rồi gạt đáp lễ.

- Chào cô!

Cô gái không nhìn anh lấy một cái nào nữa mà đi thẳng ra thang máy.

Đường Quân ngồi phịch xuống ghế, anh cười thâm :

- Một nhàn hoa đã cảm phải ...

- Anh nói gì vậy?

Thư Oanh bước ra cô duyên dáng với bộ caompale màu vàng chanh rất ra dáng một luật sư.

Đường Quân đứng dậy, quàng tay qua vai cô:

- Đi ăn cơm! Đợi này giờ đói quá, thành ra nói nhảm luôn nè.

Gương mặt Đường Quân khép kín không biểu hiện một điều gì, anh lại trả về một Đường Quân lạnh lùng cổ hũ. Biết tách anh không thích nói nhiều, Thư Oanh mỉm cười sóng đôi ra thang máy.

Đường Quân đi mà hồn như tận đâu đâu, anh bị cái gì ám thế nhỉ? Quân cố phân tích lòng mình. Có lẽ ...
“Người đi một nửa hồn tôi ...cũng biến mất luôn rồi”:

Tan sở, mọi người tranh thủ trở về nhà sau một ngày làm việc mệt mỏi.

Đường Quân cũng thế mở cửa ngồi vào xe, anh vút cặp táp ra phía sau. Vừa nói lỏng cà-vạt, anh vừa nói:

- Đi đâu đó đi.

- Cậu muốn đi đâu?

Ngả người ra sau, nhắm mắt lại, Đường Quân im lặng. Một lúc, anh nói mà vẫn không mở mắt:

- Ngày mai mày nghỉ việc rồi nếu cứ mở miệng ra là “cậu”.

Anh lấy trong túi ra gói thuốc, châm một điếu rồi thấy cho người bên cạnh:

- Hút đi! Đã nói bao nhiêu lần rồi, ở nhà có người lớn đã đành, ra ngoài thì cứ gọi nhau “mày tao” cho thân mật. Bạn bè không được sao ?

Hơi cúi thấp đầu, Thiên Lộc xúc động trước tấm lòng của cậu chủ:

Một lúc anh mới nói:

Vậy cậu lớn hơn, hay em gọi bằng anh Quân. . .

Quân cười hài lòng:

Vậy cũng được! Đạo này cậu học hành thế nào?

- Dạ, cũng bình thường. Bây giờ mình về nhà hỏi anh Quân ?

Xem đồng hồ, Đường Quân hơi cau mày. Bây giờ về nhà thì chán thật. Tối nay anh không muốn đi chơi, nhưng về nhà với cái không khí êm ả, trầm lắng thì lại buồn.

- Có nhà sách nào gần đây, mình ghé đó xem chút rồi về.

Chiếc xe dừng trước hiệu sách lớn nhất thành phố. Đợi Thiên Lộc gọi xe xong, Đường Quân mới cùng bước vào. .

Bây giờ anh đã tháo cà-vạt và vút cùng chiếc áo vest trên xe, chỉ một chiếc áo sơ mi và quần tây. Nhìn qua Thiên Lộc, chợt anh xắn tay áo qua khỏi khuỷu tay. Thiên Lộc thấy lạ bèn hỏi :

Anh làm gì vậy?

Đường Quân cười cười:

- Bây giờ không thể phân biệt ai là cậu chủ nữa, đúng không?

Không đợi Thiên Lộc trả lời, anh kéo cậu ta vào lòng. Không phải tự dưng Đường Quân thay đổi tánh tình như vậy, nhưng lời phê bình của Thùy Trinh hôm nào làm anh cứ suy nghĩ mãi. Anh đâu muốn cau mày khó chịu, chỉ vì công việc đòi hỏi, anh phải nghiêm nghị, đôi lúc lại còn phải "mặt ngầu nữa chứ. Cô đủ biết vốn danh cũng rất trẻ trung, thậm chí còn lãng mạn nữa.

Thầm cười với mình, anh rảo bước xem sách. Những kệ dài đầy ắp sách được sắp theo nhóm rất tiện lợi cho người mua.

Kia rồi! Văn học!

Đường Quân đứng xem, quên bẵng đi thời gian lẫn không gian xung quanh.

Xem qua một lượt anh đến kệ đựng sách "làm đẹp".

Chà! Mới nha. Hấp dẫn quá !

Anh thầm nghĩ rồi bước đến xem cùng ... chị em phụ nữ. Mấy hôm nay nghe mấy "nàng" tám về chuyện chăm sóc sắc đẹp ở nhà qua sách vở, anh cũng thấy là lạ. Hoá ra là thế này. Chỉ cần mua một quyển là có thể biến cái nhà thành mỹ viện rồi.

Mặc kệ mấy "nàng" chỉ tro, anh tỉnh bơ đứng lật từng trang quyển "1001 bí quyết giúp bạn thư giãn". Chuyện gì chứ Đường Quân mà thấy sách thì khỏi nói, cứ như là anh bị cuốn hút quên hết mọi chuyện. Vì thế mà thời gian còn đi học, bọn anh cứ gọi anh là "con mọt sách".

Đường Quân lía mắt qua mấy cô bé đang cười nhí nhố kế bên. Khỏi cần suy nghĩ, anh cũng biết họ cười gì rồi. Nếu không bảo anh có vấn đề về giới tính thì là nhìn gương mặt điển trai của anh. Nhưng đảm bảo là nhìn anh vì sách thì ai đọc chẳng được, đâu phân biệt giới tính.

Anh hơi ngẩng lên, nhìn mấy cô cười cười ra vẻ ngu ngơ. Non choẹt thế kia, sinh viên là cái chắc. Anh đoán khi thấy mấy cô mặc quần Jeans, áo sơ mi hoặc áo thun bụi bụi, trên vai còn mang túi sách sau lưng.

Vòng qua dãy sách bên kia thật nhanh, Đường Quân ngán ngẩm khi mấy cô cứ nhìn anh rồi người này đẩy người kia.

Lại làm quen chứ gì! Anh oải mấy vụ này lắm rồi. Anh né như vậy mà hàng ngày điện thoại cứ réo liên tục, nhất là chủ nhật, cứ bị mẹ máng vì ... bồ bịch lung tung.

Mà tại anh đâu. Ạo tự gọi đấy chứ.

Mãi lo suy nghĩ Đường Quân không hay mình đang đứng trước dãy sách "tin học". Chợt nhớ đến Thiên Lộc, anh ngoái nhìn xung quanh. Cái thằng này, lại tiếc tiền nên không dám mua. Anh thầm nghĩ rồi lựa sách cho. Từ nhỏ, Thiên Lộc đã là bạn của anh, tuy là con chị bếp nhưng chưa bao giờ Đường Quân xem thường hay phân biệt giai cấp chủ tớ. Bằng chứng là sau khi du học ở Úc về, anh đã khuyên Thiên Lộc đi học bổ túc vào ban đêm.

Lật tìm một lúc, mắt anh sáng rõ khi thấy quyển "Thiết kế đồ hoạ". Nhanh tay anh chụp lấy vì trên kệ chỉ còn đúng một quyển:

- Ái Một giọng nói kêu lên nho nhỏ nhưng đủ làm anh giật mình. Đôi mắt anh mở to hết cỡ kinh ngạc vì trong tay mình là một bàn tay thuần dài trắng nõn.

Quá! Chuyện gì thế này? Ma ư?

Quá bất ngờ, anh vẫn giữ chặt bàn tay kia vì nó đang cầm quyển sách anh cần. Theo quán tính anh ló đầu ra khỏi kệ sách để tìm chủ nhân. Phía sau kệ sách, một cái đầu cũng ló ra.

Đường Quân chết sững. Đôi mắt to, đen láy chớp một cái trước anh mắt ...

hình viên đạn của anh.

Đoán biết là con gái, nhưng anh không ngờ cô nàng có đôi mắt đẹp mê hồn.

Mái tóc cột nhổng cao từ từ đổ xuống một bên. Nè! Có mau buông tay ra không?

Tiếng la khe khẽ của người đẹp làm anh giật mình. Sự tĩnh, trong một thoáng vẻ mặt tươi tỉnh của anh biến mất, thay vào đó là một gương mặt ... khá hình sự. .

- Tại sao tôi phải buông?

- Ông ...

Cô gái gầm gừ trong miệng vì không muốn để mọi người xung quanh phải đổ dồn mắt về phía mình mà nói :

- Ông mau buông ra đi. Làm gì kỳ cục vậy?

Anh Bặm môi, trừng mắt:

Muốn tôi buông tay thì mau bỏ cuốn sách xuống!

Anh cũng không biết tại sao mình làm vậy, khi không lại đi tranh hơn tranh thua cuốn sách với một cô gái.

Bị anh nắm mạnh, cô gái cắn răng chịu đựng. An thần khen sự bướng bỉnh của cô. Không chịu buông quyển sách, cũng không dám la. Nhìn gương mặt nhăn nhó của cô ta trông sao mà tội.

Được rồi, tôi buông !

Cô gái buông tay làm cuốn sách rơi phịch về chỗ cũ. Tuy cô rút nhanh tay về, nhưng anh vẫn nhìn thấy mấy ngón tay mình còn in đậm trên làn da trắng mịn.

Một chút hối hận len nhẹ vào lòng, anh thung thính bước vòng qua.

Trước mắt anh, một gương mặt bầu bĩnh mà đêm đêm cứ nhúng ám anh đang hiện ra.

Anh chỉ tay kêu lên mừng rỡ :

Cô là cô hả ?

Vô duyên !

Ba đau quá, cô gái lườm anh muốn nẹt lửa rồi quát khê :- Tôi không là tôi, hổng lẽ tôi là ông.

Anh vỗ tay vào trán kêu lên :

- Không phải. Ý tôi là chúng ta đã gặp nhau. Cô không nhớ thiệt hả ?Nghe anh nói, cô gái nhìn anh như đôi mắt cảnh sát điều tra đang nhìn tội phạm.Quan sát anh đúng một vòng, vầy vầy cái tay đau, cô đứng trước mặt anh hồi tỉnh bơ :

- Quen thật hả ?Nghe cách cô ta nói cứ như ám chỉ mình là một thằng vớ Vẩn. Đường Quân nghe tự ái dồn dập vì ánh mắt lần giọng nói mai mỉa của cô.

Quả vậy, cô gái hơi trề môi. Cái kiểu của gái kiểu này ...- Nè! Có cách nào mới hơn không?

Tôi chưa hiểu ý cô.

Hình như cái tay bắt đầu, khoanh tay trước ngực cô nói khê và chậm như sợ anh nghe không rõ :- Cách làm quen này ... tệ quá.

Trời ơi! Ngó xuống mà coi. Đường Quân thâm kêu. Mà có lẽ ông trời cũng đang chăm chú nhìn anh nãy giờ nên anh mới bị “trả quả” Lúc nãy mới “phê phán” mấy cô gái kia bây giờ đã bị con nhóc này “chơi” một vố lại. Thật đúng là “Ngày xưa quá báo thì lâu, ngày nay trả báo một giây nhân tiên”.

Đang thăm than nhưng Đường Quân vẫn cố nặn ra một câu đó để trả đũa dù biết đó là tính đàn bà. Thọc hai tay vào túi quần, anh nói tỉnh tỉnh :

- Nói thật ghen, cô là một người có gương mặt rất ưa nhìn.

Bữa môi dài lê thê, cô gái không biết phải diễn tả người đàn ông trước mặt như thế nào, chỉ có khen mà cũng tiết kiệm.Về phía Đường Quân, dù anh đã cố tìm nhưng vẫn thấy mình quá hào phóng trong cách dùng từ. Nhưng trong hoàn cảnh này đâu có thời gian suy nghĩ, anh tiếp :

- Tuy vậy cũng không hẳn ai cũng thích nhìn đâu. Trong cách nói của cô, hình như cô rất tự tin vào dung mạo của mình.

Anh cười tiếp :

Trước khi làm điều đó, hãy soi lại gương nhé !

- Anh ...Hai gò má cò gái đỏ hồng như hai trái cà chua trông ngộ ngộ, khiến Đường Quân phải mím môi quay mặt đi.

Anh đang tức giận bản thân mình ghê gớm. Sao tự dưng lại đẩy tình huống này vào cảnh xấu nhất. Theo phong thái ga-lăng thường ngày thì lúc này anh đã xoa tay giùm người đẹp và ký tặng luôn quyển sách để còn hỏi địa chỉ cho việc, sau này. Quý tha ma bắt mày đi Đường Quân. Nhưng lỡ làng hung thần rồi, phải tới luôn thôi.

Anh hất mặt gầm gừ:

- Bộ tôi nói sai hả ?

Mím môi, cô gái nghiêng nghiêng đầu lừ mắt với anh mà nghe lỏng lẻo hực. Đàn ông gì mà nhỏ mọn, chỉ vì quyển sách mà xỉ vả, mắng mỏ người ta. Gạt anh qua một bên, cô nghiêng rằng :Tránh ra. Đồ ... “bà Tám” !

- Gì mà bà ... “bà Tám” ? Cô kia, có đứng lại không thì bảo. Ai là ” bà Tám”.

hả ?

Đang đuổi theo cô gái thì Đường Quân thắng lướt bánh ” khi Thiên Lộc ở đâu chạy ra, mặt anh tái mét :

- Anh Quân! Có chuyện gì mà la giỡn vậy?

Đang giận vì bị mắng là “bà Tám”, Đường Quân hầm hè luôn với Thiên Lộc. Gườm gườm một lúc rồi không biết nghĩ gì, anh quay trở lại lấy cuốn sách lúc này thái mạnh vào ngực Thiên Lộc, giọng cộc lốc :

- Về !

Như chưa hả giận, anh lầm bầm :

Đừng để tôi gặp lại cô.

Buổi tối.

Đúng bảy giờ, mọi người đã có mặt bên cạnh bàn cơm. Chiếc bàn ô-van đầy ắp thức ăn, Đăng Minh cười tươi nhìn chúng cả nhà ăn cơm đi. Vừa gấp thức ăn, bà Hoàng Thanh lên tiếng :

- Đăng Minh, Đường Quân dạo này thế nào ? Công việc vẫn tốt chứ? Là chị gái, Đan Thuý chợt chạnh lòng cùng hai đứa em trai. Điệp khúc lại bắt đầu rồi, tiếp theo sẽ là:

- Hôm nào rảnh, mẹ sẽ giới thiệu con Yến con bác Ngọc giám đốc ngân hàng, hai đứa làm quen nghen.

- Dạ.

Cả hai cùng đồng thanh gạt đầu một cách ngoan ngoãn. Đan Thuý đá nhẹ vào đầu gối Đan Thi, cô em út cũng háy mắt lại như ngầm bảo :

có phim hay để xem!

Đúng như Đan Thi dự đoán, chỉ khác một chút là ngay bây giờ, chứ không phải mai mốt như đã nghĩ. Đăng Minh chợt đặt đĩa xuống, cử chỉ của anh khiến mọi người phải dồn mắt về chiêm ngưỡng cậu tư.

Với gương mặt trắng hồng điểm thêm cặp kính cận, Đăng Minh trông thật mô phạm.

Anh đẩy nhẹ cặp kính cho thêm phần long trọng, rồi chậm rãi :

- Chuyện mẹ nói, con xin nhường cho anh Ba. Con đang làm luận án lấy bằng tiến sĩ, con không muốn phân tâm, thành thật xin lỗi mẹ. Hẹn mẹ lần sau!

Muốn bật cười trước vẻ trịnh trọng của Đăng Minh, Đan Thi gấp một cái đùi gà cho vào miệng để nén cười. Cô đảo mắt nhanh về chị Hai. Cả hai nháy mắt rồi cùng đưa mắt sang anh chàng còn lại.

Đường Quân hít một cái thật sâu, cổ nén cục tức thẳng em mang tiếng sống chết với mình đang đá ngang hông mình đây. Anh trừng mắt nhìn Đăng Minh, nhưng hần phút lơ tỉnh queo ngồi ăn cơm. Nhìn vẻ hậm hực của Đường Quân cả hai chị em Đan Thụ nhìn nhau cười cười. Cười đi! Đường Quân liếc về hai cô, thấy người ta sắp chết không cứu mà còn ngồi đó cười. Đúng là vô lương tâm!

- Quân à!

Đường Quân giật mình khi nghe mẹ gọi. Đăng Minh đã viện cớ để khai thác, bây giờ chỉ có mình anh là lãnh đủ.

- Dạ, mẹ nói đi ạ .

Bà Hoàng Thanh không biết những suy nghĩ của Đường Quân nên tiếp :

- Con hãy tập trung vào công việc nhiều hơn đi.

Đang ăn cơm, nghe mẹ nói, tiếp theo là tiếng cười khúc khích của đứa em gái, Đường Quân nghe mũi lòng hết sức. Anh có cảm tưởng mình là con ghẻ trong nhà này vậy.

Chuyện gì cũng chĩa vào anh là sao?

Báo đã bình chọn anh là một trong mười thanh niên trẻ nhưng thành đạt còn gì.

- Chuyện bạn bè của con, mẹ không có nhưng mẹ muốn con có một môi quan hệ thật nghiêm túc.

Đan Thi nhiều chuyện xen vào :

- Mẹ! Anh Ba cũng có bạn gái theo kiểu nghiêm túc mà.

Cám ơn ngenh. Đường Quân háy mắt với em.

- Đừng nhiều chuyện! Bổn phận của em là phải học. Đăng Minh có quan tâm đến chuyện học hành của em không?

- Dạ có, thưa mẹ.

Đăng Minh trả lời máy móc. Quân nghe cổ họng mình nóng bừng. Cái thằng sao mà thật thà hiền gì mà như bụt.

Chuyện của Thư Oanh, con tính sao?

Mẹ không ép nhưng cần có sự nghiêm túc, quen nhau lâu rồi mà cứ giậm chân một chỗ thì con phải đi xem mắt thật đó.

Nói rồi bà đứng lên. Bốn anh em coi như thoát nạn. Nhưng người tính đâu bằng trời tính, chưa ra đến cửa phòng ăn, tiếng điện thoại trên tủ lạnh reo vang.

Không ai bảo ai, mọi người dồn mắt vào Đường Quân.

Bà Hoàng Thanh chủ động đến nghe điện thoại :

- Alô. Đây là ...

Bà chưa nói dứt câu thì giọng một cô gái vang lên:

- A lô. Dạ, xin cho cháu gặp anh Đường Quân.

Xin lỗi, Đường Quân vừa đi ra ngoài. Gác máy cái cộp, bà liếc về Đường Quân nghiêm túc là vậy đó hả ?

Giận dữ, bà bỏ lên phòng một nước. Bấy giờ Đan Thụ mới lên tiếng trêu em :

Cậu ba nhà ta sướng nhé! Lần này mẹ “dắt” đi hỏi vợ nhé.

Đẩy cặp kính lên, Đăng Minh chớp chớp đôi mắt cận, chìa trái chuối trước mặt Quân :

- Anh Ba! Chúc mừng anh!

Đan Thi xen vào :

- Anh Ba! Cố gắng lên, em ủng hộ anh. Ngồi từ trên ghế, nhai cho xong mấy hộp cơm trong miệng như nhai sạn, Đường Quân lừ mắt :

- Mấy người có phải là anh em với tôi không? Cười trên sự đau khổ của người ta thế à ?

Không ai bảo ai, có ba dàn một hàng ngang trước mặt anh, vòng tay nói đồng thanh :

- Thù lao bao nhiêu?

- Đúng là vô lương tâm! Anh thâm mắng nhưng cũng phải cười gượng gạo :

Đầu tiên là một châu kem, được chưa?

Cả ba chấp tay vào nhau tung lên trời la toáng lên :- Duyệt!

Quán kem Dạ Lan .Tuy bảo đến đây là để tính kế "hoãn binh", nhưng Đường Quân lại giơ tay tuyên bố:

Tối nay mời mọi người cứ tự nhiên cấm không ai được nói về chuyện vợ con của tui hết nghen. . .

Cả ba vỗ tay hưởng ứng vang cả một góc uống kem vào miệng, Đăng Minh nói :

Anh Ba à! Em luôn có một thắc mắc không hiểu sao anh có nhiều bạn gái, vậy mà không đưa đại một cô về ẹ. Thế là xong !

Đan Thi xen vào :

Tại anh Tư hồng biết, chứ những cô đó làm sao lọt vô mắt xanh của anh Ba.

Đường Quân gật gù :

Con nhỏ này coi vậy mà thông minh.

Nếu vậy thì Thư Oanh, chị thấy em và nó rất thấm thiết mà ?

Định nói gì đó, nhưng Đường Quân lại thôi chính anh còn không hiểu mớ bòng bong trong lòng thì nó ai chột anh đề nghị :

Nè! Xong châu này, đi hát karaoke đi.

Không được, em phải về còn luận án của em nữa. Đường Quân nạt :

Mày thật là ... Lúc nào cũng học. Cái kính mày càng ngày càng dày mà chưa sợ hả ?

Đan Thuy và Đan Thi nhìn nhau. Thông minh một chút sẽ hiểu chuyện vợ con mẹ nói lúc ăn cơm thật ra là lo cho cả hai, nhưng cốt yếu là Đăng Minh.

Thế mà rốt cuộc lại đổ về Đường Quân, hỏi sao hán không nổi nóng.Tao là đứa ... nhiều ào, mẹ có cần phải đi tìm không? Mẹ lo là lo ày, vậy mà mày bán cái sáng tạo, mày đúng là vô lương tâm.

- Phải đó. Nhưng dù gì bây giờ cũng lỡ rồi, theo chi thì đừng ai nhắc lại, mẹ cũng không rầy đâu.Đan Thuy phân bua :

- Nói gì thì nói, Đường Quân năm nay cũng hai mươi tám rồi. Em không nên đem chuyện tình cảm ra đùa nữa. Có những lúc đùa quá trớn thì chính mình lại là nạn nhân của những trò đùa đó.

Cả ba anh em gật gù ra chiều hiểu biết.

Đan Thi lên tiếng buồn :

- Anh Huy mà về, thì chị Hai đám cưới.

Lúc đó, mẹ lại bảo em cần có một mối quan hệ nghiêm túc cho xem.

Ba người bật cười trước cái mặt bí xị của cô em út. Đăng Minh nói trong tiếng cười :

Em sao lo quá! Học hành là trên hết Đường Quân xua tay :

- Không đúng. Học là học, chơi là chơi, nếu không thì uống tuổi trẻ lắm. Vả lại cứ chú ý vào học thì em sẽ như anh Ba, ể vợ à xem.

Lại một tràng cười nữa vang lên. Đăng Minh hầm hừ :

Anh đừng khuyến khích nó ở trường, nó là một trong ba hoa khôi, con trai đeo nó như ruồi kia. Nếu em không dạy ở đó, có lẽ ngày nào cũng có cây si mọc trước nhà mình.

Vậy sao?

Đan Thuý và Đường Quân đồng thanh kêu lên. Nhìn nhau rồi cả hai cùng chỉ tay về Đan Thi :

- Sinh viên năm nhất mà ghê quá !

Như được khơi nguồn, Đăng Minh tiếp với vẻ tự hào:

- Tuy vậy hai người cũng đừng lo lắng quá Đường Quân và Đan Thuý lại đồng thanh trong khi Đan Thi thì sượng trân vì bị lật tẩy :

Tại sao?

Đăng Minh tỉnh bơ :

- Vì đã có một anh trai tài giỏi như em bây giờ không phải hai mà cả ba đồng thanh chồm người về Đăng Minh với ánh mắt to tròn :

Vậy hả?

Tiếp theo Là một cái bốp vào lưng của Đăng Minh :

- Nổ vừa thôi ông nó vốn dĩ là thông minh rồi. Đan Thuý gơ tay :

- Nhưng cũng không thể phủ nhận công lao của Đăng Minh. Vậy thì cụng ly vì sự tài giỏi của chúng ta.

Bốn ly kem chạm vào nhau không thua gì một bữa tiệc thịnh soạn. Vậy là bao mệt nhọc tan biến. Tiếng cười lại vang lên như hồi bốn chị em còn nhỏ Chỉ khổ cho Đường Quân. Trên đôi này, đâu sẽ là bến đỗ cho con thuyền thích phiêu bạc của anh neo lại đây? Chợt anh nhớ đến câu "Người đâu gặp gỡ làm chi, trăm năm biết có duyên gì hay không".

2. Chương 02

Chương 2

Các sinh viên lần lượt ra về, trên băng đá, Thư Oanh và Thuý Trúc vẫn ngồi nói chuyện rất say sưa - Chị Oanh à! Nếu hần không đồng ý thì sao?

Thư Oanh lo lắng :

- Vì vậy chị mới đến đây tìm em. Em đừng cho hần có cơ hội tiếp xúc. Chị sợ sẽ bị dao động về chuyện này thì xin chị yên tâm. Em sẽ cẩn thận Thư Oanh đứng dậy khoác giẻ lên vai :

Ừ Vậy thôi chào em. Có gì cứ phone cho chị. Dắt xe ra đến cổng, Thư Oanh không vội đề máy vì cặp kính cận đang từ từ đi tới.

- Gặp người quen không chào à ?

Đang mải lo chăm chú vào tập tài liệu trên tay nên khi nghe nói, Đăng Minh giật mình ngẩng lên. Anh sáng mắt khi nhận ra Thư Oanh.

Đi đâu đây? Có chút chuyện nên mới đến đây giờ thì xong rồi.

Đặng Minh cười tươi :

- Cậu dạo này đẹp hơn hồi còn đi học đó, thôi đi ông! Lời lẽ đó không hợp với ông chút nào.

Đặng Minh đi lấy xe rồi cả hai gặp nhau ở cổng. Anh hất mặt:

Tụi nhỏ rủ đi ăn kem. Đi chung nghen? Luôn tiện ôn lại thời đi học luôn.

Chiếc Spacy sóng đôi bên cạnh chiếc Attila. Nếu ai không rõ, nhìn vào sẽ bảo họ thật đẹp đôi.

Vừa bước vào quán Dạ Lan, Thư Oanh tròn mắt ngạc nhiên :

Ủa! Thủy Trúc, Đan Thi cũng có mặt ở đây hả?

Kéo ghế cho cô, Đặng Minh nói :

Biết rồi. Khởi giới thiệu nhé.

- Sao không hả thầy? Còn một người nữa mà Đặng Minh nghe Thủy Trúc nhắc, anh chỉ tay về cô gái ngồi đối diện :

- Người đẹp cuối cùng trong nhóm "Tam khôi" của trường là Ngọc Yến. Ba cô đều là học trò của anh. Còn đây là chị Thư Oanh, trước kia là bạn thầy hồi đại học.

Thư Oanh vui vẻ :

- Chào các em! Nghe "anh thầy" các em bảo đi chơi, chị tưởng là đi gặp bạn gái ảnh, không ngờ ảnh chỉ toàn đi chơi với học trò.

Cả đám bật cười. Ngọc Yến vén mái tóc dài ra sau, cô nói khi liếc khẽ sang Đặng Minh :Tại chị không biết đấy thôi, mấy cô ở trường rất kết thầy, nhưng thầy vẫn làm tính đó chứ.

Thủy Trúc đế vào :

- Tụi bây thôi đi, thấy thầy hiền rồi ăn hiếp không hà.

Quay qua Đặng Minh, cô nhìn bằng ánh mắt tinh quái :

- Lúc này, thầy cũng thấy em bênh vực thầy ra mặt luôn. Kỳ này thầy phải truyền thụ lại bí quyết giúp thầy "miệt mài kinh sử" nhưng vẫn giữ được nhan sắc mỹ miều nghe thầy.

Cả đám lại được một trận cười toí bởi thấy anh Tư bị hai cô bạn chọc đến đỏ mặt.

Đan Thi lên tiếng :

Quý sử tụi bây vừa thôi ở nha, có thể nói ai cũng ganh tị vì điều đó, nhưng cũng khang ai tìm ra được bí quyết nào, nhất là anh Ba tao.

Ổng cứ than phiền là mẹ tao thiên vị như sợ hai cô không tin, Thư Oanh nói phụ - Phải đó. Hồi xưa còn đi học, bọn chị cũng rất hay chọc Đặng Minh, nhưng bây giờ nghĩ lại thì thấy hơi tiếc. Trời! Bộ muốn hại bạn hay gì mà tiếc nghe bùi ngùi dữ vậy? Đặng Minh chợt dạ đảo mắt qua Ngọc Yến lẫn Thủy Trúc. Đan Thi là người nhà nên không cần giải thích, nhưng hai cô kia là học trò anh mà, dù sao cũng phải giữ chút thể diện chứ.

Anh hằm hử :- Nè! Mình rủ cậu đến đây không phải cùng với lũ nhóc này khen mình đâu đó.

Quay qua lữ mất từng người, anh nghiêm giọng :

Nhìn gì? Dù gì tôi cũng là thầy mấy cô. Lời nói ra không thể "chụp" lại. Mai mốt rớt môn tôi thì đừng có chạy đi xin điểm nha.

Lúc này nói cho đã, .Nhưng giờ nghe anh hâm he, ba cô cũng hoảng. Ba gương mặt đang hồng hào chợt trắng bệch. Thủy Trúc nhận được cái nhướn mày của Đan Thi, liền thúc mạnh vào hông Ngọc Yến.

Thư Oanh muốn phì cười trước gương mặt bí xị được giao trọng trách của Ngọc Yến. Công nhận, ba cô gái xinh thật.

- Thầy! Tụi em xin lỗi. Tha lỗi cho tụi em nghe thầy.

Hơi quay mặt đi, Thư Oanh cố nén cười:

Cô bé năn nỉ gì mà lạ lùng. Hai cô bạn kia có lẽ đã quen hay sao mà cứ tỉnh bơ ngồi nhìn gương mặt hầm hầm của Đăng Minh.

Đăng Minh dễ dãi:

- Được rồi. Ăn kem đi!

Cả bọn lại nhốn nháo với mấy ly kem. Trên đầu, giàn dụa lý đang niềm vui với mọi người.

Gần sáu giờ, mọi người mới chịu về. Đan Thi leo lên xe Đăng Minh.

Hôm nay anh Quân lấy xe em đi làm nên đành quá giang anh Tư. Ngọc Yến đề má, Thủy Trúc cũng lên chiếc Wave của mình, cô nói :

- Ngừng nhờ vậy mới có châu kem này Ngọc Yến nói :

- Thôi, tụi bây về đi chào Chị Thư Oanh nghen.

- Ủ! Chào các em!

Đợi hai cô đi rồi, Thư Oanh mới nhìn Đan Thi, cô nói nhẹ: Hai chị em mình đi shopping đi. Đăng Minh về trước nghen.

Đăng Minh không nói gì vì Đan Thi đã nhảy tót sang xe Thư Oanh. Đợi hai người đi, anh mới phóng xe vọt thẳng thẳng chìa khoá xe trong tay, Đường Quân ngồi lên chiếc Spicy của Đan Thi. Phải công nhận tự lái xe đi như thế này mới thấy hết cảnh đông vui của thiên hạ. Có lẽ anh cũng phải mua một chiếc thể này đi cho nó tiện. Ngoáy nhìn vào nhà sách, anh thất vọng đề má. Chạy được một đoạn, bỗng anh cho xe chậm lại tự dưng anh bật cười một mình. Tìm kiếm khắp nơi, chạy lòng vòng thành phố cả buổi chiều mà vẫn không thấy Cô nàng và chàng phải đang thông thả lái xe trước mặt anh đó sao? Chiếc Spacy tà tà theo sau chiếc Wave đỏ phía trước. Anh cười cười nhìn cái dáng nhỏ của Thủy Trúc. Cô mặc chiếc quần Jeans trắng cùng chiếc áo sơ mi đỏ thật quyến rũ và nổi bật trên màu đỏ của chiếc xe. Mái tóc bay bay trong gió càng ấn tượng hơn. Mãi ngắm cô, đến đèn đỏ lúc nào Đường Quân cũng không hay Chiếc xe ỉ vào đuôi của xe Thủy Trúc cái rầm mà Đường Quân vẫn còn lơ ngơ. Đang dừng lại chờ đèn xanh, nêli Thủy Trúc không tắt máy, bị "ủ" bất ngờ, cô hí hửng ga một cái khiến chiếc xe chồm lên vọt tới trước:

Hoảng hồn không biết chuyện gì, cô nhắm mắt rồi la thảng. May mà anh cảnh sát phía trước chụp lại kịp, nếu không cô đã tông vào dòng người đang chạy trước mặt rồi:

.

Thở hổn hển vì chưa hết sợ, Thủy Trúc vẫn chưa nhận ra sự việc thì anh cảnh sát giao thông đã cười thân thiện, mời cô vào lề đường làm việc:

- Đúng là xui xẻo! Hôm nay mình ... đắc tội với ông bà nào hay sao ấy. Cô vừa lằm bằm vừa ngoáy đầu nhìn xung quanh tìm "hung thủ". Lạ thật! Ai nhỉ?

Thấy dòng người hối hả chạy trên đường và chỉ có một vài người. Cô dánh đi theo anh cảnh sát giao thông. Quê thật!

- Anh thông cảm. Tôi không cố ý, chỉ vì tôi mãi đuổi theo cô ấy nên thắng không kịp. Anh cảnh sát nghiêm nghị nhìn Đường Quân:

Nhưng anh đã chạy như thế, rất dễ xảy ra tai nạn, buộc lòng chúng tôi phải xử lý đúng theo quy định.

Vừa thấy Thủy Trúc bước vào, không quan tâm đến ánh nhìn như nết lửa của cô, anh nhào tới chụp vai cô thân mật:

- Em à! Nói với mấy anh cảnh sát đi. Anh nói là vì em giận anh, anh phải đuổi theo nên mới xảy ra chuyện vừa rồi mà họ không tin. Nghiến răng, Thuỷ Trúc giận không thể tá trước gương mặt tanh bơ cùng giọng nói ngọt hơn đường của anh.

Cái tên khốn khiếp này trả thù chuyện hôm trước đây mà. Ủi ... đít xe người ta mà bây giờ còn dám giở trò nữa. Thật quá đáng! Hôm nay không cho hần bài học, Thuỷ Trúc này đầu còn cô vừa mở miệng thì Đường Quân đã lên tiếng tiếp trong khi tay ván quàng trên vai cô :

Các anh cũng thông cảm giùm, mới cưới hôm qua, bữa nay cô ấy đã bỏ về bên ngoại, nên tôi phải chạy thực mạng theo. Đường Quân cười khì khì, rồi như mình chứng chữ lời mình nói, anh kéo mình Thuỷ Trúc sát vào mình.

- Nếu không muốn giam xe thì mau nói vô đi chị Hai.

Quay lại trường mắt muốn “nhá” lửa khi Đường Quân rít qua mặt kẻ răng, Thuỷ Trúc nghe đầu mình bốc khói vì giận. Hần tưởng mình là ai kia chứ?

- Cô à! Cô có muốn khởi kiện anh đây không?

Nhìn Đường Quân một cách đầy ngụ ý, đột ngột Thuỷ Trúc xoay người đối mặt với anh. Vờ đưa tay sửa lại cổ áo thun cho anh, cô rít giọng:

- Sao đây?

Biết mình đang đóng vai con cá nằm trên thớt, còn con dao đang ở trong tay cô, nên Đường Quân đành xuống giọng thật nhỏ bên tai cô :

- Sao cũng được.

Mỉm cười với anh một cái thật quyến rũ, cô từ từ luồn tay qua hông anh, hơi dựa vào anh một chút, cô nói nhẹ nhàng: Cảm ơn hai anh. Thật sự lúc này ông xã em đuổi theo em, nên mới xảy ra chuyện. Mong các anh thông cảm. Anh mới cưới vợ nên sợ. Ngủ một mình hổng được.

Trời nhập nhoạng tối mà Đường Quân tưởng chừng ông mặt trời đang chiếu thẳng xuống anh.

Mồ hôi trên sống lưng chạy ào ào theo lời Thuỷ Trúc. Chuyện vậy mà cô ta nghĩ cũng ra ông xã! Cảm ơn hai cảnh sát đi, họ cho vợ chồng mình đi kìa. Sau một lúc bất ngờ trước sự diễn xuất tài tình của Thuỷ Trúc, Đường Quân bình tĩnh lại, anh cũng đâu phải là diễn viên tồi.

Anh siết nhẹ chiếc eo nhỏ của cô, tăng thêm chút tình tứ bằng một nụ hôn nhẹ lên má cô.- Sau Vụ này, mai mốt mình đừng giận nhau.

Tức muốn lộn ruột, nhưng Thuỷ Trúc cũng phải cười méo xẹo, cảm ơn anh cảnh sát giao thông rồi ra về. Lúc này sao cô đại độ, phải chi cô đồng ý kiện hần một trận cho biết. :Ngốc hết biết!

Khuấy ly nước còn rổn rảng, Thuỷ Trúc bưng ực một hơi hết nửa ly. Đặt ly cái cộp xuống bàn, cô hát hăm về Đường Quân :

- Hãy đưa ra một lý do để tôi phải ngồi đây với ông! Đường Quân thản nhiên ngồi hút thuốc, anh nói tỉnh bơ :

Có ai đối bụng mà vào quán nước không?

- Vậy hãy ngồi đó đi!

Thuỷ Trúc dậm đứng dậy. Quân vội gơ tay ngăn lại, anh xuống giọng :

- Giỡn thôi! Tôi mời cô vào đây là để uống nước hạ hỏa, sau đó xin lỗi về việc sơ ý ủa vô đít xe cộ.

Ngưng một lúc để nhìn vào đôi mắt to tròn của cô, anh tiếp :

Cuối cùng là cảm ơn vì cô ... chịu làm vợ tôi. Muốn bật khỏi ghế, Thuỷ Trúc rùng mắt với anh, cô nghiến răng:

- Đề nghị ông ăn nói cho đàng hoàng một chút.

Thì ra là vậy! Đồn ông “mỏ nhọn”:

Cô lừ lừ mắt với anh. Nhìn bờ môi cong lên, cái mũi chun lại, Đường Quân buột miệng :Cố định bảo tôi là đồ nhỏ mọn ? Mở to mắt ngạc nhiên, cô nuốt vội ngụm Nước cam vừa hút :

- Sao anh biết?

Nói rồi mới thấy sơ sót của mình. Thủy Trúc tự rửa thầm :

Sao cô có thể đoán tự thú tội như thế chứ. Cụt mi cô không dám ngược lên nhìn anh vì Đường Quân đang nhìn cô cười tủm tỉm. Nhìn hai gò má đỏ như gấc của cô, anh trêu tiếp :Là ... vợ chồng mới cưới mà mắc cỡ như lúc yêu nhau vậy à?

Trời ơi! Cái tên này ... Cô ngẩng phắt lên trừng mắt với anh.

Nhìn xung quanh cô có cảm tưởng mọi người đang nhìn mình. Cô nạt nhỏ :

- Anh làm ơn im giùm tôi đi. Cứ phải ăn nói báng bổ như thế mới được hả?

Thích thú với vẻ sùng sợ của cô, anh thấy hả hê trong dạ làm sao.

- Giờ cô thẩm cái cảnh ”ngâm bồ hòn làm ngọt” của tôi chưa ? Có phải tức lắm không?

Cô bĩu môi, người gì mà như đàn bà Chuyện có tí mà cũng dễ bụng - Anh đừng có quên lúc này anh đã đụng vào xe tôi đó .Thần nhiên nhả khói, Đường Quân đáp tỉnh queo bằng câu hỏi :- Rồi sao ?

- Cũng chính tôi đã giúp anh khỏi bị giam xe cũng như phạt tiền.- Rồi sao ?

Liếc anh một cái bẽn lợt, cô mai mỉa :

- Đúng là ”cứu vật, vật trả ơn”. Nhìn cô chăm chú, anh không biết ánh mắt đó đang làm Thủy Trúc sờ sợ. Tại sao ?Cô cũng không biết. Nhưng nó làm cô phải kiêng nể không dám nói tiếp:

Không những thế, cô còn cúi thấp đầu, không dám nhìn Đường Quân. Về khác thường của cô càng làm ảnh hưởng Đường Quân chăm chú nhìn cô hơn. Tự dưng đang hùng hổ gây gổ với anh rồi ngồi im re, vậy là sao?

Qua làn khói, gương mặt Đường Quân trở nên khó đoán khi đang suy nghĩ. Chịu hết nổi ánh mắt ”quỷ má’ của anh, cô thu hết can đảm ngẩng lên nhìn anh quát nhỏ :

Đã suy nghĩ ra là tôi giống con gì chưa?

Nghe cách nói đầy vị ”gây sự”, anh hơi cúi đầu giấu nụ cười. Một lúc ngẩng lên nhìn cô, giọng anh trầm trầm:

- Làm bạn, ok?

Một cái gì đó tựa như một điệu nhạc êm êm len nhẹ vào tim. Thủy Trúc hơi bất ngờ vì câu nói nhẹ nhàng đầy quyến rũ của anh. Hẳn thật đáng sợ! Ở hẳn có một cái gì đó khó mà cưỡng lại. Bằng chứng là lúc này cô dễ dàng vào đây khi nghe hẳn mời đi uống nước. Không được cô tập trung với suy nghĩ của mình.

Cần phải đề phòng miệng lưỡi, đặc biệt là nụ cười của hẳn cô nói cứng :

- Gặp anh hai lần, tôi xui hai lần. Khéo đại gì làm bạn với anh. Nheo nheo đôi mắt, anh nhìn nhìn cô thật lâu. Còn bao nhiêu sức cô dồn hết vào đôi mắt nhìn trả lại,,cố tìm lời gì để nói nhưng đầu cô trống rỗng, bộ óc cô không thể nghĩ ra điều gì, Nhìn mắt với anh một lúc, chợt Đường Quân gán giọng :

- Từ..chối thật ạ!

Bị bất ngờ, nghe anh nói mà Thủy Trúc cũng không biết anh đã nói gì. Một lúc sau, bình tĩnh thoát khỏi những rối rắm trong đầu, cô bấu chặt tay vào ghế, định mở lời nhưng Đường Quân đã dần tờ giấy bạc xuống bàn. Anh bật đứng dậy dứt khoát, nói nhẹ nhàng :

Cô về sau nhé. Xin chào!Buổi chiều, cộc cộc !

Gõ cửa một hồi lâu mà Đường Quân vẫn không mở cửa, Đan Thi xoay nắm cửa. Cô thở ra bực bội khi nhìn anh trai nằm dài trên giường. Nhẹ bước vào, nhìn anh một lúc, cô ngồi xuống mép giường nói :

Anh làm sao vậy? Bị bệnh hả ?

Vẫn oác tay lên trán, Đường Quân nói uể oải :

- Hôm nay, em không đi học à ?

- Bữa nay học buổi sáng, chiều em nghỉ.

Có kéo tay Đường Quân nài nỉ :

- Ngồi lên nói chuyện chút đi miễn cưỡng ngồi dậy, anh quát khê :

Làm gì vậy? Anh mới đi làm về, mệt lắm. Nhìn thật lâu vào gương mặt anh, Đan Thi cười tủm tỉm. Đầu óc, râu ria bù xù, áo quần nhăn nhúm như mấy người ... bụi đời.

Hơn hai tháng nay, Đường Quân cứ làm lì, không nói không cười như trước kia nữa. Ngoài lúc đi làm về, uống cà phê cùng các bạn, anh không còn đi chơi khuya như ngày xưa.

- Mày vô đây để chọc quê anh à? Cô lắc đầu nhẹ nhàng như trêu. Không có. Em thấy mấy lúc gần đây anh lạ lắm. Có những biểu hiện mà ... hì hì ... em nói, anh đừng la nghe. Chôm người qua bàn kê ngay đầu nằm, anh lấy thuốc mỗi inh một điếu.

- Nói đi tiểu thư, mắt công mày chạy cùng nói anh ăn hiếp mày.

Cô hơi ngập ngừng :

- Những triệu chứng đó, bọn em liệt vào bệnh ... tương tư. Anh tỉnh queo :

Tương tư hay thất tình? Tương tư, thất tình thì sẽ éo rượu và đi chơi thâu đêm, còn anh thì đang tìm cách để hạ gục nhanh, tiêu diệt gọn đối phương.

Phì cười, anh bước xuống giường đến mở tủ lạnh ở góc phòng, lấy hai lon Pepsi. Con nhỏ này sao “bắt mạch” trúng bệnh quá nhưng nó có yêu bao giờ đâu mà rành rẽ như người từng trải.

Sự thật từ lúc bỏ cô gái ba gai ngồi một mình ở quán cà phê, anh rất hài lòng khi chứng tỏ được bản lĩnh của mình. Cô bé tự cao, chảnh ra mặt khi anh đề nghị làm bạn khiến tự ái đàn ông trong anh trỗi dậy. Bỏ về, dẫn mặt cô, anh thấy tự ái của mình được vượt ve. Nhưng không hiểu sao về tới nhà, anh lại thấy lòng mình mâu thuẫn với chính mình.

Anh nghe ray rứt, buồn rười rượi vì nghĩ đến đôi mắt xoe tròn ngơ ngác lúc anh đứng dậy. Hẳn là cô bé rất hệt hăng vì thái độ mất lịch sự của anh. Cô ấy có khóc không nhỉ ?

Đã bao đêm anh thao thức tự hỏi mình câu đó để rồi anh ước gì lúc đó mình đè nén cảm xúc nóng giận để hỏi tên cũng như địa chỉ cô nàng. Như thế thì giờ đây anh đâu bị con nhóc này ... bắt chẹt.

Đưa cô lon nước ướp lạnh, anh ngồi xuống giường nói trầm tĩnh :

- Bọn sinh viên tụi em chỉ giỏi đoán mò. Anh trai em không làm người khá u sầu thì thôi, làm gì có chuyện tương tư cô nào. .

- Nếu vậy thì tốt rồi. Nè! Để chứng minh câu nói hùng hồn đó, anh xuống nhà chơi với bọn em nha.

Hơi rụt cổ, anh nheo nheo mắt :

- Đề nghị hấp dẫn đó, nhưng anh đâu phải con nít để mảy gạt. Mẹ đi vắng, chúng mày quậy à ? Rủ anh để có gì đỡ dạn chứ gì?

Cô bĩu môi thâm công nhận ông anh khá thông minh :

- Chị Hai, anh Tư cũng có mặt đủ dưới sân kia. Hèn chi nãy giờ mùi thịt nướng bay lên ngào ngạt.

- Đi đi anh Ba! Xuống chơi đi, nằm hoài người ta sẽ bảo là thất tình đó. Bật dậy lấy cái áo thun mặc vào, anh chàng buồn thay cái quần sọc phủ qua đầu gối.

- Mày đừng dùng cách đó. Đừng quên anh chính là sự phụ về tài nói khoác Cười cười chạy theo Đường Quân xuống sân, Đan Thi nhí nhảnh với chiếc đầm lưng hai dây màu đỏ, cô lú lo khi vừa xuống tới sân.

- Thông báo ... thông báo ... Nhân vật quan trọng, đang bước xuống đề nghị mọi người. Đan Thi vừa dứt lời thì mọi người đã đổ dồn mắt về bếp lò nướng nghì ngút khói.

- Buông tao ra đi! Tụi bây quá đáng lắm bắt tao nướng thịt rồi còn bày trò ...

tặng thịt nữa hả ?

Ngọc Yến dùng hết sức bịt mắt Thuỷ Trúc, vừa đẩy cô nàng vừa bước đến chỗ mọi người, cô hăm he :

- Tao nói ày biết. Miếng sườn trên tay mày là sinh lễ làm quen của bọn mình. Mày mà làm rớt thì coi như tao đại diện nhóm tuyên án tử ày. .

Thuỷ Trúc tay cầm miếng sườn thơm lừng, tay quờ quạng dò tường vì Ngọc Yến đang đi . Phía sau dùng hai tay bịt mắt cô, Thuỷ Trúc kêu ré lên :

Tao lạy mày Yến ơi! Mau buông tay ra coi Cố lên, còn vài bước nữa là tới rồi Thuỷ Trúc.

- Phải đó. Cố lên Trúc ơi!

Tiếng Đan Thi rồi tiếng Đan Thuỵ và Đặng Minh cổ vũ khiến Thuỷ Trúc có thêm can đảm bước về phía Đan Thi.

Hai đứa bạn quỷ sứ của cô bảo hôm nay có bạn mới, bắt cô nướng thịt rồi bây giờ còn bày đặt tặng ... thịt cho ấn tượng. Trời ơi là trời! Đúng là quỷ ma gì đâu không hà. Hoa một vườn mà không cho cô tặng, lại bắt cô cầm miếng thịt ...

Eo ôi! Cô bạn mới này sẽ được dịp cười rũ ra à xem.

Mãi suy nghĩ, cô hốt hoảng rút tay lại khi chạm vào cánh tay ai đó. Cảm giác quen quen, hình như có hơn một lần cánh tay đó đã chạm vào cô. Hoang mang suy nghĩ. Cô không hay mọi người đang cười rúc rích phía sau. Giọng Ngọc Yến lãnh lút :

- Bạn mới đang đứng trước mặt, mày đừng làm xấu hổ dân ... tin học ghen.

Tình cảm vào, nếu không ... bạn mới lại đổ trùm là chúng ta toàn khô khan, không chút lãng mạn đó. Quỷ sứ mày đi Yến! Thầm rửa con bạn được mệnh danh là "thực nữ" của mình. Cô là đứa cầm đầu của nhóm mà hôm nay bị động thể này mất mặt quá. Đảm bảo đây là trò của quân sư quạu mo Đan Thi rồi.

Rút rề gờ tay sờ quạng tìm cô bạn mới Thuỷ Trúc gạt phăng suy nghĩ lúc nãy trước lời dọa của Yến. Nhóm trưởng đầu thế để tụi nó khinh dễ được:

Bàn tay cô từ từ đi lên bờ vai để, mấy ngón tay sờ soạng trên bờ ngực của người đối diện. Mấy ngón tay khẽ run run, cảm giác lúc nãy lại ùa vào. Không lý nào có nổi tiếng thanh minh, lạnh lẽ lại bị cảm giác đánh lừa. Nhưng cũng không lý nào xảy ra chuyện hy hứa đó. Gã "ôn thần" đó đâu thể hiện hình tại đây. Nhưng ... cảm giác chênh choáng vì lần trước bị anh hôn vẫn còn như vừa mới xảy ra.

- Nè ? Tặng hoa phải tặng tẩn tay đó, Thuỷ Trúc!

Đan Thi vừa nói xong thì mọi người lại ùa theo :

Tặng ... thịt thì kẻ tận miệng.

Phải đó. Cố lên Trúc ơi !

Bọn người này làm gì vậy? Cô thầm thắc mắc. Đan Thi bảo là cô bạn mới có tài đàn ghi ta,...nên cô mới phải chịu trận thế này. Thôi kệ! Phí chút mà có thêm người bạn.

Bàn tay lại lần mò dò dẫm lên mặt ... người ta. Thuỷ Trúc không biết và mọi người ai cũng lo theo dõi Thuỷ Trúc nên cũng không để ý đến sát mặt .Của Đường Quân. Anh chết lặng nãy giờ khi nhận ra Thuỷ Trúc.. Cô nàng cứ vô tư, còn anh thì ... không thể diễn tả nổi tâm trạng của mình lúc này.

Có nằm mơ anh cũng không ngờ tái ngộ cùng cô, trong hoàn cảnh, đỡ khốc đỡ cười thế này.

Muốn lên tiếng để cô nhận ra anh, nhưng Đường Quân không sao thốt thành lời. Miệng anh im như thóc như đang đồng loa với trò chơi quỷ quái của mọi người. Vừa sờ được miệng anh, Thủy Trúc hơi rụt tay lại, nhưng giọng Đan Thi lại cất lên :

Quỳnh thơm thay môi ... bạn thơm đi Trúc.

Ngọc Yến nhỏ nhẹ cười phía.Sau:

- Hoa thì cầm, thịt nướng phải đưa lên miệng ... dứt bạn mới ăn đi:
- Tụi bây vừa thôi. Làm vậy không sợ người ta cười à?Nãy giờ ngồi theo dõi và vỗ tay, Đặng Minh đằng hắng .
- Yến nói cũng có lý đó. Mau lên đi Trúc!

Đan Thủy bắt đầu vỗ tay ọi người vỗ tay theo miệng reo lên :

- Bảo lệ giữm mà hồng chịu lệ giữm. Mắc cỡ gì mà hồng chịu lệ giữm ... le giữm ... lệ giữm ...Bị “cổ động viên” cổ động quá dữ, Thủy Trúc đành đưa miếng sườn lên miệng. Ai mà” thấy cảnh này lại bảo mình và cô bạn này“ô môi” cho xem.

Nghĩ vậy nhưng cô lại không dám nói ra vì Ngọc Yến đang đẩy cô tới trước.

Con nhỏ này rồi sẽ biết tay cô. Nó có vẻ thích thú với công việc ”bịt mắt” cô thể này.

Thấy ông anh trời thần của mình cứ đứng im trên bậc tam cấp, Đan Thi cười cười bước lại, nháy mắt một cái thật nhanh đầy ẩn ý,cô đẩy nhẹ anh xuống ngang bằng với Thủy Trúc. Nhanh nhẹn thò tay vào chiếc túi to đựng trên đầu gối Đường Quân, Đan Thi móc cái di động bé xíu ra, mở chế độ chụp hình rồi lui ra xa.

Nén cười, Ngọc yến gằn giọng:

- Nhanh lên mày, câu giờ hoài.

Sự hồi thúc của cô khiến Thủy Trúc dâm hoảng. Cô không còn suy nghĩ được gì ngoài việc muốn chấm dứt trò chơi này. Cô đang bực mình với chính bản thân. Tại sao trong lúc vui vẻ thế này, mà cô cứ lơ mơ nghĩ tới gã trời thần vô duyên ấy.

Ngồi một mình ở quán nước, cô đã thề sẽ không thêm gặp lại hần còn gì.Di di ngón cái trên khoé môi ”cô bạn”, Thủy Trúc phải nhón chân mới dứt được miếng thịt tặng làm quen theo yêu cầu của bọn bạn.

Bị Ngọc Yến buông tay bất ngờ,Thủy Trúc phải đứng dậy trên mũi bàn chân, nên bị ngã nhào tới trước:

Dù đã cố gắng chạm nhẹ vào miếng sườn thơm lừng nhưng trong thoáng chốc, Đường Quân vẫn nhận ra mình vừa có một nụ hôn thật ngọt ngào. Không biết đó có phải là hương vị của thịt nướng hay hương nồng say đắm của đôi môi Đôi mắt của Thủy Trúc mở bừng. Ngay lúc đó, cô nhận ra mình đang nằm trọn trong tay anh.

Chưa kịp hoàn hồn để có một phản xạ cần có trong tình huống này, thì Thủy Trúc đã bị Đường Quân thô bạo đẩy ra. Đôi mắt sững sờ nhìn anh, Thủy Trúc thấy mình thật tội nghiệp. Thì ra nãy giờ cô đang diễn trò trước mặt hần, còn hần thì cứ đứng im vừa đóng vai chính vừa là khán giả. Chắc hần đang rất hả hê vì đã chiến thắng, đã chả đạp lên lòng tự trọng của cô, biến cô thành một diễn Yen hề tài ba.

Đường Quân nhận ra ánh mắt căm giận ẩn sau làn nước mong manh, nhưng anh phớt lờ. Biết không ai nhận ra nụ hôn lúc nãy cũng như sự mất bình thường của cả hai, anh nhóp nhép miếng thịt sườn, hờ hững quàng vai cô đến ngồi chung với mọi người. Anh nói thản nhiên :

Nếu biết vừa vui vừa có thức ăn ngon như vậy, anh đã xuống sớm rồi.

Ngọc Yến hí hửng ngồi gần anh :

- Thế nào anh Ba? Có ấn tượng màn ra mắt của Thủy Trúc không?

Thủy Trúc giật nảy người, cô lính quỳnh đảo mắt sang Đường Quân. Anh vẫn tỉnh bơ ngồi ăn trái cây. Tức muốn chết nhưng cô cố nói :

Lũ quở sứ tụi bây còn nói hả ? Dám bảo là có cô bạn mới để gạt tao.

Đăng Minh lên tiếng gỡ cho Ngọc Yến :

- Anh Ba thấy sao? Miếng sườn lúc này ngọt chứ hả ?

Không nhìn Thuỷ Trúc lần nào, Quân làm mặt tỉnh :

- Không những ngọt mà ... suốt đời chắc cũng không quên.

- A há !

- Hoan hô!- Anh Ba đúng là tuyệt...!

Mỗi người một câu, tiếng vỗ tay hoà cùng tiếng hát. Là người tinh ý, Đan Thuỵ nhận ra vẻ lạ lùng qua cách nói của Đường Quân ngay.

Tuy thường ngày anh hay bồn chồn nhưng trước mắt người lạ, Đường Quân rất nghiêm túc.

Rất hiếm khi anh ăn nói như lúc này - Nè! Các em ăn đi, thịt nguội hết rồi.

Cô ngồi xuống cạnh Thuỷ Trúc :

- Chắc hai đứa chưa biết nhau hả ? Để chị giới thiệu nhen. Đây là Thuỷ Trúc, bạn con Thi, còn người mà em vừa ra mắt là Đường Quân, anh thứ ba của Đan Thi đó Thuỷ Trúc.

Thấy Thuỷ Trúc cứ nhấp nha nhấp nhồm, Đăng Minh lên tiếng tiếp lời chị Hai :

Các em đến chơi thường, nhưng anh Quân hiếm khi ở nhà nên không gặp.

Ngọc yến để vào :

- Phải đó. Nhờ mấy lần đến đón Đan Thi, tao mới biết anh.

Đường Quân gấp một miếng thịt sườn cho vào chén Thuỷ Trúc. Cái bàn tay nhỏ mà sao anh thấy xa vời với vợ.

- Đa tạ cô bé về lễ ra mắt lúc này nhé.Cố gắng đè nén những giằng xé trong lòng, Thuỷ Trúc nói rành rọt. Cô không muốn làm trò hề một lần nữa.

- Cảm ơn anh. Nếu biết trước người ra mắt hôm nay là anh, em đã chọn cách...:

hay hơn rồi.

Ôi! Ghê quá !Đan Thi và Ngọc Yến cùng kêu lên:

- Đáng mặt nhóm trưởng thật nha.

- Thôi đi! Đừng chọc Thuỷ Trúc nữa. Ăn uống này giờ mà chưa vào mục đích chính đó.

Nghe Đăng Minh nhắc mà Thuỷ Trúc tan nát cõi lòng, chưa bao giờ cô thấy mình khổ sở thế này.

Nếu biết Đường Quân là anh Ba của Đan Thi, có chết cô cũng không dại gì đến đây, huống hồ ... ôi, chết mất.

Đúng lúc đó, Ngọc Yến và Đan Thi bước qua đến hai bên, thúc vào hông cô khiến Thuỷ Trúc giật mình.

Cười thật tình cảm, Đan Thi trao cho cô ly bia đầy bọt.

Nhìn nó, cô ước gì những gì đang xảy ra cũng giống như bọt bia kia. Chỉ một loảng tan vỡ ngay.

Nhìn vẻ ngại ngùng của cô, Đan Thuỵ tội nghiệp quá nên động viên :- Đường Quân xem vậy chứ hiền khô hà.

Thuỷ Trúc, nói đi em !

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Đường Quân mà Thuỷ Trúc nghe giận run. Anh ta vờ vịt cứ như thật. Không được, không thể để anh ta xem thường Thuỷ Trúc này. Cô nuốt ngụm nước miếng nghe đắng ngắt :

- Anh Quân! Bọn tôi ... à, bọn em muốn nhờ anh chỉ giúp một ít kiến thức về đồ hoạ.

Thấy cô nói có mấy tiếng mà khó khăn quá, Minh cầm ly rượu của cô trao tận tay Quân, anh trầm giọng:

Anh Ba! Hai cô bé này là bạn thân của Đan Thi bọn nhóc định nhờ em kiếm thêm vi tính, nhưng phòng em chỉ có một máy tính, em định tạm mượn phòng anh:

Đăng Minh khựng lại vì cái tròng mắt của Đường Quân. Liếc khẽ sang Đan Thuý, nhận được cái gật đầu, anh tự tin nói tiếp :Dù gì em cũng chỉ cho con út nhà mình, nên giúp luôn hai cô bé này.Không khí im lặng, mọi người đều nín thở hồi hộp dõi theo ánh mắt của Đường Quân.

Biết Đăng Minh đã hiểu lầm cái tròng mắt của mình lúc này, nhưng Đường Quân không đính chính. Anh dí bẹp mấy cọng cỏ dưới chân.

Tại sao Đăng Minh có vẻ quan tâm đến chuyện này? Nó chẳng bảo phải tập trung làm luận án sao? Hai cô nàng này là bạn của Đan Thi tức là học trò của Đăng Minh, vậy thì. Anh liếc nhanh qua Đăng Minh, bất chợt bưng ly bia trong tay uống một hơi. Rót ba ly bia khác, anh hát hăm về bà cô đang nhìn mình ngơ ngác :- Thôi, ngồi xuống đi. Cụng ly nào Đan Thi reo lên :

Hoan hô anh Ba!

Cười cười nhìn Đan Thi, anh lia mắt qua Ngọc Yến rồi dừng lại Thuý Trúc.

Bị anh nhìn bất ngờ, cô vội cụp mi, bưng ly bia uống như trốn tránh mắt anh.Cử chỉ đó không làm Đường Quân nghĩ rằng cô xấu hổ. Cự nự đâu có thua ai bao giờ.

Anh đang cho rằng cô đang coi thường, khi để anh đến độ không thèm nhìn anh. Con gái, cô nào mà không chảnh, nhưng cô nàng thuộc hạng ... hiếm.

Từ trước đến giờ, chưa có cô gái nào khước từ khi anh đề nghị làm bạn, thậm chí có cô còn đồng ý qua đêm ngay lần đầu gặp mặt.

Nhưng đối với anh, đó không là gì cả dù những người đến với anh đều là người mâu thuẫn, diễn viên điện ảnh nổi tiếng.

ThấyThuý Trúc nhăn mặt vì vị đắng của bia, Đan Thuý bước đến nói nhẹ nhàng:

- Đường Quân! Tụi nhỏ đang chờ em kìa.

Dù ga ban ngày em mới sử dụng máy, bọn em làm xong thì buổi tối cho tụi nó mượn. Gật đầu cho em nó vui đi!

Mọi người nín thở chờ cái gật đầu của anh, còn Đường Quân thì trầm ngâm nhìn ly bia.Anh đang chờ ...

Phải. Đường Quân chỉ cần con người bướng bỉnh kia nhìn anh dịu dàng một lần thôi, cái đầu ngu xuẩn của anh sẽ gật ngay. Thế mà ...

Đúng là quen ăn thịt nên anh đã chủ quan, “hóc” xương thật khó chịu.

Gắp một miếng sườn ăn tiếp, Đường Quân cố ý câu giờ. Hai con nhóc kia mở to đôi mắt chờ đợi, còn cô bé thì cứ để hai tay lên đùi ngồi im như thể không biết hồi hộp là gì, mọi thứ trên đôi này chắc không liên quan đến cô ta:

- Anh Ba! Đừng vậy mà. Học một lúc hai trường đại học khổ lắm đó. Không có thời gian để đến mấy trung tâm học đâu.

Con bé Đan Thi vậy mà có tác động thật lớn với Đường Quân. Anh dễ dàng gật đầu đồng ý khi nghe nó mè nheo.

Được ”tam khôi” chiếu cố, phận làm anh này đâu thể từ chối. Nhưng nói trước, ban ngày những lúc bọn anh làm việc là không được nhé.

- OK.

Ngọc Yến và Đan Thi đánh tay nghe cái chát, còn Thuý Trúc thì bùng thụng.

Những tháng ngày còn lại là địa ngục với cô. Bây giờ tính sao đây? Lúc này cố lắm cô mới dọn ỉnh bộ mặt tỉnh rụi, trái tim cô thất lại theo sự im lìm của Đường Quân. Hình như anh ta biết được điều đó nên cứ cố ngồi suy nghĩ. Đồ đáng ghét! Người gì mà độc ác.

Cô rửa thắm.

Thuỷ Trúc ước gì anh từ chối quyết liệt. Như thế có lẽ cô sẽ reo mừng hơn.

Nghĩ đến những ngày tháng đung độ sau này, cô nghe lòng mình thật tê tái.

Mãi lo suy nghĩ cô không hay mọi người đang nói về tình, đến lúc Ngọc Yến vỗ mạnh vào vai, cô mới giật mình nhìn lên. Trong tích tắc nhưng Thuỷ Trúc vẫn nhận ra Đường Quân chăm chăm nhìn mình này giờ Cô lúng túng nhìn mọi người đang phá lên cười ngoại trừ hấn. .

Đan Thi nói :

Con Yến bảo mày về kìa. Gần bảy giờ rồi. Để đây, tao dọn cho à.

Thuỷ Trúc ngó lên nhìn Ngọc Yến như xác định lại lời Đan Thi. Ngọc yến nhóm một trái nho vào miệng :

- Đây! Em nói có sai đâu, nó vẫn còn cảm động đầy trước tấm lòng của anh Ba mà.

Đưa nhanh mắt sang Đường Quân, Thuỷ Trúc muốn biết anh ta đang nghĩ gì.

Vô vọng, hấn thản nhiên ngồi uống bia. Rồi không biết bằng cách nào, cô chở Ngọc Yến về đến nhà nó. Thuỷ trúc như người mộng du lái xe trên đường. Gió dưới sông thổi lên lồng lộng, gương mặt cô lạnh ngắt.

Chợt cô nhận ra có một giọt nước nóng hổi rơi trên má. Cô khóc ư? Thuỷ Trúc cho xe chạy chậm lại.

Một cái gì đó thật dữ dội trào lên tận cổ khiến cô đạp thắng xe một cách bất ngờ.Úp mặt vào tay, cô từ từ gục xuống cổ xe khóc.

Thuỷ Trúc cần khóc cho vơi nỗi uất ức trong lòng. Cô chịu đựng từ chiều giờ là quá đủ rồi, trái tim cô không thể cứng cỏi thêm nữa.

Sao mà cô ghét hấn. Ghét cay ghét đắng con người máu lạnh đó. Trên suốt đường về, cô đã bình tĩnh nhớ lại tất cả hấn đã cố ý hôn, cảm giác đó nhanh đến nỗi cô không kịp nhận ra. Sao cô ngu ngốc đến thế?

Mọi người có biết đâu hấn đã hôn lên khoé môi cô trước, rồi mới cắn lấy miếng sườn trên miệng cô. Hấn là một tên lưu manh nhất trên đời này. Cô căm thù hấn, đời này kiếp này cô sẽ không tha thứ cho hấn. Tên khốn khiếp - Đậu xe ở đây với dáng vẻ thế này, mọi người lại cho rằng cô là ... gái bán hoa đó. Cái giọng châm biếm mỉa mai có thể làm người mạnh khoẻ phải chết ngạt vang bên tai. Không cần đoán, cô cũng biết ai. Quệt nước mắt đang đầm đìa trên má, cô từ từ ngẩng lên. Lần này, chỉ có hai người nên cô không sợ gì mà phải trốn tránh, ánh mắt sắc lạnh của cô khiến Đường Quân phải nheo nheo đuôi mắt như tạo ỉnh một hàng rào vững chắc để Phòng thủ.

Chỉ một lúc, anh cười nhếch môi vịn tay lên ghi-đông, nói trầm trầm :

Như thế này lái xe không tốt đâu. Gạt mạnh tay anh ra khỏi xe, cô cố lấy Giọng thản nhiên nhưng vẫn bị khàn đi vì giận :

- Mặc tôi!

Đồ con nít !

Đường Quân mắng một câu khiến Thuỷ Trúc muốn nổ lửa nhìn anh. Mặc kệ cái nhìn đó của cô, anh nắm tay cô kéo mạnh ra sau. Bị bất ngờ, cô bị anh lôi tuột ra phía sau như một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời bố. Chưa biết anh định làm gì thì Thuỷ Trúc đã hoảng hồn ôm ghì lấy anh, khi chiếc xe bất ngờ phóng vào màn đêm.

- Nè! Cái tên vô lương tâm kia. Có mau dừng lại không?

Thuỷ Trúc nhúi đầu vào lưng anh gào lên.

Cô sợ chết khiếp khi Đường Quân cho xe chạy hết tốc độ. Gió đêm thổi dưới sông lên thật lạnh, nhưng anh nghe còi lòng mình ấm áp lạ thường. Tự dưng Đường Quân làm một phép so sánh, mấy lúc ôm ấp cô gái nào chắc cũng không bằng vòng tay của con ... nhím này.

- Có nghe tôi nói không hả ? Mau thắng xe lại.

- Tiếng gào thét của Thuỷ Trúc bị gió bạt đi, cô ngỡ anh nghe không rõ nên lại hét lên như một bà khùng. Anh nghe rất rõ nhưng vẫn phớt lờ cảm giác sợ hãi của cô lòng thầm nghĩ :

Mới là chiếc Wave thôi, cô bé mà ngồi lên chiếc mô tô của anh chắc chết khiếp luôn.

Thật lâu mà không nghe cô bé chí choé gì hết, lòng dạ Đường Quân như hơ lửa. Anh đạp thắng xe gấp. Năm hai bàn tay bé xíu đang ôm chặt hông mình, anh lo thật sự khi bàn tay cô lạnh ngắt.

Hốt hoảng xoay người lại, anh kêu thảng thất khi nhìn gương mặt xanh lè của Thuỷ Trúc, mái tóc rối bù vì gió.

- Trúc! Em không sao chứ?

Dừng đại chiếc xe xuống đường, anh kéo cô ôm đại vào lòng. Cởi nhanh chiếc áo khoác, anh quàng lên vai cô. Đỡ Thuỷ Trúc xuống xe, anh nhẹ nhàng bế bổng cô trên tay nhìn dáo dạt.

Kia rồi! Đường Quân sáng mắt khi thấy một quán cà phê bên kia đường.

Anh bế bổng cô trên tay, xăm xăm băng qua đường như thể không có chiếc xe nào.

Quán cà phê khá đông, Đường Quân gọi người phục vụ nói nhỏ gì đó. Anh chọn một chiếc bàn ở góc khuất bên trong, mọi người ngạc nhiên nhìn chàng trai ẵm cô gái bước vào. Mặc kệ ánh mắt khó chịu đó, anh đặt Thuỷ Trúc lên đùi, Đường Quân ôm gọn cô trong lòng. Cả hai ngồi thật lâu trên chiếc ghế bành.

Ôm cô với bao nỗi hồi hận, Đường Quân nghĩ đến điều xấu xa tồi tệ nhất có thể xảy ra. Cô bé mà xảy ra chuyện gì, chắc anh cũng dầm dàu ra sông tự tử cho rồi.

Trái tim anh thổn thức bên tai mà Thuỷ Trúc vẫn nằm im thiêm thiếp.

Ủ ấm cho cô lâu rồi mà vẫn không thấy biểu hiện gì, Đường Quân có hai chân lại, chiếc áo khoác trở nên nhỏ bé cho hai người. Giọng anh nồng nàn bên tai cô :

- Trúc! Tỉnh lại đi! Anh xin lỗi. Anh không thể nữa đâu. Hãy dậy mà mắng mỏ xả anh đi em.

Thuỷ Trúc vẫn nằm im, cô hơi ngả đầu trên cánh tay anh. Cơ thể lạnh ngắt của cô dán sát vào cơ thể nóng hực của Đường Quân. Anh vén mấy sợi tóc loà xoà trước mặt cô. Cơ thể mềm nhũn trong tay anh mà Thuỷ Trúc vẫn cảm nhận được hơi ấm truyền từ người anh. Tuy vậy, cô vẫn không tài ngượng dậy nổi.

- Lúc này một phần sợ vì anh chạy quá nhanh, phần vì chiếc áo thun mỏng manh không cản nổi gió từ sông thổi lên nên cô đã lịm đi. Người phục vụ đặt một cái ly thủy tinh bên trong có một ngọn nến màu hồng xuống bàn. Ánh sáng toả ra nhẹ nhàng làm không khí ấm hẳn lên.

- Ủ bàn tay cô trong tay mình, Đường Quân thở ra nhẹ nhõm khi Thuỷ Trúc ngọ nguậy trong lòng.

- Vẫn để cô nằm trên đùi, tay không rời lỏng chút nào, anh trầm trầm nói :

- Tỉnh lại rồi ả ? Đừng sợ cũng đừng hỏi gì cả. Cứ nằm im cho ấm đi. Khi nào tin hẳn sẽ về mọi chuyện sẽ nói sau.- Lờ mờ nhìn anh qua ánh mắt sáng mờ nhạt, chỉ cách anh không đầy một gang tay mà. Thuỷ Trúc tưởng mình đang ở một nơi xa xôi nào đó với cảm giác êm êm, bình bình cả người.

- Khép hờ mắt, nghe anh nói. Cô không tài nào hiểu được con người này.

Trong lời nói, rõ ràng anh ta đang lo lắng, quan tâm nhưng cái cách nói nghe sao mà ghét. Nói trống không như vậy thà đừng nói còn sướng hơn, người đang lạnh thế này nghe xong muốn run luôn.

Cô giận dỗi gượng người dậy. Thấy cô níu tay mình ngồi dậy Đường Quân không kèm được, anh nạt nhỏ :

- Sao không nằm im sưởi ấm tay vẫn còn lạnh ngắt không thấy à ?

- Sức nhớ, Thủy Trúc nhìn lại tay mình. Cô đã nắm tay anh tự bao giờ, cô cũng không biết. Rút nhanh tay lại cô mím môi đứng dậy, không nói, không giận, không nhìn hắt. Thủy Trúc cắn chặt môi trên để tự rằng đe mình đối với cô như vậy là quá đủ rồi. Tỉnh lại thấy mình nằm gọn trên người Đường Quân cô muốn gào lên, la hét cho đã những ấm trong lòng quá đổi. Nhưng đó chỉ là ý nghĩ, ngày xưa có thể cô sẽ làm như thế nhưng bây giờ thì:

Cuộc đời thật lắm bất ngờ, cô thăm mĩa mai mình :

- Ái Đôi chân tê rần nên cô ngã phịch trở lại đùi Đường Quân. Anh ôm gọn cô trong tay lần nữa.

Lần này cô không để mình thụ động, cô không muốn tạo cơ hội cho những cảm xúc "kỳ quái" xâm chiếm lấy mình. Gạt tay anh ra khỏi eo, cô vẫn im bật, tay bấu vào thành ghế nhón nhó với đôi chân tê dại vì ngồi quá lâu. Bỗng giọng nói trầm ấm vang lên khe khẽ phía sau :

- Trúc! Anh xin lỗi, lúc này anh không cố ý làm em sợ đâu.

Thà anh đừng nói, Thủy Trúc sẽ mãi im lặng nén những cảm xúc giận dữ xuống. Lời nói của Quan chẳng khác nào giọt nước làm tràn ly.

Bao nỗi căm giận trong lòng như trào lên cổ họng nghẹn lại đắng ngắt, Thủy Trúc mím chặt môi cố nén quay lại nhìn anh muốn đổ lửa. Nhích sang bên nhường chỗ cô ngồi xuống, quàng chiếc áo lên vai cô, Quân đều giọng :

Có giận thì cũng phải giữ sức khỏe chứ, Trúc !

Cô quắc mắt xoay qua anh, cử chỉ của cô mạnh mẽ đến rơi chiếc áo của anh, cô rít qua kẽ răng :

- Anh im đi cho tôi nhờ! Anh tưởng mình là ai mà dám đối xử với tôi kiểu đó hả ? Kiếp trước, chắc tôi gây ra tội lỗi gì lắm nên ngày nay tôi mới bị anh "ám" thế này.

Được rồi, muốn mắng mỗ gì thì cứ nói đi Anh nghe hết. Đường Quân trầm giọng thật sâu lắng:

- Chỉ xin em hiểu rằng tôi rất xin lỗi về chuyện tối nay. Tối nay ? Cô lừ mắt Chỉ là tối nay thôi ư?

Đường Quân lấy thuốc mỗi, rít gần hết điếu thuốc, anh mới đều giọng nói tiếp :

- Lúc chiều, gặp lại em tôi rất bất ngờ tôi im lặng không phải là đồng lõa với mọi người. Tôi quá xúc động, anh quay qua nhìn thật sâu vào mắt cô. Cơn gió nhẹ thổi qua lùa ánh sáng sang một bên, ngọn nến rung lên khiến Thủy Trúc vội quay đi. Cô đã tự cảnh cáo mình thế mà vẫn ngồi thờ người nhìn anh. Lúc này cô đoán anh rất xúc động. Nhưng bây giờ thì khác trong mắt cô, Đường Quân là tên bịp, giỏi tài xảo biện.

- Nếu không đồng lõa, anh đã lên tiếng cho tôi biết rồi.

Tôi xin lỗi. Nếu em là tôi, tôi tin em cũng như tôi thôi.

- Anh ...

Cô trừng mắt, gầm gừ:

Đúng là: "bà Tám".

- Anh dịu dàng nhìn cô :

- Bằng chứng là khi nhận ra tôi, em cũng đứng lạng lạng thôi. Anh ta đúng là đáng sợ tội lỗi của mình rằng rằng ra đó mà vẫn nguy biện nói nhăng nói cuội một lúc đổ lỗi cho cô.

- Định hỏi tội anh về vụ hôn "ăn trộm" của anh, nhưng Thủy Trúc chỉ lừ mắt qua anh. Thế nào rồi hẳn cũng đổ hết lên đầu cô mà thôi. Nghĩ đến đây nỗi ấm ức lại trào lên dữ dội. Lần này, Thủy Trúc không kiềm nén được nữa, nước mắt bắt đầu ứa ra. Quay mặt qua bên kia, cô không hiểu sao mình yếu đuối đến thế. Rõ ràng lúc này cô tức muốn bể bụng nhưng đâu có giọt nước mắt nào. Có lẽ cô đang tiếc vụ hôn đầu đời bị "phế" vì con người cô ghét nhất.

Không biết điều đó, Đường Quân hơi ngạc nhiên vì cơn xúc động của cô.

Nước mắt là vũ khí của phụ nữ nhưng cô đâu thuộc tulip người đó:

Mọi hôm, cô đầu lý đến thẳng anh mới thôi cơ mà ngờ cô giận anh nói nhanh :

Lúc em về, tôi chỉ nghĩ là lang thang trên đường luôn tiện đưa em về thôi.

Khi nhìn em gục trên xe, tôi chỉ định chọc em, nên nghe anh nói đến đây, cô khóc dữ hơn.

Lời nói lúc này chẳng khác nào anh sĩ nhục cô gục mặt vào tay, cô gập người sam sức khóc. .

Đường Quân cuống cuống nhìn bờ vai run rẩy của cô. Tự dưng anh thấy mấy ngón tay mình thật lạ, nó giờ lên định chạm vào mái tóc đang để xuống nhưng rồi nó không còn là của anh nữa. Ngơ ngậy không dám chạm vào cô, anh cảm nhận được bao giằng xé, đớn đau đang xâu xé lấy trái tim vốn đa tình của mình.

Lần đầu trong đời, Đường Quân mới biết thế nào là kiên nhẫn. Anh ngồi đợi cô bớt tức tưởi, ngẩng lên nhìn anh bằng gương mặt đầm đìa, cô nói qua tiếng nấc :

- Anh ... anh ... là tên khó ưa và là người đáng sợ nhất mà tôi từng gặp. Tôi ...

tôi ... thù ... thù anh. Giọng Đường Quân nhẹ tênh như thể anh đã đoán được điều cô nói :

- Tôi biết. Tôi không mong em tha thứ cho phút bốc đồng của mình chỉ xin em uống ly sữa này cho khỏe rồi tôi đưa em về.

Nhìn ly sữa bốc khói trên bàn, cô đoán người phục vụ đã bùng ra cùng cây nến lúc này. Quay qua nhìn anh thật lâu, cô bưng ly sữa uống một hơi. Quả thật, cử chỉ của cô làm Đường Quân rất ngạc nhiên. Cử chỉ đó làm anh lại hiểu lầm, anh cho rằng cô ngoan ngoãn làm theo lời anh là vì muốn ra về nhanh chóng nào tốt chừng ấy.

Trong khi đó, Thuỷ Trúc lại thấy tâm hồn mình chợt lạc lõng, cô đơn lạ thường. Lời nói có phần chấp nhận của anh làm cô hơi hẫng. Phải chi anh cứ gằn gằn bướng bướng như trước kia thì cô ... đỡ tức hơn.

Cô ngang ngạnh :

- Sữa uống xong rồi. Giờ thì về được chứ?

Không quay qua, ánh mắt Đường Quân như dán vào tim đèn ngọn nến:

Lung linh, huyền ảo thật khó nắm bắt. Anh tự ví von với chính mình như thế, giọng anh lại trầm trầm nhưng lần này không nồng nàn sâu lắng như lúc này mà trở nên lạnh lùng, xa vắng lạ thường :

- Mặc áo khoác vào. Tôi không thể ủ ấm cho em khi tôi không gây ra cái lạnh đó. Tức muốn chết với lời nói mệnh lệnh pha chút mỉa mai của anh, nhưng Thuỷ Trúc chỉ nuốt nghẹn. Cô quay ra sau, chiếc áo màu xám bạ nằm chổng tơ như chờ đợi.

Vẫn nghe Đan Thi luôn miệng khen ông anh Ba đẹp trai, ga-lăng, mà sao cô thấy tủi thân khi ở cạnh anh thế này. Tự khoác nên người, cô gằn giọng :

- Xong rồi!

Không nhìn cô lấy lần nào nữa, Đường Quân bật đứng dậy sự dứt khoát của anh mạnh mẽ đến mức ngọn nến phải chao nghiêng, Thuỷ Trúc hoảng hồn đi nhanh theo anh.

Cô kinh ngạc khi quán vắng tanh, không một người khách nào. Không cần ngạc nhiên lúc này tôi bao hết quán rồi. Vừa thanh toán với chủ quán, Đường Quân vừa nói rồi đi thẳng ra ngoài Thuỷ Trúc lại nín nín đi theo.

Ra bên ngoài, cô lại ngạc nhiên nhìn về ngấn ngõ của Đường Quân. Nhìn ánh mắt đác đác của anh, cô lơ mơ đoán ra sự việc. Nhào tới tay nắm, chắn đá túi bụi vào anh, cô gào ầm trong nghẹn ngào :

- Đồ khốn khiếp, đồ xui xẻo. Tại sao tôi lại dính vào anh chứ? Anh đúng là ma ám tôi mà.

Né những cái nắm giận dữ của cô, anh đành chịu trận hứng cơn thịnh nộ của cô. Đợi cô bớt giận, anh mới chụp tay lại Thuỷ Trúc rút mạnh tay về.

- Đường Quân sở vai thờ mạnh ra :

- Đón tắc xi về đi. Xe mất còn mua cái khác. Đứng đó đánh một hồi, mệt xỉu ra đó, không ai ... ủ ấm cho đâu.

Nói rồi anh móc di động ra gọi một chiếc tắc xi. Đợi anh nói điện thoại xong, cô gằm gừ trong họng :

- Đàn ông gì mà mở miệng là nói tầm bậy tầm bạ lỗi của mình sờ sờ mà cứ trút lên đầu người ta. Anh khoan tay đứng im hút thuốc thản nhiên nhìn trả lại.

Thái độ lạng lẽ đó khiến Thuỷ Trúc càng nổi điên hơn, cô chì chiết :

- Im lặng là tôi nói không sai, đúng không? Ai dám nói anh không bày trò phóng xe để tạo cơ hội ủ ấm ỉn chứ.

Anh vẫn im lặng, mặc kệ cho cô lải nhải không hiểu từ lúc nào mà anh biết đến hay chữ kiên nhẫn đối với phụ nữ.

- Chiếc tắc xi màu vàng chờ tới anh bước đến mở cửa xe. Nắm tay đẩy cô vào một cách thô bạo anh đóng sầm cửa lại. Móc tờ giấy bạc đưa cho tài xế, Đường Quân lịch sự :

- Đưa cô này đi theo yêu cầu của cổ cảm ơn.Tức muốn chết trước thái độ quyền hành của anh, định mở cửa bước xuống cãi với anh. Nhưng dường như đoán được điều đó Đường Quân vỗ mạnh cửa xe :

Bye ghen!

3. Chương 03

Chương 3

Thiên Lộc nhìn vào kính xe, Đường Quân đang trầm ngâm nhả khói. Anh buột miệng để.Giải đáp thắc mắc của mình. Anh Quân! Mình đậu xe ở đây lâu rồi, anh định ...

- Được rồi.

Đường Quân định giơ tay ngắt lời Thiên Lộc.

Không phải tự dưng anh bỏ cả buổi chiều ra để ngắm thiên hạ thế này. Nhìn qua đường đôi mày anh hơi cau lại khi thấy Thuỷ Trúc đang quẹt mồ hôi trán.

Giờ anh mới hiểu vì sao cô lại được mọi người giao làm bếp trưởng tối qua.

Hoá ra không như anh nghĩ, Thuỷ Trúc ngoài đi học còn phải ở nhà phụ bán cơm vài gia đình.- Đợi người khách cuối cùng la về, anh nói đáp :

- Giờ thì cậu qua đó đi !

Gì ạ ? Ý anh là sao ?

Đường Quân nhướn mày, anh hơi phật ý trước cách lời như không liên quan gì đến mình của Thiên Lộc.

- Cậu làm gì vậy? Thế những gì tôi nói đi cậu lúc Sáng, cậu quên à ?

- Em tưởng lúc sáng anh chỉ đùa Đường Quân nghiêm mặt :

Giờ biết là thật rồi thì làm đi. Nhớ là diễn cho đạt vô đó !

Móc trong túi ra một phong bì đưa cho Thiên Lộc, Đường Quân lo lắng như sắp ra trận :

- Chìa khoá tôi để ở trong đây, cậu cứ làm như tôi -nói, cố gắng đừng để lộ ra, cô bé đó rất thông minh đấy.

Ngó người trước những lời dặn của Đường Quân, Thiên Lộc chỉ tay qua quán cơm “Song trúc” bên đường. Anh lấp bắp :

- Cô gái mà anh nói lúc sáng đó hả ?

- Ủ! Cái cô mang tạp dề chạy bàn ấy, hết khách rồi, cậu qua đi!

Thủy Trúc đang lau bàn, tiếng của Thanh Trúc vọng vào khiến cô dừng tay, ngẩng lên - Thủy Trúc! Có ông khách này tìm em nè.

Thiên Lộc gật đầu - Chào cô! Tôi là Thiên Lộc, còn cô chắc là Thủy Trúc, sinh viên ngành tin học, trường ...

- Sao anh biết tôi? Kéo cái ghế nhựa mời Thiên Lộc, Thủy Trúc rót ra một ly nước trong chai trên bàn ra :
Mời anh! Mong anh thông cảm, tôi chỉ tiếp anh được thế này thôi. Cô nhìn anh ngần ngừ:

- Nếu tôi nhớ không lầm thì tôi và anh đầu quen biết gì nhau. Cố nén nụ cười, Thiên Lộc không còn thắc mắc gì về hành động của Đường Quân nữa cái kiểu thẳng thắn như đuổi khách của cô ta có lẽ làm “cậu Ba” phật ý, nên sự muốn chinh phục lại trở dậy. Anh chợt chạnh lòng nhìn Thủy Trúc. Cô bé khá xinh và có chút kiêu căng của những cô gái đẹp. Nhưng tự cao thì sao? Cô nào thoát được Đường Quân một khi anh đã muốn? Sau đó thì tiền sẽ là liều thuốc làm lạnh mọi vết thương lòng mà thôi. .

- Anh mỉm cười lịch sự:

.

- Tôi là đại diện của hội bảo trợ sinh viên khó khăn. Được biết cô đã nghỉ học gần một tuần, nên chúng tôi có ý định giúp đỡ cô.

Nhếch môi cười ngạo nghễ, cô còn lạ mấy trò tán tỉnh của những anh chàng háo sắc :

- Bằng cách nào? Cho tôi một việc làm hay ... a - Ồ không, thưa cô.

Anh chìa ra một tờ giấy chứng nhận mình là thành viên của hội bảo trợ sinh viên khó khăn Lòng thần khen Đường Quân chu đáo đúng là cô gái này đáo để thật.

- Cô đừng nghĩ rằng tôi đến đây với một ý đồ nào đó. Bên cạnh những người chưa tốt, cuộc sống vẫn còn nhiều tấm lòng nhân ái mà.

Cái tờ giấy mà Quân phải khô nước bọt để Đằng Minh xin ình có tác dụng thật.

- Nhìn nó, ánh mắt Thủy Trúc dịu dàng lại, giọng nói cũng thân mật hơn :

- Xin lỗi anh. Tôi hơi mệt nên thái độ không được lịch sự lắm.

Thiên Lộc mỉm cười thân thiện :

Không sao, từ từ chúng ta sẽ hiểu nhau. Giờ tôi xin vào thẳng vấn đề nhé.

- Thủy Trúc chau mày nhìn anh. Thiên Lộc vẫn thản nhiên nói : Chúng tôi đã tìm hiểu hoàn cảnh của cô hiện tại cô nên cố gắng vượt qua giai đoạn này. Hội chúng tôi đã vận động và một số vị Mạnh Thường Quân đã đồng ý giúp cô một chiếc xe chiếc xe ?

Thủy Trúc mở to đôi mắt kinh ngạc. Trong đầu cô loé lên một suy nghĩ nào đó mà chỉ có cô mới biết. Trên đời này, chuyện gì cũng có thể xảy ra, nhưng làm gì cô chuyện hy hữu như thế.

- Vâng. Mong cô đừng từ chối.

Thiên Lộc vừa dứt lời thì một chiếc xe tải nhẹ chạy tới đậu ngay trước quán.

Hai người mặc áo xanh, đồng phục của công nhân bước xuống, cùng chiếc Dream mới toanh.

- Thiên Lộc ra dấu, hộ lại lên xe đi mất:

Anh đặt phong bì lên bàn Đây là chìa khoá xe Thủy Trúc vẫn ngồi im không thèm ra nhìn chiếc xe. Cô bật cười khan :

Cám ơn anh đã cất công đến đây, nhưng tôi không nhận đâu Thiên Lộc như van nài :

- Cô Thủy Trúc à! Cô nên bình tĩnh lại, đừng vội từ chối. Công việc của cô rất cần phương tiện đi lại.

Được rồi. Anh không cần phải thuyết phục tôi đâu. Hãy về nói với ông chủ của mình đừng bày trò nữa. Đòi mất Thiên Lộc tôi đi anh đã nhập vai khá tốt rồi mà, cô bé thông minh hay tại anh diễn quá tốt ?

- Chào!

Đường Quân lù lù xuất hiện, Thiên Lộc ngó người nhìn gương mặt tỉnh queo của anh.

- Anh ta làm cái gì nữa đây?

Thủy Trúc không ngạc nhiên gì, cô mím môi quắc mắt lên. Không kềm được cơn giận trong lòng, cô chụp chìa khoá xe ném vào ngực Quân, rít qua kẽ răng:

Hãy mang về đi! Tôi không liên quan tới mấy người, đừng bày trò giúp đỡ. Nhường mày, Đường Quân trầm giọng :

- Mới mấy ngày không gặp mà cô điên thật rồi. Giằng chìa khoá trên bàn, anh tiếp :

- Tự đừng bảo tôi mang về, mang cái gì?

Đúng quả là hôm nay tôi đến với mục đích giúp cô. Anh móc một xấp tiền đặt lên bàn:

- Tôi có ý định mua xe đến, nhưng không biết cô muốn loại xe nào, nên định đền bằng tiền sẽ tiện hơn. Anh cố gằn từng lời để khích lòng tự trọng của cô:

- Nhưng không ngờ, cô cũng hay quá, chưa gì có người giúp đỡ rồi. Đẹp cái giọng châm chọc của anh cho người khác nhờ đi. Đường Quân hơi mỉm cười, anh chìa tay trước mặt Thiên Lộc :

- Chào anh! Tôi là Đường Quân Thủy Trúc liếc nhanh cái dáng điệu tự nhiên Của anh. Nhìn anh để chờ xem anh giới thiệu mối quan hệ với cô như thế nào. Đường Quân như đọc được suy nghĩ đó trong mắt cô, anh cười cười :

Tôi là anh trai của bạn Thủy Trúc nhận được cái hảy mắt của Đường Quân, Thiên Lộc cười lịch sự:

Tôi là Thiên Lộc, nhân viên hội bảo trợ sinh viên khó khăn. Hôm nay, hội cử tôi đến để giúp cô ấy một chiếc xe vì ... hình như cô ấy bán xe rồi thì phải.

- Đảo mắt qua Thủy Trúc, anh trêu.

- Từ chối để nhận sự giúp đỡ của tôi hả?

Cô trề môi :

Mơ đi! Tôi không nhận của ai cả, tôi nghỉ học vì lý do khác hai người về đi. Thiên Lộc từ tốn : Cô Thủy Trúc! Tôi không biết cô và anh đây có quan hệ gì, nhưng nhiệm vụ của tôi là giúp đỡ cô, cô đừng vì sĩ diện của mình mà từ chối. Có bao người mong được như cô mà không được.

- Vậy anh hãy đem tặng những người khó khăn hơn tôi đi. Cuộc sống hiện giờ của tôi rất tốt.

Thấy gương mặt cương quyết của cô, Đường Quân xen vào :

Cố chấp là bản chất của cô gái này đấy anh bạn. Biết bi nói khích nên Thủy Trúc vẫn im lặng Đường Quân tiếp lời :

Chị Hai cô một ngày mấy lượt đi chợ mua đồ, chắc tốn tiền xe lắm đấy. Đừng có trẻ con một cách vô lý như thế. Quay qua Thiên Lộc, anh lịch sự: Xin lỗi anh, chúng tôi có thể nhận sự giúp đỡ của anh, nhưng đó là gì ạ ?

Thiên Lộc chìa tay ra của một cách máy móc.

- Một chiếc Dream.

- Cô bé này! Tại sao lại được hội ưu ái quá vậy? Mà không lý nào lại không có điều kiện đi kèm ư?

Thiên Lộc vỗ lể ra sự sơ sót của mình Đường Quân đúng là một diễn viên tài danh.

- Đây là chứng từ, xin cô Thuỷ Trúc ký nhận để tôi về trình với hội. Còn nguyên nhân chúng tôi giúp cô ấy rất đơn giản.

- Vì cô ấy là một sinh viên giỏi. Chúng tôi chỉ hy vọng sau khi ra trường, cô Thuỷ Trúc thành đạt rồi sẽ trở thành Mạnh Thường Quân giúp đỡ cho thế hệ sau này.

Nghe anh ta nói, Thuỷ Trúc cũng đỡ hoang mang. Thật sự cô rất cần chiếc xe đó, nhưng vì tự ái mà không tin trên đời này có phép lạ nên cô cứ ngần ngừ chưa nhận. Thấy gương mặt tự lự của cô, Đường Quân cười cười :

Có nó rồi, chị em cô sẽ đỡ vất vả. Nhưng nhận của mà nguồn gốc chưa rõ ràng không hay lắm. Hay tôi cho cô vay số tiền này nhé ! Khi nào cô đi làm, sẽ tính sau.

Nghiêng đầu nheo mắt nhìn anh, Thuỷ Trúc phát điên với Đường Quân mất thôi. Anh ta đến đây để năn nỉ được giúp đỡ hay là để khiêu chiến với cô ? Là người nào làm mất xe của cô mà lại cất cái giọng châm chọc lẫn quyền hành ra với cô. Không biết hẳn có lương tâm mà chẳng biết đến hay chữ "hối lỗi" là gì.

Nhìn ra phía trước, cô nhói lòng vì dáng vẻ gầy yếu xanh xao của chị Hai.

Hàng cơm đó đã quá đủ nặng nề rồi, cô không có lý do gì để làm đôi vai mảnh mai kia trĩu nặng thêm.

Cô chùng giọng :

Thôi được. Tôi sẽ nhận chiếc xe vừa nói, cô vừa ký vào giấy như sợ mình sẽ đổi ý nếu không làm điều đó ngay. Đợi Thiên Lộc ra về, Đường Quân bỗng trở nên nghiêm mặt :

Thuỷ Trúc! Tôi có chuyện muốn nói với em. Cô lừ mắt :

- Còn tôi thì không có gì để nói với anh.

- Vẫn còn giận à ?

Cô lại bĩu môi.:

- Tôi đâu có lắm tình cảm đến thế.

- Anh nghiêm giọng :

Tôi muốn em nhận số tiền này. Đừng cố chấp trẻ con nữa!

Cô chau mày, cười khẩy :

- Sao, lương tâm có rằng rồi hả ? Tôi sẽ không nhận gì hết. Cả đời này anh sẽ sống trong ray rứt.- Ác thế à ?

Thuỷ Trúc nhìn xoáy vào Đường Quân. Anh ta lại bày trò quỷ gì nữa đây?

Cầu nói ầm nòng như vừa như thật làm người ta điên đảo thế..kia mà anh ta thốt ra như không.

- Ái! Buông ra. Buông tôi ra tiếng kêu thất thanh của Thanh Trúc vang lên.

Cả hai giật mình chạy ra, Thuỷ Trúc nhanh tay giằng chị Hai ra khỏi tên đàn ông bặm trợn, cô quát lớn :

- Ông mau cút khỏi nơi này đi! Tôi sẽ không bỏ qua nếu ông dám đụng đến chị ấy. Thanh Trúc hoảng loạn núp sau lưng em gái, giọng cô run rẩy :

- Thuỷ Trúc! Chị sợ quá. . .

Ôm chặt lấy chị, cô vỗ về :

- Đừng sợ! Em không để chị khổ đâu. Cô hất hàm:

- Nè! Thủ tục ly dị tôi đã làm xong rồi, Bây giờ chỉ chờ ngày ra toà thôi. Ông đừng làm bậy nghen. Nếu không tôi sẽ kiện ông tội hành hung người khác đó.

Gã đàn ông mặt mũi râu ria đen ngòm lại mặc bộ đồ Jeans cũ mèm, trông càng đáng sợ hơn, hắn nghiêng răng chồm tới tát một cái thật mạnh vào má Thuỷ Trúc. Bị bắt ngờ, cô ngã nhào lên. Chiếc bàn nhựa.

- Mày dám hỗn láo đi ta hả con quỷ. Còn bé thế kia mà đã láo toét với ông mày rồi.

Nhìn cảnh Thanh Trúc ràn rụa nước mắt đỡ Thủy Trúc, Đường Quân nghe như chính mình vừa bị đánh chứ không phải cô:

Anh bước đến đứng trước mặt gã đàn ông lực lưỡng.

Gương mặt anh đánh lại sắc lạnh. Đường Quân nghiêng răng - Xin lỗi cô ấy đi !Nhượng mày nhìn anh lạ lắm. Không biết ở đâu xuất hiện thằng nhóc này.

Hắn xô cái bàn làm đổ đĩa muỗng rơi lăn lóc dưới đây, hắn hất làm:

- Mày là thằng nào mà dám vô chuyện của tao hả?

- Tao bảo mày xin lỗi cô ấy nghe không ?

Hơi sượng lại vì ánh mắt đánh lạnh của Đường Quân, nhưng chỉ một chút thôi gã đàn ông bật cười thật lưu manh .Móc trong túi ra con dao nhọn hoắt , hắn nhìn anh về bốn cợt:

- Sao! Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân hả?

Hái chị em Thanh Trúc điếng hồn. Trong tích tắc Đường Quân chớp nhanh cái ghế đập thẳng vào con dao để không chế hắn ta. Anh xoay người chặt mạnh vào bắp tay gã còn đồ.Trong lúc hắn chưa phản ứng được gì, anh tung chân "đá mạnh vào bụng hắn.

Mất đà, hắn nhào người vào dãy thức ăn làm đổ hết tất cả. Chưa hả giận, Đường Quân sấn tới trước tiếng kêu thất thanh của Thủy Trúc :

- Cần thận đó!

Vì không đề phòng nên Đường Quân bị hắn tung một cú phản hồi. Lần này anh ngã nhào lên dãy bàn phía sau:

Gã mặt rô điên tiết nhào tới chớp lấy Đường Quân dấm mạnh vào mặt anh.Bị đau Đường Quân quệt ngang miệng nơi khoe miệng đang ứa máu chảy dài xuống.

Anh gầm lên :

Mày dám đánh ông à ?

Vừa nói anh vừa chớp lấy cổ áo gã xô dạt ra, nhanh như cắt, Đường Quân nhảy lên tung lên, đá một cú thật đẹp vào ngực hắn.

Nhã nhào xuống đất, lần này bị nặng quá, gã không dám phản đòn. Chống tay lùi dần ra sau rồi vọt lẹ, hắn cố hăm he :

- Đợi đi thằng nhóc !

Gã vừa khuất dạng, Đường Quân cũng gục xuống nằm dài trên chiếc bàn nhỏ. . .

Thanh Trúc hoảng hồn chạy tới đỡ anh dậy:

Cậu không sao chứ?

Thức mấy đêm để tìm cách giúp Thủy Trúc, giờ lại đánh đấm thế này nên Đường Quân mệt lả Anh gượng ngồi xuống chiếc ghế nhựa :- Không sao đâu chị. Tôi chỉ bị xây xát chút thôi.

- Không được đâu, máu ra nhiều lắm. Đi bệnh viện đi, chị em tôi đưa cậu đi khám cho chắc.

Nghe nói "chị em", Đường Quân nhượng mày tìm Thủy Trúc cô khoanh tay đứng dựa lưng vào cạnh bàn nhìn trả thờ ơ. Ánh mắt đỏ hoe của cô sắc lạnh quá. Nó làm tim anh đau xé.

Anh đoán cô đang nghĩ anh giả vờ. Mà đúng thôi, thật sự vết bầm tím trên đuôi mắt và vết thương trên miệng đau đầu bằng vết thương lòng của anh.

Từng ánh mắt cô như từng mũi kim nhỏ đâm sâu vào tim anh, quặn thắt.

Ánh mắt da diết của Đường Quân như thiêu đốt những gì giận dữ trong lòng, Thuỷ Trúc không muốn thể hiện sự yếu đuối của mình. Thay vì nhào tới chăm sóc cho anh, cô lại gào lên :

Chị Hai! Mặc kệ anh ta!

Lôi Thanh Trúc ra, Cô gầm gừ :

Chị dọn dẹp quán đi. Anh ta tự lo mình được mà.

- Thuỷ Trúc! Em là gì vậy? Không thấy vì cứu mình mà người ta ra nông nổi này à .Đôi mắt Thuỷ Trúc long lên giận dữ nhìn Đường Quân :

- Cứu à? Cứu là thế này đó hả? Anh nhìn xem:

anh đã làm gì cái quán của tôi?

Cô túm lấy áo anh lay mạnh :

Tôi đã nói là không muốn gặp anh rồi mà. Đồ xui xẻo! Tại sao anh ám tôi .Hoài vậy hả?

- Xin lỗi ...

Đường Quân không biết ai vừa mớ nói mà nghe xa lạ quá. Thuỷ Trúc ngẩn ra nhìn anh, cô vội quay mặt chăm chọc :- Anh mà cũng biết xin lỗi hả ?

Anh nói giọng lầy hờn :

Tôi đâu là gỗ đá.

Nhìn bàn ghế, chén đĩa lẫn lóc bề nát dưới đất, Thuỷ Trúc thở hắt ra. Cũng may vừa bán xong, thức ăn còn lại không nhiều.

Chị Hai, dọn dẹp giúp em !

Cô nhìn Đường Quân không xúc cảm :

- Vào đây tôi xúc thuốc cho. Kẻo tối nay chị tôi lại “ca” cả đêm. . .

Nhìn cô đi vào trong, Đường Quân liếc nhẹ sang Thanh Trúc đang thu dọn chén đĩa.

Cô mỉm cười hiền dịu :

Đi lên gác, nó băng cho. Tôi đoán hai người đã có sự hiểu lầm?

Đường Quân mỉm cười bước theo Thuỷ Trúc lòng thầm khen sự nhạy bén của Thanh Trúc. Hai chị em có một vẻ đẹp thật khó tả cứ như hai chị em Thuý Kiều với Thuý Vân.

Tuy vậy, Thanh Trúc có vẻ ản ản, dịu dàng hơn Thuỷ Trúc. Cô bé kia đẹp sắc sảo hơn chị, có lẽ biết được điều đó nên cô nàng cũng gai góc không kém sắc đẹp của mình, - Có ngồi im đi không! Như con lật đật ai mà xúc được.

Thuỷ Trúc nạt khi Đường Quân cứ nghiêng đầu sang bên, anh hừ mắt :

- Nhẹ tay một chút đi. Còn chứ nước lã đâu mà sức vào vết thương không biết đâu hả ? Hay là mấy người cổ ỷ ?Có nín đi không?

Cô quát khê :

- Tôi để cho nó nhiễm trùng, bác sĩ cắt bỏ cái miệng của anh cho anh bớt nói đi.

Đường Quân cũng mồm mép :

Lúc đó chỉ sợ có người khóc vì ... không có ai ... :

Anh dám nói, tôi sẽ giết anh tại đâyđó.

Anh nheo nheo đôi mắt trêu cô :

Bộ biết ‘người tá’ định nói gì à?

Đôi má còn sưng vù vì cái tát khi nẩy bông đỏ rần lên, Thủy Trúc không ngờ mình lại rơi vào bẫy một cách dễ dàng. Soi vào đôi mắt đẹp như nhung của cô Đường Quân buông lời cợt đùa :

- Mới có ... hôn một lần đã nhớ môi anh rồi à ?

Cô tròng mắt. Giờ thì đã xác định lần đó là anh ta cố ý rồi. Cô ném bịt bông gòn vô ngực anh bật dậy :

Cút đi! Từ nay tôi không muốn gặp anh nữa.

Chớp mắt suy nghĩ một lúc, gương mặt Đường Quân lại khó dăm dăm. Hai từ ly dị cô nói lúc nãy vang lên, đó là dấu chấm hỏi khiến có đôi lúc anh đã mất tự chủ trước cô làm hai người ngày càng xa nhau.

Chống tay đứng dậy, căn gác ọp ẹp như không đủ sức chứa hai người. Một cái kệ, một bàn học, một sợi kềm mắc trên tường để móc áo quần. Cô bé vắt Vải thế này ư?

Anh nhìn cô nói nghiêm :

- Ngày mai không thấy em đến trường, tôi sẽ đến đây ... ám nữa đây.

Bước nhanh xuống cầu thang, anh chợt dừng lại. Căn gác lại "rên rĩ" với những bước chân mạnh mẽ của anh.

Dạo này công việc tôi nhiều nên ít về . Em nên đến đó để học với Đan Thi và Ngọc Yến. Đừng bướng bỉnh như một đứa trẻ lên ba.

Vừa bước xuống những nấc thang cày, anh vừa nói :

Tôi không muốn đến đây để ép em đến nhà tôi học đâu.Biủ môi không quay lại Thủy Trúc nghe giận mình ghê gớm.

Kể từ ngày gia đình cô phá sản, mọi việc thật tồi tệ.

- Trúc ơi! Xuống phụ chị nè. Tiếng kêu của Thanh Trúc như vực cô ra khỏi suy tưởng. Chạy như bay xuống nhà, cô lại bắt đầu vào công việc để quên đi tất cả bực bội trong lòng.

4. Chương 04

Chương 4

Vừa lắc nhẹ cái chảo để món thập cẩm đều lên, Thư Oanh vừa hỏi :Anh vẫn không bỏ thói quen thà chịu đói chứ không vào bếp thật à?

Đường Quân thản nhiên nhai trái nho trong miệng, anh lắc đầu đáp tỉnh bơ :Thật sự thì anh không thích công việc bếp núc lắm. Nó phù hợp với phụ nữ hơn.

Trút chảo thập cẩm vào đủ loại rau cải ra đĩa, Thư Oanh lắc đầu :- Anh là mẫu người kinh dị nhất mà em từng gặp. Việc gì anh cũng giỏi, mỗi việc đó là anh tệ.

- Vậy nên anh mới phải cô đơn, mới phải đến đây ăn nhờ ở đậu với em.

Bởi một chén cơm trước mặt anh, cô ngồi xuống :

- Ăn cơm đi! Ăn nhờ thì em đồng ý nhưng ở đậu thì ... em còn phải suy nghĩ lại.Vừa ăn, Đường Quân vừa hỏi :

Tại sao ? Chúng ta là bạn thân mà ?

Thư Oanh không trả lời, cô hận ai đã viết nên hai chữ "bạn thân" để những lúc như thế này, cô thấy thật bẽ bàng. Trong mắt Đường Quân, cô chỉ đứng ở mức bạn thân thôi ư?

Tự dưng trầm tư. Nghĩ gì vậy?

Đường Quân ăn cơm rất tự nhiên như thể ngôi nhà này là của anh. Từ trước đến nay, anh là thế đó. Ăn cần, quan tâm, nhưng anh đâu biết Thư Oanh không cần điều đó. Cái mà cô mong chờ ở anh là ...

- Ôi! Điên lên mất.

Cô hít sâu vào cổ nén tiếng thở dài vội đứng lên mở tủ lạnh, lấy trái cây ra gọt. Đường Quân không để ý nét mặt u buồn của cô nên hỏi tiếp :

Công việc nhiều lắm hay sao anh thấy tủ lạnh trống rỗng?

Lại còn thế nữa. Bực bội vì cái cách kẻ cả của anh, cô hất hàm dài giọng:

- Ê! Đây là nhà em đó. Thích thì em mua, em không cần anh mua rồi phê bình.

Nhún vai tỏ vẻ chịu thua, Đường Quân tiếp tục ăn cơm. Tuy thức ăn của cô nấu không vừa miệng anh lắm, nhưng biết sao hơn. Giờ này Thủy Trúc đang ở nhà anh mà.

- Em không nghĩ anh đến đây chỉ để hỏi , thăm công việc của em. Sự thăm viếng thường xuyên của anh Là một dấu chấm hỏi lớn.

Nghẹn ngang cổ với câu nói của Thư Oanh, tự dưng Đường Quân thấy phụ nữ không áo chút gì là đáng yêu hết. Vừa phiền phức vừa chảnh chệch. Tại sao họ cứ phải tỏ ta thông minh, đoán non đoán già những suy nghĩ của người khác.

Chộp trái bom cô vừa gọt vỏ, anh đáp thản nhiên:

- Em đừng nói là “người ấy” phàn nàn về sự cố mặt của anh nhé.

Lời nói vô tình của anh như một cơn nắng hạn rơi ngay xuống trái tim mong manh sắp tan vỡ của cô. Thì ra, không phải trong mắt mà trong tim anh cô không hề có chỗ đứng nào dù là ý nghĩ.

Tự dưng Thư Oanh buột miệng hỏi một câu thật ngớ ngẩn :

- Anh nghĩ là em có người yêu rồi hả ?

Như được khơi nguồn, Đường Quân tươi cười bước qua ngồi cạnh cô anh nửa đùa nửa thật :

Xinh đẹp tài giỏi thế này dĩ nhiên có khối thằng theo. Định giấu đến chừng nào nữa?

Sao trời không thương xót cho Thư Oanh ấy chút nào, sao khiến xui cô phải lòng một gã vô tình thế này? Bao nỗi tức giận trào lên cô nạt ngang :

- Dẹp anh đi! Lúc nào cũng đùa. Nói lẹ đi, đến đây vì chuyện gì? Đừng có nói là bị đuổi la khỏi nhà ghen.

Bỗng cô reo lên để trả lời cho câu hỏi của mình.- Em nhớ là anh có nhà riêng mà.

Phụ nữ mà thông minh quá không tốt Đường Quân định nói thế nhưng không dám. Trong đám bạn gái của anh, Thư Oanh là người khá đặc biệt ở cô anh luôn được thoải mái tâm sự kể cả tình cảm lẫn công việc.

Nhưng lần này sao mà khó nói. Anh cũng lầy lăm lạp về bản thân. Anh không tài nào mở lời về những nhớ nhung bồi hồi của mình về Thủy Trúc cho cô nghe.

Cứ ấp ủ trong lòng hoài có lẽ anh điên mất. Sao, suy nghĩ gì mà lâu dữ vậy?

Chuyện quan trọng lắm à ?

- Quân sư này tư vấn thì khỏi chê nhưng sao Đường Quân lại cứ thấy miệng lưỡi mình lú lịu, anh ngần ngại:

- Thật ra anh có mấy hợp đồng quảng cáo nhưng dạo này thấy em cứ chửi mũi vô mấy vụ ly dị. Anh sợ phiền em biết anh nói dối nhưng không đoán ra chuyện gì nên Thư Oanh đành cười cho qua. Đó là ưu điểm lớn nhất khiến cho cô trở thành tri âm của Đường Quân :

- Ủ! Em đang giúp một cô bé làm thủ tục ly dị. Khá phức tạp nên có lẽ em sẽ giới thiệu anh với mấy người bạn. Họ cũng rất thạo việc này. Anh cảm ơn trước nhé! Đường Quân cố tìm lời khơi gợi câu chuyện ly dị của Thư Oanh :

- Thân chủ của em bộ có chuyện tình éo le lắm à! Trông em bơ phờ quá.

Sự quan tâm của Đường Quân đã đánh gục sự thông minh nhạy bén của Thư Oanh. Sự nghi ngờ trong cô tan biến nhìn anh thật lâu, cô cúi mặt nén xúc động.

Tuy vậy, cô cũng không nói gì về chuyện đó. Thật lâu cô phán cho anh một câu.

- Vụ này khá hấp dẫn, vì nó đòi hỏi người luật sư phải biết thu thập và phán đoán. Em sẽ theo tới cùng có cần anh hộ tống không? Cô phì cười :

- Nếu em bảo anh rửa chén giúp để em xem tài liệu thì sao ?

Nhướng mảy như người vô can, Đường Quân chớp mắt cười cười :

- Khuya rồi! Trai đơn gái chiếc không hay lắm. Anh về nhen vừa nói, anh vừa đứng dậy lấy áo khoác bước ra khỏi phòng ăn một mạch. Thư Oanh lắc đầu nhìn theo :

Đàn ông đúng là...đàn ông. Lười biếng!

Buổi tối.

Đang chăm chú vào màn hình vi tính, Thuỷ Trúc giật mình ngẩng lên vì tiếng bước chân sau lưng.

Đan Thi mở cửa thò đầu vào :

- Xong chưa? Xuống nhà đi, mẹ tao có chuyện muốn nói với mày.

- Tao hả ?

- Ừ! Mau đi !

Không biết chuyện gì nhưng Thuỷ Trúc cũng nhanh tay tắt máy, phóng nhanh xuống phòng khách, bà Hoàng Thanh cùng mọi người đang quây quần thưởng thức món rau câu lúc chiều Thuỷ Trúc đem lại.

Vừa thấy cô, bà tươi cười vỗ tay xuống.

- Ngồi đây đi con!

Liếc sơ một vòng, Thuỷ Trúc thấy nhẹ lòng về sự vắng mặt của Đường Quân:

Anh ta đúng là quân tử. Gần tháng nay, chiều nào cô cũng đến học chung với Đan Thi nhưng không hề gặp anh. Có lần Đan Thi do bức xúc ông anh quá nên bảo "ổng ăn chơi sa đọa đi sớm về muộn". Lúc đó Thuỷ Trúc đã thấy chạnh lòng cho anh.

Cô cũng không biết tại sao.

Đợi cô ngồi xuống, bà Hoàng Thanh nói yêu thương :

Hai chị em, dạo này vất vả lắm hả con? _ Hơi cúi đầu, cô xúc động trước tình cảm của bà :

- Con cảm ơn bác đã quan tâm. T' Tuy vất vả một chút, nhưng chị em con cũng tạm ổn rồi.

Bà cầm tay cô ủ trong tay mình:

- Đừng giấu ta! Tụi nhỏ đã nói ta nghe hết . Tiệm cơm đã bị dẹp rồi, vừa học vừa làm thợ này, không phải là cách đâu con Đan Thuý cũng xen vào :

- Phải đó nhóc! Một mình em đi học, lại đi làm nuôi hai chị em, rất khổ cực.

Bà Thanh cười hiền :

- Ngày mai thứ bảy, con chở chị gai tới chơi nhen.

Ngày mai ?

Thuỷ Trúc như bật khỏi ghế, ngày nghỉ thế nào cũng có hấn ở nhà. Cô nghe như toàn thân như có kiến chạy rần rần.

Tính sao đây? Gặp hấn khác nào cô đi ... nạp mạng? Lần này chết là cái chắc rồi.

Thủy Trúc nhìn qua mọi người, ánh mắt ai cũng rất chân thành, cô khó mà mở lời. Tuy vậy, Thủy Trúc vẫn lắp bắp :

- Con ... con ... hôm khác con chờ chi ấy đến có được không ạ ?

Bà cười cười :

- Con có thời gian nào tốt hơn không?

- Cô bé này lạ thật! Em đi học và đi làm suốt thì ngày nghỉ là ngày thích hợp nhất rồi.

Nghe Đăng Minh nói thế, Thủy Trúc nhăn nhó giải thích :

- Ngày mai, em cũng đi làm không nói nhiều, con đưa chị đến rồi thì đi đâu thì đi. Không cãi nhé ?

- Lời của bà nói như mệnh lệnh Thủy Trúc cúi đầu lí nhí :

- Dạ, con biết rồi ạ. Vậy là hết! Xem như xong rồi cô rầu rĩ ra cổng. Nhất định ngày mai phải có cách nào đó để mình không đến đây.- Á! Có ăn ...

Vừa la lên thì bàn tay to dùng đã ôm gọn cô, tay còn lại bịt kín miệng cô. Sợ điếng hồn .Thủy Trúc buông lỏng túi xách trên vai thì ra trong lúc mải lo suy nghĩ mông lung cô đã va phải một tên trộm. Hoá ra nhà này không an toàn như Đan Thi vẫn thường tự hào.

Đôi mắt Thủy Trúc nhắm nghiền khi bị tên trộm ôm ghì lấy eo, hơi thở cô dồn dập rồi một giọng nói trầm trầm quen quen vang lên :

- Hai mắt bây giờ đã làm việc rồi chứ?

Bị ôm từ phía sau nên Thủy Trúc không cách nào nhận ra thủ phạm. Giờ nghe nói, cô nhận ra giọng ai ngay.

Chớp chớp mắt cố định thần xem phán đoán của mình xem có chính xác không. Chợt Thủy Trúc quay phắt lại khi mùi nước hoa đàn ông ngày nào đã ủ kín cô xộc vào mũi.

Đường Quân không ngờ cô phản ứng nhanh vậy nên đã không đề phòng, vòng tay nơi lỏng. Cô đứng ngay trước mặt, dường như cả hai đứng dàn vào nhau vì vòng tay lúc này. Chìm trong mắt nhau thật lâu, vẫn không có tiếng nói nào:

Ánh đèn chiếu sáng khoảng sân khiến Đường Quân càng dữ dội hơn, Thủy Trúc muốn ngạt thở vì ánh nhìn rực lửa đầy mê dại của anh.

Hình như tim Đường Quân đang đập mạnh cô nghĩ vậy vì có lẽ anh cũng bất ngờ về cuộc gặp gỡ này.

Còn cô thì sao ? Trời ơi ? Nếu biết có ngày này thà rằng cô đề thi lại chứ không đến nhờ máy vi tính của Đan Thi thế này đâu. Cô đang hối hận vì đã bị Ngọc Yến thuyết phục. Ngày mai cô sẽ nghỉ ngay, Thủy Trúc quyết định nhanh.

Trong giờ phút này, bộ óc mệnh danh là thông minh của cô chỉ nghĩ được có vậy. Nó không thể “vận hành” vì toàn bộ cơ thể cô đang dồn hết vào nhịp đập loạn cuồng của trái tim.

Và hình như hần cũng nghe thấy, hần đang nhếch môi cười. Trông mà đáng ghét! Cô hếch mũi trả lại Đường Quân.

- Sáng bình thế này mà bỏ nhà vô người ta. Đàn bà con gái gì mà đi đứng mất mựi.để tặn đâu đâu:

Đường Quân vừa mắng vừa ngồi xuống ghế đá cạnh đó. Tự dưng bị mắng, Thủy Trúc tức càn hông, cô cự lại :

- Nè! Anh có phải là con trai không? Lúc này chẳng phải là anh đã móc mĩa người ta rồi sao? Bây giờ còn bảo đàn bà này, con gái nọ nữa. Chuyện có chút xiu mà cũng ...không bỏ qua được.

Đường Quân đưa thuốc lên rít một hơi dài để nén nộ cười trước cái nguýt dài lê thê của cô.

Chiếc quần Jeans lửng, áo sơ mi trắng to rộng thùng thình và chiếc túi xách lủng lẳng bên hông, trông cô giống học sinh cấp ba hơn là sinh viên.

- Thì tôi là ... "bà Tám" mà.

- Anh ... Hứ! Đồ nhỏ mọn.

Đường Quân đứng bật dậy mắt anh sáng hơn cả ánh đèn. Thủy Trúc ước gì mình có thể rút lại lời nói vừa rồi dù phải đánh đổi tất cả.

Quý ma gì xui khiến mà cô lại thốt ra câu nói không biết. Cô đúng là đại thể nào hần cũng nên inh một trận nên thân.

Thủy Trúc nghe toàn thân lạnh ngắt với suy nghĩ đó. Nhưng không như cô nghĩ, ném cho cô cái nhan sắc lạnh rồi chỉ một thoáng, ánh mắt Đường Quân như giấu cợt. Anh cũng dài giọng như cô lúc này:

Phải rồi, tôi nhỏ mọn ... người ta chứ sao ?

Cô lạ lắm nhìn anh, Đường Quân hững hờ nhìn đáp lại giọng anh đanh :

Nói cho biết nhé! Tôi mà nhỏ mọn như lời em nói thì cả tháng nay tôi không phải lang thang đến nửa đêm mới về thế này đâu. Đứng có mà suy bụng ta ra bụng người. Ừ anh nói đúng vì bản thân cô cũng "phục" anh vì điều này. Tuy vậy, Thủy Trúc vẫn bĩu môi quay mặt chỗ khác.

Chợt một cái gì đó loé sáng trong đầu, ánh mắt cô rục lên một tia nhìn, môi mỉm cười hài lòng.

Mím môi chặt lại ngầu cô quay lại ung dung đứng trước mặt anh.

Đang ngồi trên băng đá, bị cái bóng nhỏ của cô phủ lên, Đường Quân giương mắt nhìn cô, anh cộc lốc :

- Gì đây?

Cô kênh mặt :

Lúc này nói không nhỏ mọn chứ gì? Vậy hãy làm trọn vẹn một người ... quân tử đi. Nhìn cô một lúc, anh mím môi cười cười.

Thủy Trúc nghe tim mình bay lên một thoáng nhưng rồi cô lại rửa thầm anh.

Người gì mà khó ưa đáng ghét. Nụ cười của hần cứ như là thấu hiểu hết ý đồ của cô.

Vỗ vỗ lên băng đá, Đường Quân ra dấu cho cô ngồi xuống. Tuy không thích cái kiểu mệnh lệnh đó, nhưng Thủy Trúc vẫn thả phịch người xuống. Cố kiên nhẫn ngồi im nhìn anh hút thuốc, cô tưởng chừng mình đang ngồi gần quả bom cái giờ. Không biết khi nào thì nổ còn Đường Quân thì sao ? Anh đang mượn điên lên với những câu hỏi to tướng trong lòng đây. Lúc này, vừa lời nhà Thư Oanh, anh đã về thẳng đây với hy vọng được gặp và nhìn cô nàng dù là một lần.

Nhưng rồi sao ? Anh không đủ can đảm vượt qua chính mình hay chính xác hơn là anh không dám đối mặt với sự kiện lý dị của Thủy Trúc. Anh có ích kỷ quá khi không bỏ qua được quá khứ của cô ?

Với suy nghĩ đó mà anh không vào nhà, cứ lang thang ngoài vườn để rồi trong một phút lơ ngơ, cả hai đã đụng phải nhau. Và anh đã khoả lấp những tình cảm của mình bằng cách sùng sộ lại:

Vứt đầu thuốc xuống đất, dùng mũi giày dí dí lên nó nhưng cổ kéo dài giây phút này, Đường Quân chợt quay qua nhìn cô. Bị bất ngờ, Thủy Trúc như tên trộm bị bắt quả tang. Cô cúi thấp đầu giấu bao cảm xúc đang dâng lên trong lòng. Nãy giờ, cái đáng ngang tàng, quyền rũ của anh đã thôi miên đôi mắt cô tự lúc nào để rồi cô phải xấu hổ quay đi khi bốn mắt giao nhau. Đang trăn mình với những cảm giác ngượng ngùng, giọng Đường Quân lại vang lên khiêu khích :

Định nói khích để giải quyết vấn đề nan giải ngày mai hả ?

Sượng cứng người vì bị anh lật tẩy, Thủy Trúc muốn chui xuống đất để khỏi phải hổ thẹn. Đường Quân đưa ngón tay xoay mặt cô qua đối mặt với mình, giọng anh bỡn cợt :

- Đúng không?

Hồn vía bay đầu mất tiêu, nhưng không phải vì lời anh nói mà vì cử chỉ quá thân mật của anh, Thủy Trúc vội gạt mạnh tay anh ra, cô cố cất giọng thật nghiêm :

- Đề nghị anh tôn trọng tôi !Định đứng lên, nhưng Đường Quân cất tiếng khiến cô ngồi lại :

Lúc này tôi đã nghe mẹ tôi nói chuyện. Ngày mai, có lẽ sẽ diễn ra một buổi gặp mặt thân mật và ...

Anh cố kéo dài khi nhận ra sự căng thẳng của cô. Tuy luôn xù lông sẵn sàng gây chiến nhưng Thuỷ Trúc vẫn còn là cô bé rất ngây thơ.

- Có nhiều việc phải “đụng chạm” lắm đó biết anh muốn nói gì với hai từ đụng chạm đó, vì cô đã trải qua rồi nhưng Thuỷ Trúc vẫn bướng bỉnh.

- Đẹp anh đi! Ở đó mà hù.- Tôi không hù. Em quên trong nhà này tôi có địa vị như thế nào à ?Lúc ‘cố’, lúc ‘em’ thật Là sàm sỡ hết chỗ nói. Cô liếc anh một cái bẽn lợt :

Nếu biết vậy thì hãy nói điều kiện của mình đi. Đôi mày Đường Quân cau lại, thật sự anh không hài lòng với nhay bẽn thông minh của cô. Điều đó thể hiện sự từng trải của một cô gái có chồng. Anh lại không muốn chấp nhận việc cô đã là của người khác. Đau xé lòng ,từ từ quay qua nhìn cô, Thuỷ Trúc cũng không quay đi nữa. Dàn xếp trước để ngày mai khỏi phải ngượng ngùng vẫn tốt hơn.

- Tại sao không quay đi ?- Tại sao tôi phải quay đi ?

Thuỷ Trúc bướng bỉnh đáp lại anh bằng một câu hỏi. Đường Quân mỉm cười, lần này cô không bắt gặp trong đó có sự đùa giỡn, bốn cợt nào mà nó thật đẹp, thật quyến rũ làm sao. Nếu cô không quay đi, tối đêm báo không đầy một phút, cô sẽ hôn tôi vì không cưỡng lại sự thu hút của tôi. Hân có ma lực hay sao mà đọc được những suy nghĩ của mình nhỉ ? Đúng là người đáng sợ nhưng bây giờ mà quay mặt đi thì khác nào công bố với thế giới rằng mình sợ hấn rồi.

Chúng tỏ sự ngang ngạnh của mình, cô bĩu môi :

- Không biết xấu hổ.

Chưa kịp quay đi, Đường đã áp tay lên má cô. Nhanh như chớp, anh chồm người hôn nhẹ lên chót mũi cô.

Không nghĩ rằng anh làm thế Thuỷ Trúc lóng ngóng không biết nói gì. Đến lúc định thần được chuyện gì thì ... Đăng Minh đang dắt xe ra:

Đường Quân háy mắt đều già, giọng anh nhẹ tênh :

- Chào nhé!

- Ủa! Anh Quân. Về hồi nào sao không vào?

Nhìn Đăng Minh dắt chiếc Spacy ra, Đường Quân hỏi tỉnh bơ :

- Đưa học trò về hả ? Cẩn thận ghen!

- Cám ơn anh. Mẹ cũng đang đợi anh đây - Ủ! Anh vào đây.

Đi thẳng vào trong phòng khách, Đường Quân thềm liếc lại Thuỷ Trúc lấy một lần. Còn cô thì như cái xác không hồn khi ngồi sau lưng Đăng Minh trong suốt thời gian về nhà trọ.

- Cô bị sao? Chẳng sao cả. Tự hỏi rồi tự trả lời. Thuỷ Trúc không còn xúc cảm nào cả.

Trái tim nhỏ bé của cô đang rỉ máu vì cách cư xử vừa rồi của Đường Quân.

Anh luôn xem cô như một trò chơi mà có bán anh ta đã bảo mình giống ... gái bán hoa rồi còn gì.

Tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu Đường Quân và Thuỷ Trúc bật ra khỏi giường:- Chị Hai! Chị vừa nói cái gì?Mở hộp cơm Thuỷ Trúc vừa mua về, Thanh Trúc đưa cho em, cô dịu dàng:- Ăn cơm đi. Em đi làm sáng giờ mệt rồi.

- Em không ăn. Chị mau nói rõ đi. Mẹ Đan Thi đã nói gì với chị? Thanh Trúc vừa ăn cơm vừa nói :

- Bác ấy xưa kia là bạn làm ăn của ba má.

- Chị thừa biết là em không hỏi chuyện đó à?

ết thế nào Thủy Trúc cũng phản đối, nhưng Thanh Trúc không ngờ em gái lại phản ứng mạnh đến thế. Cô cố mở lời :- Trúc à! Nghe chị nói đi. Từ lúc nhà mình bị khánh kiệt rồi ba má qua đời, chị lại ốm đau hoài. Gánh nặng dồn lên vai em rất nặng nề, chị thật sự không muốn.

Bằng cách nhận sự giúp đỡ của người ta?

- Em nói gì mà khó nghe vậy ? Em rất thân với gia đình đó mà.

- Nhưng emHay là em thấy mặc cảm vì công việc của chị?

Thủy Trúc đặt hộp cơm xuống bàn. Chưa bao giờ cô thấy mình khổ sở thế này. Ông trời đúng là trêu người ta mà. Cô ôm lấy vai chị, cố dịu dàng :

Chị Hai! Em không có ý đó. Bác ấy bảo chị em mình đến phụ bác trông việc nhà, nhưng đâu phải vậy. Nhà người ta có kẻ ăn người ở mà.

Vỗ vỗ vai em, Thanh Trúc nói :

Chị biết. Bác ấy muốn chúng ta đến ấy ở để khỏi vất vả. Chị cũng đã từ chối nhưng không được. Bác ấy bảo chị em mình cứ đến đó, chị giúp việc nhà thôi mỗi tháng bác sẽ trả lương.

Như vậy em khỏi đi tiếp thị vất vả, tập trung lo học.

Thủy Trúc vùng vằng bưng hộp cơm lên :

- Em đã nghỉ học ở nhà Đan Thi rồi. Chị có muốn thì đến đó đi, Em vẫn ở nhà trọ này thôi. Nhà người ta đâu thiếu người giúp việc. Đó chỉ là cái cớ để người ta giúp mình thôi.Nhưng chị đã lỡ nhận lời rồi. Em không đến đó học thì mơ ước nhận học bổng đa du học tiêu tan mất.

Cô bướng:

- Kệ! Em không cần.

Thanh Trúc thở hắt ra. Cô còn lạ gì cái tính ngang bướng của em gái.

- Nhà Đan Thụy sắp về Nha trang để chuẩn bị nhà cửa đón bạn trai của cô ấy về. Chị phải đến đó trông nhà giúp họ.

- Lại còn thế nữa! Em có nghe Đan Thi nói gì đâu. Mà họ có người làm mà:

Ký nhẹ lên đầu cô, Thanh Trúc mắng yêu :

- Chị có cảm giác em rất khác họ. Tại sao?

Trước giờ em rất thân với bên ấy mà cũng tại chị không biết. Nhà đó có một người mà trọn kiếp này em sẽ thù hằn đến chết. Nếu nhà đó mà không có hằn thì em đã gặt đầu cái rụp rồi. Chuyện gì chứ nhà Đan Thi, ai cũng rất tốt, mà cô thì luôn làm vui lòng họ bằng những món ăn của mình.

Tự dưng Thủy Trúc buột miệng:

- Mọi người trong nhà không ai có ý kiến gì hết hả chị?

Thanh Trúc không chú ý nên không nhận ra đôi mắt mở to căng thẳng của Thủy Trúc :- Cũng không hằn. Cậu Ba nhà ấy ở trên phòng, không có xương, chị giúp việc nói như thế vì vậy chị cũng không biết cậu ta có đồng ý hay phản đối ý kiến của mẹ mình. . .Hắn cũng quán tử quá ha! Có lẽ hắn không biết cô đưa tiền Thanh trúc đi tắc xi tới. Cô vô đầu suy nghĩ :

.

- Chuyện này tính sao đây?

Tại Thư viện.

- Tính sao, ai biết tính sao?

Ngọc Yến thần nhiên đưa trái sơ ri đỏ hồng lên miệng. Kể cho bạn nghe nào ngờ đáp án là một câu hỏi. Thủy Trúc nổi quạu :

- Mày là quân sư mà đưa ra câu nói thế à? Lừ lừ mắt, Ngọc Yến cười như trêu :- Đây Là thư viện đó, con quý. Theo tao, mày cứ đến đó ở, dù gì mọi người cũng ra Nha Trang cả rồi. Ngưng một chút, Ngọc Yến tiếp :

- Ở đó mày có máy để học, tao cũng sắp theo gia đình ra Nha Trang rồi. Ba mẹ tao đi nghỉ mát, mày đâu thể đến chỗ tao:

- Vậy thì tao đi mượn máy.

- Hay quá hen! Đi tiếp thị bia chưa đủ hả?

Tao biết mày tự trọng, nhưng hãy nghĩ lại coi, làm như thế khác nào phụ lòng người ta. Mày cứ nhận sự giúp đỡ của gia đình Đan Thi khi nào học thành tài báo đáp cũng đâu có muộn. Nhìn vẻ mặt ngơ ngơ của Thủy Trúc, Ngọc Yến bồi thêm :

- ết đâu bác gái đang ngắm ghé mày làm con dâu cũng nên.

Điên hả con quý? Thôi về đi. Nói vừa dứt câu, Thủy Trúc đã ôm tập vở đứng dậy đi thẳng ra cửa. Lấy làm lạ trước thái độ như trấn chạy của Thủy Trúc, nhưng Ngọc Yến cũng vội chạy theo.

Nhất định mình phải hỏi cho ra lẽ chuyện này mới được. Con nhỏ này lạ lắm.

Buổi chiều lang thang ngoài đường cả buổi mà Thủy Trúc không nghĩ ra được gì mới mẻ hơn. Hết thư viện lại đến nhà sách, cô cứ suy nghĩ miên man về những lời nói của Ngọc Yến hôm nào:

- Mày không được sống ích kỷ, phải nghĩ đến "đại cuộc". Còn chị Thanh Trúc nữa:

Con nhỏ này, Thủy Trúc phì cười, nó làm như chuyện gì to tát lắm không bằng. Nhưng có lẽ cô cũng phải suy nghĩ lại. Khi lạnh lùng, hùng hổ khiến cô phải khổ sở trong nỗi sợ sệt. Còn lúc anh ta chiếu những tia nhìn ấm áp, nên càng làm cô lao đao, khốn đốn hơn. Trái tim cô không còn làm việc theo lý trí mà nó dường như ...

Ủa, Trúc! Mới đến hả em?

Cánh cổng mở ra, Đan Thủy xuất hiện với nụ cười rạng rỡ cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Thủy Trúc cố nặn nhin một nụ cười thật tự nhiên, nhưng cô vẫn ấp úng:

- Chào chị! Em ... em ...

Thôi vào nhà đi cưng. Thanh Trúc đang ở trong nhà, cô ấy có vẻ mong em lắm đó.

Không đợi Thủy Trúc phản ứng, Thủy mở rộng cổng rồi dắt chiếc Dream vào dựng trong cô nắm tay Thủy Trúc, giọng thân mật:

Vào đi em! Chị đang định tới nhà tìm.

- Tìm em? Bộ có việc gì há chị Đan Thủy Thanh Trúc từ trong bếp bước ra để vào :

Hoá ra có việc mới được em ả gương mặt rạng rỡ của Thủy Trúc xụ xuống.

ết chị Hai mắng mình nhưng cô không dám cãi Thanh Trúc không như cô, luôn mong manh yếu đuối không thể chịu đựng những cú sốc nào nhất là từ lúc gia đình cô ...

- Nè! Đứng đó hoài vậy em. Ngồi xuống đây, chị nói chuyện chút nào Thủy Trúc ngồi xuống bên cạnh Đan Thủy, nhìn nét mặt như hết tiền của cơ. Đan Thủy phì cười :

- Thôi đi cô, mới bị mắng có một chút mà mặt ủ mày ê rồi. Thôi, Thanh Trúc làm việc đi em. Quay qua Thủy Trúc, Đan Thủy cười hiền:

Nhóc này chị biết em rất tự trọng không muốn nhận sự giúp đỡ của gia đình chị, nhưng suy nghĩ lại đi em. Đây không phải là gia đình chị giúp em, ngược lại nữa đấy.

Thủy Trúc trở mặt.

- Nghĩa là sao? Em không hiểu ý chị.

- Chắc em có nghe việc bạn trai chị đi du học chứ?

Vâng. Nhưng sao ạ?

- Anh ấy sắp về rồi. Mẹ chị cho sửa căn nhà ngoài Nha Trang giúp anh ấy, nhà trong này không ai trông coi, bà không an tâm.

Thấy cô còn ngồi suy nghĩ, Đan Thủy tiếp :

- Đăng Minh và Đan Thi đi ra chi phụ lật vật thôi. Đứa còn làm luận án, đứa bạn học chuẩn bị thi nên có thể nói tụi nó đi du lịch thì đúng hơn. Một mình mẹ chị không lo xuể, chị phải đóng cửa thẩm mỹ viện của mình để ra đấy.

- Vậy còn ...

Như đoán được suy nghĩ của cô, Đan Thủy nói :

- Nó thì đi đi về về vì còn công việc ở đây chị định nhờ hai chị em ở đây trông nhà giúp và luôn tiện chăm sóc cho Đường Quân.

Như đĩa phải vôi, Thủy trúc thiếu điều muốn nhảy nhồm :

- Nó mà làm việc thì quên ăn quên uống mẹ chị phải chăm sóc nó như chăm trẻ. Lại còn thế nữa! Thủy Trúc tự hỏi còn bao nhiêu việc về hần mà cô chưa biết đây trời?

5. Chương 05

Chương 5

Buổi chiều chủ nhật từ siêu thị về Thủy Trúc vừa bước vào sân đã nghe tiếng cười nheo nhéo bên sân cỏ. Khựng lại coi ai. Thanh Trúc thì không thể rồi, chị cô là người dịu dàng mà. Không lẽ nhà chị Đan Thủy có ma?

- Anh Quân à! Hối thật nha đó là bí quyết để anh thành công đó hả?

Ba, bốn cô gái ăn mặc thật "mát" đang vây bên Đường Quân còn anh ta thì thản nhiên mặc độc nhất cái quần sọc và chiếc áo thun ba lỗ nằm dài trên cỏ.

Trông mà ứa gan? Thật chẳng làm sao cô thăm mắng, liếc một cái bén hơn dao, bỏ đi thẳng vào nhà.

Đặt mấy túi xách thức ăn lên bàn, cô hỏi khi Thanh Trúc đang loay hoay rửa chén :

- Ai ngoài sân vậy chị Trúc? Thanh Trúc vẫn không quay lại, cô đáp gọn:

- Đường Quân chứ ai! Anh ta đang nói chuyện với mấy người bạn em đi chợ gì mà nhanh vậy.

Nếu biết hần có ở nhà thế này, em chẳng dại gì về sớm. Nghĩ vậy nhưng cô không dám nói ra, mấy ngày nay chỉ có hai chị em sống thật khỏe. Tự dưng hần về làm mọi chuyện trở nên rối tung. Nhìn qua cửa kính, Đường Quân đang nói cười với mấy cô kia rất vui vẻ. Quạt máy xoay trên trần nhà mát rượi, nhưng Thủy Trúc tưởng trên đỉnh đầu mình có một cục than hồng đang bốc khói. Đang làm quái gì vậy Thủy Trúc? Cô thăm hỏi mình. Những xúc cảm đang ú dâng trong lòng là gì. Tại sao lại khó chịu, lại bức bối. Cô nguẩy mạnh đầu xua tan mọi suy nghĩ trong đầu. Có lẽ phải đi ngoài nắng cả buổi nên cô có những ý nghĩ vẩn vơ thôi.

- Trúc này! Em có gặp Thư Oanh chưa?

- Giật mình, Thủy Trúc đáp như cái máy:

Có chị ấy báo chờ toà gọi giấy thì mình đến nghe xử là xong. Cô ngồi xuống lấy cái bình trên tủ lạnh đem bó hoa ra phòng khách nói vào :

- Nói thật, trong đời em chưa bao giờ nghĩ rằng ly dị lại rắc rối đến như vậy.

Hai từ “ly dị” như một phi tiêu bay thẳng vào tim Đường Quân. Đứng ngay cửa, anh hơi ngạc nhiên vì sự có mặt của Thủy Trúc. Về đây lúc trưa, anh chỉ thấy Thanh Trúc, lòng hơi buồn vì không gặp được cô nhóc:

Nhưng giờ thì sao? Anh không vui mừng được, vì hai từ “ly dị” như một gáo nước sạch dội sạch bao xúc cảm trong anh.

Nghe tiếng động, Thủy Trúc ngẩng lên, vừa giao mắt với nhau, Đường Quân đã vội quay đi. Hai tay anh ghì lấy eo hai cô gái đứng sát bên, giọng anh ngọt như mật ong:

- Hai em lên phòng đợi anh nghen! .

Ngoài hai cô đó còn hai cô nữa, Thủy Trúc gật đầu cười theo lịch sự. Đợi họ lên lầu, Đường Quân nhìn thờ ơ qua cô rồi đi thẳng vào bếp, anh ngọt ngào :

Chị Thanh Trúc! Cám ơn về bữa ăn lúc nãy nghen bọn bạn em khen chị làm ánh ngon quá. Làm bánh? Trời đất ơi! Vậy là món bánh flan trong tủ lạnh cô làm đêm qua đã bị hần “thanh toán” sạch rồi. Thủy Trúc giận bầm gan tím ruột với lời nói của Đường Quân. Như trêu tức cô, anh thản nhiên nói tiếp :

Chị chuẩn bị ít trái cây giúp em nhé. Anh bước ra phòng khách, cố ý nói lớn cơm chiều nấu đủ nhà mình ăn thôi nghen chị. Bạn em không ở lại dùng cơm được. Bước lên bậc thang đầu tiên, anh nói vọng xuống:

Có ai tìm, làm ơn nói tôi không có nhà Xí! Tưởng mình là nhân vật quan trọng lắm thì phải. Thủy Trúc chun mũi hắt mặt lên lầu.

- Không tiếp khách nữa tiếp.quý quái anh ta. Một lần đưa đến bắn cô về ỏi trời ơi ...

- Cô hai, cô làm nhầm cái gì vậy?

Bị Thanh Trúc nạt, Thủy Trúc cầm đại nhành hoa ly vào bình cho xong, cô cần nhàn:

- Em có làm gì đâu, chị cứ la hoài đặt đĩa trái cây xuống bàn, Thanh Trúc ới :

Em đem bình hoa và đĩa trái cây này lên cho Đường Quân đi.

- Em? Sao lại là em? Lúc nãy anh ta nhờ chị làm dùng có nói sàm. Tầng ba là chỗ cậu ấy làm việc, đem lên rồi xuống đây phụ chị nhé.

Tần ngần đứng ở lầu ba, Thủy Trúc không biết mình đang mơ hay tỉnh nữa. Chẳng khác gì lầu dưới mà cấm mọi người lên đây. Anh ta thật là láu cá mà.

Sao không treo cái bảng vùng cấm địa” luôn đi. Nhìn quanh chỉ thấy có một cái cửa trước mặt, Thủy Trúc hơi ngạc nhiên. Nguyên căn lầu thênh thang chỉ có một phòng thôi ư? Thắc mắc thế nhưng Thủy Trúc chỉ có bĩu môi, đứng lóng ngóng một hồi thế nào cũng có chuyện với tên khó ưa đó. Bước đến bộ xa lông, cô đặt đĩa trái cây lên trên bàn, lòng thầm nghĩ :

hắn làm việc với bốn cô kia mệt thì cũng bỏ ra đây thôi.

- Nè! Phải cởi bỏ từ từ, em phải tỏ ra thích thú và thoải mái chứ.

Muốn té xỉu khi nghe giọng Đường Quân vọng ra, Thủy Trúc trợn mắt muốn đứng trông. Phản xạ tự nhiên của kẻ tò mò cô đưa tay chặn ngực ngăn nhịp đập loạn xoang của trái tim. Quý tha ma bắt, hắn đứng là tên háo sắc mà, chuyện vậy mà cũng làm được. Tiếng Đường Quân lại vang lên:

Từng người thôi, các cô làm tôi rối rồi nè. Ôi! Tên biến thái đó. Bỏ mặc mọi người vào Nha Trang để về đây làm chuyện đồi bại đó, thật là không ra gì cả.

Vậy mà mở miệng ra, Đan Thi cứ khen anh Ba nó hết lời. Thật kinh tởm! Cô đưa tay bụm miệng lờn giọng với hắn mất thôi. Đưa tay định gõ cửa cho hắn một bài học về lối sống bệnh hoạn của Đường Quân, Thủy Trúc giật mình vì cánh cửa bật mở. Đường Quân phỉ phà điều thuốc bước ra, anh mắt anh sáng rực lên rồi tối lại, giọng lạnh như nước đá :

- Có chuyện gì?

Hơi bữu môi khinh để cô đáp :

Chị tôi bảo đem trái cây lên Đảo mắt lại bộ xa lông, Đường Quân châm chọc :

Nếu tôi không ra, cô để đó tới thúì luôn phải không?

Như chưa hả cơn giận, anh lia mắt xuống bình hoa Thủy Trúc cầm này giờ, giọng lại tiếp tục châm chọc :

Cổ một bình hoa mà cầm cũng không ra hồn. Cô là gái gì mà chỉ biết cong môi lên mà gây gổ thôi. Nóng mặt vì tự dưng bị mắng té tát, Thủy Trúc bặm môi trừng mắt với anh. Bao cơn giận vì nhiều lần bị anh xúc phạm như trỗi dậy. Ánh mắt rực lửa đề dần lên mặt Đường Quân cô không kiềm chế tức giận trong lòng, Thủy Trúc nuốt nước bọt, cất giọng gằn gằn :

- Tôi nể tình ông là anh trai của bạn tôi nên bấy lâu tôi không nói. Ông lấy tư cách gì mà mắng mỏ lên lớp dạy đời tôi con gái này con gái nọ.

Hít sâu vào, cô bặm môi trừng mắt nhìn thẳng anh nói tiếp :

- Loại gái đứng đường như tôi thì đã sao?

Miễn là tôi không ăn cướp ăn trộm thì đồng tiền đó là trong sạch. Anh vẫn thường nhìn người bằng ánh mắt thiện cận thế hả? Nhưng tôi có làm gì thì cũng có hạng hơn anh.

- Hạng mấy? Cách nói giễu cợt của anh khiến Thủy Trúc càng thêm tức giận.

Biết có nói cách nào cũng không lại, cô nằng nệ gì cách nói ngang tàng của anh.

Tôi không rảnh nói chuyện với mấy người như ông.

Nhúu mày, Đường Quân chụp tay cô lại, đôi mắt anh vẫn vũ như sắp có bão cuốn xoáy cô bay đi.

- Mấy người như tôi thì làm sao hả? Nhấn mặt đau đớn vì cổ tay bị anh bóp chặt, Thủy Trúc hầm hì :

- Điên hả ? Buông tôi ra. Tôi la lên bây giờ biết cái tật bộp chộp, nói là làm, không biết trên trước là gì của cô nên Đường Quân nói lỏng tay. Tuy vậy, anh vẫn găm giữ trừng trừng mắt cắt xẻ gương mặt xanh lè của cô :

Nói! Tôi làm gì mà cô dùng thái độ khinh bỉ đó hả ?

Tranh thủ anh không đề phòng, cô vùng mạnh tay thoát khỏi anh, giọng lại mỉa mai vì biết bên trong có người dù là bạn anh và dưới lầu còn có Thanh Trúc:

- Biết sợ rồi hả ? Bởi vậy mới nói, nếu sợ thì đừng có làm còn nếu đã làm thì đừng có sợ.

- Điên khùng ?

Tự ái nổi lên vì bị mắng, cô nhào đến đâm túi hùi vào ngực anh không thương tiếc, miệng cầu nhàu :

- Ai cho phép ông mắng tôi há? Chị Hai tôi mới có quyền đó ông hiểu chưa?

Đồ khốn kiếp, hãy bỏ cái lối sống độc đoán, công tử nhà giàu đó đi. Đồ biến thái !

- Cái gì?

Đường Quân chụp tay cô giữ chặt trong tay mình, quát lên như thế. Rồi như chưa hả giận, anh nhấn mặt khiến nó trở nên kinh tởm lạ lùng. Nhờ vậy, Thủy Trúc được chứng kiến một cá tính nữa ở anh. Chắc đây là lần đầu tiên anh có gương mặt như người ta vừa mới dội nước sôi vào. Cô đoán thế nếu không mấy cô kia đã chạy mất rồi. Anh nghiêng răng ken két trước gương mặt sợ hãi của Thủy Trúc :

Nói! Cô mà nói không thông chuyện này là không xong với tôi đâu. Dựa vào đâu mà cô xúc phạm tôi nặng nề thế hả ?

Thủy Trúc la hăn mặt không kém gì anh, cô kêu lên :

- Đau quá hả! Gãy tay bây giờ tôi giết cô luôn chứ đừng nói là bẻ gãy tay cô.

Cái tội hỗn hào, ăn nói không suy nghĩ của cô như thế mới đáng:

Trời! Ai chứ hần thì đám lăm đây là nhà hần, giết mình xong, hần ém nhẹ luôn đâu ai biết. Nước mắt ràng rụa tuôn ra với suy nghĩ đó cô sợ điếng hồn nên nói qua làn nước mắt :

- Anh hung dữ với tôi làm gì. Anh làm gì trong phòng mà không chịu thừa nhận mình ...biến thái. Ngó vào phòng mình như kiểm nghiệm hành động của mình anh ngó ngẩn thật sự với con nhóc này thôi. Đường Quân đẩy dạt cô ra, anh vỗ trán quay mặt đi khi chợt hiểu ra ý nghĩa lời nói của cô. Biết trước sau gì cũng xảy ra những chuyện hiểu lầm thế này, nên anh đã cấm khon cho lên đây, thế mà ... càng không thoát.

Anh quay lại gầm gừ:

Cái nghề 'tiếp thi bia của cô làm đầu óc cô tối như mực rồi phải không?

Cô quẹt ngang nước mắt:

- Híc ... hác ... anh đừng xúc phạm nghề nghiệp người khác. Anh cũng không ra gì, lấy gì mà ... , - Cô dám nói nữa, tôi cho cô biết tay đưa tay bụm miệng, Thủy Trúc thụt lùi.

Trước nắm tay đang dứ dứ trước mặt. Hăm he thế thôi chứ Đường Quân đời nào đụng đến cô, nhìn cổ tay trắng nõn bầm tím của eo anh nghe nhói cả lòng vì hành động thô bạo của mình. Dù vậy, ánh mắt vẫn sắc lạnh không biểu hiện gì:

Xuống dưới chuẩn bị cơm tối đi lên tiếng nữa tôi xuống. Nhớ là ... vớt gương mặt nhếch nhác khó coi đó trước khi lên bàn ăn đi. Cô bướng bỉnh hất hàm :

- Tại sao tôi phải nghe lời mấy người ?

Hết "ông" rồi "mấy người", Đường Quân bặm môi nén giận. Cá tính thế này mà bảo rằng cô ta sắp ly dị chồng thì thà anh tin cô còn con gái cho đỡ tức. Nếu không phải vì mấy cô người mẫu đang chờ anh trong kia, có lẽ anh sẽ cho cô một trận nên thân mới thôi. Bưng đĩa trái cây và bình hoa lên, anh nói gọn trước khi vào trong:

- Không thích thì đứng đó có xui đừng đổ thừa nhé cô nguýt anh cho đỡ tức rồi cũng lững thững bước xuống. Tôi sẽ không bỏ qua chuyện này cho anh đâu.

Buổi chiều những tia nắng rọi xuống tắm nắng cho những cọng cỏ trước khi đi ngủ một giấc dài. Thủy Trúc ngó mông lung ra sân với tâm trạng chán chường. Thanh Trúc đã ra Nha Trang phụ mọi người. Cán nhà chỉ còn mình cô và Đường Quân. Một chuỗi ngày thê lương nhất của cô là đây. Khi có Thanh Trúc ở đây, hần thường xuyên vắng nhà, còn chỉ có cô thì chẳng buồn đi đâu.

Hết cơm lại nước, hầu hã hần như một em bé vậy. Rõ ràng là trả thù cá nhân mà. Đúng là ... "bà Tám" nhỏ mọn.

Đang mãi suy nghĩ, cô giật mình vì bước chân ngoài phòng khách. Nè! Anh kia sao lại vào nhà người ta không gõ cửa hả ?

Người đàn ông đang bước lên hai bậc thang dừng lại, từ từ xoay lại, hần mở to mắt nhìn cô Thủy Trúc ngạc nhiên không kém, cô buông rơi cái vá xuống nền nhà :

- Anh ... anh là Thiên Lộc?

- Cô là.

- Tôi là Thủy Trúc, anh quên à ?

Thiên Lộc bước xuống nhìn cô cười rạng rỡ :

- Nhớ rồi! Nhưng sao cô lại ở đây? À có phải cậu Ba đưa cô về đây không?

Cậu ấy kín tiếng quá Thủy Trúc bối rối, cô lí nhí :

- Anh nói cậu Ba nào?

Ngỡ cô mắc cỡ về chuyện của mình với Đường Quân, nên Thiên Lộc thần nhiên đáp :- Cậu là cậu Quân chứ ai. Đã quen được cô, mà tối nào cậu ấy cũng uống rượu đến nửa đêm mới về. Cầm giấc mơ hồ nào như len nhẹ vào tim. Lời nói của Thiên Lộc là sao ? Thủy Trúc cố làm tỉnh :

- Anh là gì trong nhà này?

Thiên Lộc thật thà :

- Tôi là tài xế của cậu Quân trước giờ tôi sống ở nhà riêng của cậu ấy.

- Thế à. Nè! Anh đến đây chắc là có việc?

- Vâng:

Cậu Quân bị bệnh, bảo tôi ghé bác sĩ lấy thuốc đem tới. Cô là bạn gái anh, có lẽ anh sợ cô ao nên không nói.

- Thủy Trúc cười hì hì :

- Ai bảo? Không thấy tôi đang nấu cháo và chờ anh ư? Đưa đây, tôi đem lên cho. Lừa được Thiên Lộc, căn nhà giờ chỉ còn Thủy Trúc và Đường Quân đang nằm bẹp dí trên giường. Đứng trước cửa phòng anh, cô nghe giận mình ghê gớm. Anh ta mắng đúng mà có thật là con nít. Chỉ có con nít mới bị anh ta gạt lừa kiểu đó thôi. Vậy đó Anh ta là đạo diễn, cô là diễn viên, một vai diễn tồi tệ, nhưng cô đã đóng rất đạt. Từ một người chịu ơn, Thủy Trúc đã chuyển tâm trạng sang người trả oán. Đáng đời ày Thủy Trúc ơi !

Cô mím môi chớp chớp mi cố nén nước mắt tui hờn sắp trào ra. Lúc trước, cô đã nghĩ Thanh Trúc sẽ hỏi cô khi gặp Đường Quân ở đây, nhưng chị ấy đã không làm thế. Sự im lặng của chị cô, chứng tỏ ai cũng biết chiếc xe đó là Đường Quân tặng cô. Cô đúng là ngốc hết chỗ nói mà Thủy Trúc nghe mũi mình cay xè vì quá xúc động. Giờ thì phải dùng thái độ nào để đối xử với hắn đây? Xun xoe để xin lỗi, hay lạnh lùng thờ ơ như trước giờ?

- Ôi ? Mình biên mất có tiếng chuông điện thoại để dồn. Thật lâu mà Đường Quân vẫn không bắt máy Thủy Trúc lo thực sự. Cả ngày nay Đường Quân không rời khỏi phòng, lý nào anh ta bệnh nặng thật sự. Thiên Lộc không âm mưu với hắn gạt mình lần nữa chứ? Cằm giắc đau đớn khi chứng kiến cảnh ra đi của cha mẹ lại ủa về, Thủy Trúc điếng người khi nghĩ lại cảnh tồi tệ nhất đang xảy ra cho Đường Quân. Không còn suy nghĩ được gì, cô nhào đến gõ cửa âm âm. Cánh cửa chợt mở ra. À! Thì ra là Đường Quân không khoá, anh ta chỉ khép hờ. Nhanh như sóc, cô đẩy mạnh cửa bước vào.

- Đường Quân! Anh không sao chứ?

Đang ngồi trước máy vi tính chỉnh sửa lại đoạn quảng cáo máy lạnh vừa quay mấy ngày trước, Đường Quân xoay ghế, đối mặt với cô.

Đập vào mắt cô là ánh mắt đờ đẫn nhưng chỉ một lúc, nó vụt biến mất, thay vào đó là gương mặt sắc lạnh, ánh mắt thờ ơ như thể cô đang làm phiền anh lúc làm việc. Nhìn cô một lúc, anh quay lại màn hình, giọng móc mĩa :

- Có chuyện gì? Kiểm tra xem tôi biến thái đến cỡ nào à ?

Cổ họng Thủy Trúc nghẹn lại, cô có cảm giác ai đó xát cả nắm bột ớt vào mặt mình. Cay xè Trong khi trái tim nhỏ bé của cô phải ngụp lặn trong ray rứt, áy náy thì anh còn giở giọng châm chọc. Nhưng ai đã biến cô thành con nhím lúc nào cũng xù lông lên chứ. Liếc vào màn hình, Thủy Trúc muốn nổi đóa lên khi thấy mấy cô gái hôm nào từ từ cởi giày rồi đến những chiếc khăn choàng mỏng dính trên người ... Tự dưng cô thấy một cái gì đó như sụp đổ, tan vỡ. Và cô đặt tên cho nó là thất vọng. Rồi như không kiểm được, cô nói không âm sắc :

Anh không xuống ăn ai vì bận đó à ?

- Tuy ghét giọng gây Bự của cô, nhưng nghe cô gọi anh Đường Quân cũng thấy nhẹ nhõm hơn. Ít ra đó cũng là một đầu hao tốt không quay lại, anh hỏi như trên tức cô.

- Cái đó là gì ?- Đương nhiên là phím cấp. Nói rồi cô mới thấy hết sự lố bịch của mình, đưa hai tay bùm miệng như đang chụp lại nói vừa rồi. Đường Quân xoay người lại.

Trong thoáng chốc, cô nhận ra nụ cười đầy quyến rũ của anh. Đang mặc chiếc quần đùi, anh không'buồn yđi tẩy lấycái áo thun nằm chống trờ trên giường, mà nhìn lại màn hình có những cô người mẫu đang hả hốt hưởng thụ cảm giác mát lạnh để kiểm nghiệm lại lời nói của cô. Bất chợt, anh bước thững thính đến bên cô.

Hai tay thọc vào túi quần như đang nan cảm xúc nào đó. Nhìn anh cứ tùm tùm, đầu hơi cúi xuống, Thủy Trúc không đoán được anh muốn gì, chỉ biết chôn chân trong nỗi lo sợ hoang mang. Đứng im lặng trước mặt cô một lúc, bất ngờ anh ngẩng lên. Trong nháy mắt, vòng tay anh đã siết chặt cô. Và cũng trong ngắn ấy thời gian, cô bị anh xô bật ra. Kế tiếp là một vòng tay xiết chặt cô vào tường, hơi thở anh phả vào mặt cô nóng rực cả người. Anh rít giọng thật nhỏ :

- Nghe cách nói cô, cô đã xem loại đó rồi, đúng không?

Không còn tâm trí đâu mà suy nghĩ lời anh nói, Thủy Trúc như con chim bị giam trong hai cánh tay đâm chặt vào tường của anh. Cô đâm vào ngực anh mong thoát ra :

- Buông ra đi! Anh điên hả ?

Nhìn cô như áp đảo, anh gầm gừ :

- Ừ. Tôi điên, tôi đang nổi điên vì bị cô xúc phạm một cách vô tội vạ nè.

Cánh tay day thân hình to tướng của anh ngày càng dán sát vào mình, Thủy Trúc nói như khoe :

- Tránh ra đi! Anh muốn gì hả?

- Giải thích !

Đường Quân quát lên :

- Tại sao em lại dùng thái độ như thế để đối xử với tôi hả ?

Điếng hờn vì bị anh quát, cô không còn làm chủ được mình. Nhắm mắt lại, cô cũng hét lên :

- Vậy còn anh ? Lúc nào cũng châm chọc, móc mỉa rồi biến tôi thành kẻ vong ơn thì sao ?

Ánh mắt dữ dằn của Đường Quân dịu lại. Trong khoảng khắc, anh cảm nhận được những rung động thật mãnh liệt trong tim mình.

Không kiềm được, anh cúi sát mặt cô, nước mắt của Thủy Trúc vẫn còn lăn trên má, cô thổn thức :

- Tại sao tôi áp lại tôn trọng khi lúc nào anh cũng coi thường khinh bỉ tôi.

Anh không có.

- Còn nói à!

Ngẩng phắt lên, cô cong môi cự lại :

- Ai cũng bảo anh là người lịch thiệp, ga lăng, như anh đã làm.

Nói tới đó, bao uất ức trong lòng như được khơi nguồn, cô khóc tức tuổi hơn - Đường Quân chống tay lên tường giữ chặt cô đứng ở giữa , mắt nhắm hờ để không mềm lòng trước những giọt nước mắt trong vắt kia. Nó sẽ dội sạch những lý trí trong anh mất.

- Có nín đi không? Tôi không phải là mấy gã đàn ông có thể mềm lòng vì những giọt nước mắt đó đâu. Đừng có đem ra đây! Thủy Trúc bật anh ra, bị bất ngờ nên Đường Quân ngã nhào lên giường. Bị anh châm chọc, cô tự ái nên ném mạnh bọc thuốc vào người Đường Quân, quát lại :

- Nghe đây. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng nước mắt của mình có thể làm mềm lòng một lại. Kể cả anh. Đúng, đúng là đứa con gái nào cũng yêu anh vì vẻ quyến rũ của anh , nhưng tôi thì không. Nghe rõ chưa , con người ...hoạn.

- Cái gì ? Còn dám ...

Đường Quân tưởng chừng ai đó đã chà đạp lên lòng tự trọng của mình. Anh bật dậy chụp tay kéo mạnh cô ngã xuống .Đang quay đi bị anh nắm kéo bất ngờ, nên Thủy Trúc không gượng được. Khi ý thức được thì đã bị Đường Quân ôm gọn cô trên giường. Ánh mắt anh sắc lạnh như một người ở cõi âm u nào đó hiện về ,cầm anh banh ra giận dữ:

- Biết rõ là không cô gái nào thoát được tôi mà còn dám chọc cho tôi nổi điên lên hả? Cô ăn gan trời thì phải.

Buồn rầu trước thái độ hằn học hung tợn của anh, Thủy Trúc hoang mang thật sự cô không biết anh sẽ làm gì mình. Cố bình tĩnh, cô lắp bắp:

- Anh ...anh Đừng có mà hung dữ.Bị ...bị .. tôi nắm được cái “tây” nên sợ, định ... giết người diệt khẩu hả?

Phì cười ,anh nói:

- Giết cô mất công bắn tay tôi. Tuy có nhiều gai nhọn nhưng phải công nhận cô có sắc đẹp chết người. Đêm nay, tôi sẽ “hái” đoá hoa hồng này.

- Anh dám ...

Sự ngang ngạnh bướng bỉnh của cô như thách thức sự kiên nhẫn của Đường Quân. Cô nàng không biết trời biết đất là gì. Đang nằm trong tay anh mà vẫn gân cổ cãi, không chịu khuất phục. Tăng thêm sức mạnh của lời nói, anh đưa tay lần tìm nút áo cô, giọng thật đều giả :

- Nếu tối nay cô làm tôi vui tôi tha sáng mai, tôi sẽ tìm cho cô một đại gia tốt, bằng không ...

- Cái gì? Anh định bán tôi?

Thủy Trúc nổi điên lên, cô đấm túi bụi vào bờ ngực trần của anh, cánh tay vạm vỡ của Đường Quân siết chặt hơn. Anh gầm gừ trong họng :

- Tôi là kẻ biến thái, cô không biết sao ?

Nước mắt ràn rụa trên má, nghĩ rằng anh nói thật nên cô khóc dữ tợn hơn.

Anh ta đúng là mụ phù thủy ác độc, trả thù cô bằng cách đê tiện đó. . .

- Cô nức nở :

Tôi sẽ oán hận anh suốt đời nếu anh dám làm điều đó. Vậy nếu anh không ...

làm thì em sẽ đối xử vai anh thế nào ?

Đang nhắm nghiền mắt vì bị anh chờn vờn trên mũi, Thủy Trúc như không tin vào tay mình. Lời nói dịu dàng vừa rồi không lý nào là của anh ta. Cô mở choàng mắt. Vừa lúc Đường Quân cúi , hai chót mũi cọ nhẹ rồi môi anh đậu lên môi cô. Choáng ngợp trước cảm giác lâng lâng, nhẹ nhàng chưa từng có, cô như đứa đứa bé lạ lẫm trong rừng hoang .Sự dịu dàng ban đầu khiến Thủy Trúc như mụ mị với nụ hôn đầu đời, không phải là lần thứ hai chứ.Bàn tay cô bấu chặt vào vai anh khiến Đường Quân càng thái mình rạo rức hơn, bao nỗi khát khao trong anh như bùng sống , môi anh mạnh mẽ miết lấy môi cô.

Cử chỉ đó làm thủy Trúc hiểu nhầm , cô cho rằng anh đang thực hiện lời nói lúc này là chiếm đoạt bằng được cô. Đúng là một tên lưu manh , tại sao cô có thể nhìn lầm hẳn chứ. Nổi hổn hển, đau đớn xé nát trái tim cô. Trong thoáng chốc, Thủy Trúc mới biết trái tim mình có nhiều nhịp đập rất lạ. Cô không muốn tên cho cái điều tồi tệ đó.

- Nước mắt bắt đầu từ ứa ra, Đường Quân tỉnh tể nhận ra không hưởng ứng của cô ngay.Đường Quân tỉnh tể nhận ra sự không hưởng ứng của cô ngay và sự từng trải của mình đã báo cho anh biết một điều tàn nhẫn. Trò chơi của anh đã đi quá xa, anh đã phạm một sai lầm khó tha thứ. Cô bé sẽ không bao giờ hiểu được hành động cháy bỏng trong lòng anh cũng sẽ không có cơ hội thổ lộ.

Đúng là chơi dao có ngày đứt tay, anh thâm cười chua chát. Bật người đứng dậy, anh buông gọn:

- Ra ngoài đi!

Rồi như trốn chạy ,anh tào lao thẳng vào phòng tắm ,xả nước xối xả vào người. Chỉ có nước mắt mới làm anh tỉnh táo. Sự ích kỷ của người đàn ông anh đã vượt qua. Anh đã không đặt nặng vấn đề quá khứ của cô nữa. Bằng chứng là chứng là lúc này , nếu cô không hờ hững,anh đã ...đi sâu hơn bằng tất cả tình yêu

mãnh liệt của mình. Nhưng cũng may là anh đã dừng lại, nếu không Đường Quân sẽ thành tên đàn ông đồn mạt nhất rồi.

- Mấy ngày nay giam mình trong phòng anh đã thử nghiệm lại con tim. Anh yêu cô bé biết bao. Một tình yêu mọi người vẫn gọi là “sét đánh”, nhưng anh không cưỡng lại để từ bỏ được. Đấm mạnh vào tường, anh tức giận bản thân sao không kiên chế làm chủ để dừng đẩy sự việc đi quá xa. Trước cô ta sao anh lại biến thành kẻ khờ khạo, những cuộc tình trước kia anh đâu bị động thể này.

- Thủy Trúc! Hãy tha lỗi cho anh em nhé!

Và cứ như thế, Đường Quân đã ngâm mình trong nước rất lâu. Trong giờ phút này, anh không muốn nghĩ đến chuyện gì kể cả cơn sốt hoành hành từ sáng đến .

- Sống một mình thà chết còn hơn. Nhìn lại phòng khách lần cuối, Thủy Trúc không nghĩ mình lại rời khỏi nơi này trong ê chề thế này. Gục trên xa lông, nước mắt lại ứa ra. Nếu gia đình không suy sụp, ba mẹ cô không mất đi, cô đau khổ sở thế này. Lòng tự ái bị tổn thương khiến Thủy Trúc như mất cả phương hướng. Cô không nghĩ Đường Quân là người thấp hèn như vậy. Nhưng cô làm gì đáng tội để bị anh trừng phạt bằng cách đó. Mở chiếc túi xách dưới đất, cô lấy ra chùm chìa khoá đặt lên bàn nước. Cô không muốn dính líu với con người này cả. Chuông điện thoại lại đổ dồn, quệt ngang nước mắt, quyết đứng dậy không quan tâm đến. Xách chiếc túi trên tay, cô đi ra cửa. Chợt bước chân cô khựng lại vì tiếng reo của điện thoại, nó dồn dập như sự quyết tâm ra đi của cô. Ngược nhìn lên lầu, Thủy Trúc thắc mắc sao Đường Quân không ra bắt máy.

Ngần ngừ một lúc, cô quay trở vào ngồi xuống cạnh điện thoại. Thủy Trúc sợ nếu ở ngoài Nha trang gọi vào mà không ai bắt máy sẽ rất rối thêm. Cô chỉ muốn lẳng lặng ra đi.

- Alo - Trúc hả em?

Tiếng Đan Thụy vang lên có vẻ gấp gáp:

- Sao chị gọi này giờ không ai bắt máy hết vậy? Có phải em bận chăm sóc Đường Quân không? Nó bệnh, tính tình hay cáu gắt, em ráng chiều nó giúp chị nha Đan Thụy buông một tràng dài nhưng cô đâu hay Thủy Trúc đâu không nghe gì. Không hiểu sao gương mặt hồng hào của thủy Trúc xanh xám lại.

- Trúc à! Còn nghe không em?

- Dạ, em đang nghe nè chị.

Cô đáp như một cái máy. Đan Thụy lại tiếp:

- Chị gọi này giờ, kể cả di động mà không được. Hai đứa làm chị sợ quá.

Cũng may mà thằng Lộc cho chị biết đó.

- Vậy hả chị?

- Ủ, thôi cũng khuya rồi, em nghỉ đi. Nghe giọng em, chị đoán thằng Quân cũng khá rồi phải không?

Biết Đan Thụy thăm dò, Thủy Trúc nuốt ngụm nước miếng đắng ngắt:

- Vâng. Anh ấy đỡ rồi. Mọi người đừng lo gác máy, hồn vía cô như ở tận đâu đâu. Cảm giác nóng hầm hập từ người Đường Quân toả ra khi anh còn ôm cô lúc này vẫn còn biểu hiện như mới vừa xảy ra. Cô cảm thấy xấu hổ làm sao.

Trên đời này, ngoài cô có lẽ sẽ chẳng cô ai lấy ơn trả oán một cách tồi tệ như thế.

Người ta bị bệnh, cô không hề biết, đã vậy còn nói những lời ... thoả mạ. Anh ta nổi điên lên là phải rồi. Nghĩ được bấy nhiêu, như sợ hãi sẽ mất cái gì đó rất quý giá, cô chạy như bay lên lầu. Căn phòng trống không, Thủy Trúc lấy làm lạ khi nhìn thấy mền gối ngay ngắn trên giường, căn phòng vẫn y nguyên như lúc này cô lên. Lạ thật! Anh ta đi đâu? Cả buổi tối cô ở dưới nhà cơ mà. Tiếng nước chảy rì rì thu hút sự chú ý của Thủy Trúc. Ngại ngùng, cô bước nhẹ nhẹ đến. Kinh nghiệm của những lần trước, cô không muốn mình bộp chộp, láo táo để xảy ra xung đột với Đường Quân.

Anh Quân à !Chị Đan Thụy mới gọi về.

Câu nói thăm dò của cô không tác dụng. Đáp lại chỉ là tiếng nước chảy rì rào. Chợt nhớ lúc này Đường Quân đã lao vào phòng tắm đến bây giờ khá lâu.

Lý nào ...

Hoảng hồn với ý nghĩ thoáng qua đầu, cô đưa tay gõ cửa không chút ngần ngại :

- Đường Quân! Mở cửa ra.

Cánh cửa vụt mở, nhưng không phải là do Đường Quân mà vì anh không khoá. Đúng như suy nghĩ của cô Đường Quân đang gục đầu bên thành bồn tắm nước từ trên xả xuống lênh láng cả phòng tắm. Không biết những gút mắt giữa cô và anh đau mắt, Thuỷ Trúc lao vào khoá vội sen, cô dùng hết sức mình đỡ anh dậy. Chộp nhanh khăn lông trên tường, cô lau tóc và bờ vai trần sũng nước của anh. Cơ thể Đường Quân quá lạnh ngắt gục trên vai cô, Thuỷ Trúc nhủ lòng đừng sợ, nhưng tay cô cứ run lên , không muốn khóc mà sao nước mắt cứ trào ra thế này .

- Ôi! Đường Quân ơi! Anh hãy tỉnh lại đi em sẽ không tha thứ ình nếu anh cứ như thế này mà đi. Dùng hết sức, cô mãi dìu anh ra được bên ngoài.

Toàn thân anh mềm nhũn nên chưa đỡ anh nằm xuống giường được thì Đường Quân đã gục xuống sàn nhà. Hết hoảng, cô nhào đến đỡ đầu anh đặt lên đùi mình, giọng lo lắng đến cùng cực :

- Đường Quân! Anh không sao chứ?

Đôi mắt anh vẫn nhắm nghiền nên không thấy được đôi mắt đầy nước mắt của Thuỷ Trúc. Trời ơi! Một cô gái yếu đuối như cô sao lại trải qua những điều kinh khủng thế này.

- Một cơn gió nhẹ lùa vào, Thuỷ Trúc hoảng hồn bật dậy đóng hết các cửa sổ và tắt máy lạnh. Nhìn chiếc quần đùi trên quần anh ướt nhẹp mà cô thấy mình thật tàn nhẫn. Lý trí một thoáng ngần ngại, trái tim cô đập loạn xạ với những suy nghĩ thầm kín trong đầu. Lắm mạnh đầu, cô cố xua đi những e ngại. Cứu người như cứu hoả. Anh ta là anh của bạn thì lành mình. Đừng suy nghĩ sâu quá. Cô chấp tay lại như van xin, cầu khẩn điều gì. Nhắm mắt thu hết can đảm, cô bước đến bên tủ áo của anh. Đập vào mắt cô toàn là đồ vest, ngoái đầu sang bên mở tiếp cánh cửa còn lại.

- Trời ơi! Sao toàn là đồ tây. Cô lính quýnh ngồi thụp xuống kéo ngăn tủ.

Mọi móc hết quăng ra ngoài, cổ mới tìm được bộ đồ thể thao cho Đường Quân.

Vắt vả đồ cả mồ hôi hột, cô mới thay được bộ đồ cho Đường Quân. Hành động này Thuỷ Trúc không hiểu sao mình có thể làm được mà mãi sao này, cô cũng không rõ. Một phen vắt vả nữa cô mới lôi anh lên giường được. Kéo nhanh cái mền đắp tận cổ cho anh, cô dịu dàng đặt chiếc khăn nhúng nước đá lên trán cho anh.- Anh Quân! Anh Quân à!

Tiếng gọi thổ thổ cùng sự chăm sóc tỉ mỉ cả đã giúp Đường Quân dần hồi tỉnh. Nhìn đôi mắt anh chơm chớp, Thuỷ Trúc mừng rỡ chộp lấy hai tay anh ủ trong tay mình, cô reo lên:

- Tỉnh rồi hả a Anh làm tôi một phen sốt vó luôn:

Anh có biết cả đêm anh hết lạnh li nóng, cứ như ...

- Cô đừng bảo là đã dùng thân mình ủ ấm cho tôi như trong phim đó.

- Đường Quân mĩa mai. Thuỷ Trúc vắt cái khăn trong chậu nước như đang vò...cái miệng đáng ghét của Đường Quân đừng có liếc hần.

Trúc ơi! Cô thầm nhủ dù cái chất giọng châm chọc của anh làm có phát điên lên được. Hồi tỉnh lại là đã khiêu khích cô, biết thế lúc này cô đã để hần chết còng trong bồn tắm rồi. Thay chiếc khăn cho anh, cô cố cười gượng, giọng giả lả :

- Vốn dĩ anh đang ủ bệnh, lại ngâm trong nước ... hơi lâu nên dẫn đến cảm lạnh. Tuy vậy, trong thời gian này anh cần nghỉ ngơi, tắm bố, nhất là phải được giữ ấm:

Nhìn cái mền lên tận cổ, Đường Quân nói khẽ :

- Làm như mình là bác sĩ.

- Chưa, nhưng tương lai thì thế Anh quên tôi đang học hai trường đại học, trang đó có một y khoa à?

Anh quay mặt, giọng lầy lờn ai cơn sốt đang hành hạ cái đầu :

- Ra ngoài đi! Tôi không mualàm vật thí nghiệm cho cô.

Tôi mà thèm. Cô hơi bĩu môi, định bước ra ngoài vì lòng tự ái, nhưng ngay lúc này những lời gỏi gắm của Đan Thuỵ lại vang lên.

- Ôi! Sao mình lại vướng vào gia đình này cho khổ cơ chứ. Than thầm nhưng cô không dám nhả nhó trước mặt anh. Nhìn về mặt vờ ngủ của anh, cô cố cất giọng dịu dàng :

- Tôi pha sữa cho anh nhen. Tối qua đến giờ, anh chưa ăn gì làm sao uống thuốc.

Trả lời cô là sự im lặng của Đường Quân anh thả nhiên đan hai tay trước ngực, mắt nhắm lại như ngủ rất say. Chưa đầy mười phút, mùi sữa cao thơm lừng xộc vào mũi thật hấp dẫn. Cơn đói đã khiến anh không kiềm được và mở mắt. Thuỷ Trúc cười hài lòng, cô vui vẻ :

- Dậy uống sữa đi anh Quân!

Mình mảy ề ầm nên anh vẫn nằm im, cứ như anh vừa tham gia một cuộc chạy đua. Tuy vậy, nghe cái cách nói chuyện ngọt ời là ngọt của cơ anh cũng phải đảo mắt nhìn cô. Cách nhìn không thềm giấu giếm của anh, làm Thuỷ Trúc đâm ngượng :

- Làm gì vậy? Bộ hôm nay anh mới thấy tôi đẹp nên nhìn cho đã hử.

Không kềm được, anh phi cười. Không ngờ con nhóc này cũng biết cách chọc cười người ta quá Sao tự nhiên tốt vậy?

Cô nhún vai ra vẻ không muốn trả lời, kễ ly sữa sát miệng anh. Thật tự nhiên, cô múc từng muỗng sữa cho anh. Đường Quân như rất cảm động trước sự ân cần của cô, anh gượng người ngồi dựa vào gối sau lưng. Uống đến muỗng thứ ba, anh đã cau mặt.

Thuỷ Trúc lo lắng:

Sao vậy?

Đầy ly sữa sang bên, anh buông giọng nũng nịu như con gái :

Tanh quá! Không uống nữa. Lại bắt đầu gỏi cái giọng cậu chủ nữa rồi.

Thật không hiểu nổi, bình thường anh ta mạnh mẽ, ngang tàn bao nhiêu đến lúc bệnh lại ... mè neho bấy nhiêu. Hên chi mà chi Đan Thuỵ phải năn nỉ cô lo cho hần. Về phía Đường Quân thì khác. Do Thuỷ Trúc không biết nên mới hiểu lầm, anh không thích uống sữa. Lúc này vì sợ cô buồn nên anh mới uống, nhưng cũng chỉ vài muỗng thì đành chịu thôi.

Giọng Thuỷ Trúc lại ân cần :

Ăn cháo, tôi múc cho anh Đường Quân trở mắt nhìn cô bưng cháo nóng hổi lên. Nhìn ánh mắt lạ lẫm của anh, cô nổi như giải thích :

Lúc anh lại sốt, tôi đã nấu. Anh ăn đi rồi uống thuốc. Mùi cháo hành thật hấp dẫn làm sao.

- Vậy anh ăn đi, cháo thịt ngon lắm. Anh lườm cô bằng ánh nhìn rất lạ :

Biết tài nấu nướng của cô rồi, khỏi quảng cáo !

- Cứ ngỡ Đường Quân hành phải đúc cháo nhưng anh đã tự bưng ăn, mà còn ăn rất ngon lành. Cả hai không nhận ra vẻ khác lạ của mình. Người cảm thấy khắp khối với bao niềm vui vì chăm sóc cho ... Kẻ thù của mình. Người thụ động đón nhận những cử chỉ ân cần, quan tâm với những xúc cảm dạt dào. Giữa họ như không còn khoảng cách nào nữa. Thấy anh bưng tô cháo lên húp rột rột, Thuỷ Trúc bật kêu lên:

.

- Nè! Còn ở dưới bếp tôi múc cho, anh làm gì mà tội quá vậy?

Vớ đại cái khăn lông đắp lên trán lúc này, Đường Quân lau miệng. Anh nói gọn :- Không, cảm ơn.

- Cô cười hài lòng trước thái độ ngoan ngoãn của anh.

- Cô cười gì ?

- Anh giống như một đứa con nít. Nhưng là con nít lớn tuổi.

Nói rồi cô đứng dậy định vọt lẹ nhưng Đường Quân đã chụp tay giữ lại.

Anh nói cộc lốc nhưng làm Thuỷ Trúc ngây cả người :- Ngồi đây mới ngủ được nhìn bàn tay mình bị tay anh giữ chặt, cô khẽ nhìn lên anh. Đường Quân đã chuôi người xuống giường, mắt khép lờ. Tựa lưng Thuỷ Trúc thấy không gian như ngưng lại, có đặc khiến tim cô muốn ngạt thở:

Đầu óc cô tưởng chừng đã bị thôi miên, không tài nào suy nghĩ được gì. Thật lâu Thuỷ Trúc cố mở lời :- Tôi rót nước cho anh uống thuốc ghen. Anh vẫn nhắm mắt nằm im :

- Không uống.

Không chịu uống thuốc làm sao hết bệnh hả ? Đường Quân từ từ mở mắt, chớp chớp mắt nhìn cô như trên chọc :

- Không biết thật à?

Nhìn nhìn cô một lúc chưa đo lường điều gì, anh tiếp :

- Cúi xuống đây, nói cho nghe. Ngần ngừ không biết anh đang toan tính chuyện gì, nhưng bộ óc thông minh của cô cho biết sẽ có chuyện nên Thuỷ Trúc lắc đầu ngay :

Không. Ai biết anh định làm gì tôi.

Đường Quân mỉm cười. Anh ghét phụ nữ thông minh mà sao con nhóc này chẳng chịu ngốc nghếch cho anh nhờ. Giọng anh mệt mỏi như đổ vỡ:

Người ta bệnh sắp chết mà cũng không chịu cái tật nghi ngờ à.

Chu môi quay mặt đi vì bị anh trách, thật sự cô đâu muốn làm cho anh buồn:

Cô hơi nũng nịu nhượng bộ anh :

- Nhưng xoa xong thì phải uống thuốc đó không thèm trả lời, Đường Quân nhìn về mặt bụng thụng của cô. Thuỷ Trúc từ từ cúi xuống để nghe anh nói, dù bụng đang rửa thắm cái tánh con cứng” quen được nuông chiều của anh. Thuỷ Trúc giật mình, tim cô muốn nhảy ra ngoài khi hai bàn tay to đùng ấm áp của Đường Quân đang giữ chặt má mình. Anh nhẹ nhàng ghì cô cúi sát mặt mình. Ý thức được chuyện gì sắp xảy ra, cô chống tay bật người dậy. Ngay lúc đó, Đường Quân nạt khê :

- Im nào !

Trong thoáng chốc, cô như bị thôi miên bởi ánh mắt nồng cháy của anh. Cả hai cảm nhận được nhịp đập loạn cuồng của trái tim đối phương. Thuỷ Trúc bối rối khép mắt đón nhận nụ hôn ngọt ngào từ môi anh. Đường Quân như kẻ vượt cạm gập được giếng nước ngọt, bao yêu thương trong lòng bùng dậy vì không dám nói ra bấy lâu. Thuỷ Trúc cũng thế, cô không biết tại sao toàn thân mình mềm nhũn ra, rồi cuốn theo hơi ấm của anh toả ra. Nụ hôn như dài bất tận, thật lâu anh mới thả cô ra.

Mắc cỡ muốn độn thổ vì anh cứ chiếu tia nhìn ranh mãnh lên gương mặt đỏ như gấc, cô quạu quọ quay mặt đi :

Làm gì vậy? Lạ lắm à. Ngày mai mà lấy bệnh cho người ta thì biết tay. Anh luồn tay qua eo, kéo bờ lưng thon nhỏ của cô ngã lên bờ ngực rộng của mình.

Mái tóc của Thuỷ Trúc đổ dài trên ngực anh cô gượng ngồi dậy nhưng Đường Quân đã nạt tiếp :

Đã bảo nằm yên cơ mà. !

Thủy Trúc hoảng hồn nằm trở lại, anh nói tiếp bằng chút lấy hồn :

- Ngồi dậy là có người bị vỡ tim mà chết cho coi. Cô cười tủm tỉm :

Vậy hả? Vậy thì cho chết luôn.

Nói rồi cô bật ngồi dậy. Đường Quân chụp tay cô, giọng anh nghiêm chỉnh:

- Anh chết sẽ không nhắm mắt nếu chưa giải toả gút mắc với em.

Cái cách nói ngọt ngào của anh thật lòng không chút giỡn cợt nên Thủy Trúc cũng đổi giọng xưng hô mà cô không hay.

Quay mặt giận dỗi, cô nói:

- Sao anh giấu em chuyện chiếc xe?

Hài lòng về chữ “anh ,em” của cô. Anh không ngờ cơn bệnh này có tác dụng dữ tợn vậy. Biết vậy, anh đã bệnh sớm hơn cho đỡ khổ rồi.

- Nếu Thiên Lộc không đến đây để vô tình gặp thì em còn là con cóc, đúng không? Anh còn giấu em bao nhiêu nữa hả ?

Nói một hơi một hồi mà không nghe anh trả lời, cô quay phắt lại bậm môi cự nự :

- Sao không trả lời ? Khinh để tôi hả ?

Đường Quân nhượng mảy, đan hai tay kê dưới đầu :

Em nói chuyện với bức tường thì để nó trả lời.

Cô trề dài môi đầm túi bụi vào anh:

- Đồ xấu xa!

Chụp cái gối đỡ những nắm đấm của cô anh kêu lên :

- Nè ? Đánh đập người bệnh thế hả ?

- Anh mà là người bệnh. Còn sức để trêu ghẹo người ta mà bệnh hoạn gì?

Anh giữ hai tay cô trong tay mình, giọng trở nên nồng nàn sâu lắng :

- Nói đi! Sao hôm nọ em lại giận dữ với anh? Mắng người ta nặng nề đó.

Cô nhìn anh phụng phịu.

- Em xin lỗi. Nhưng tại anh hết đó.- Anh làm sao ?

- Anh với mấy cô gái đó làm gì trong phòng mà toàn chuyện ... chuyện ...

Nhìn vẻ ngáp ngừng của cô anh hiểu ra. Trong phút chốc, tự dưng Đường Quân thấy cô thật gần gũi, như một phần máu thịt của mình.

- Anh đang làm quảng cáo một nhãn hiệu tủ lạnh, em không biết nên mới hiểu lầm.

Cô nhìn nhìn anh nghi ngờ. Đường Quân kêu lên :

Trời ơi ? Anh là giám đốc bộ phận quảng cáo trong công ty của mẹ anh, em không biết thật hả ?

Ánh mắt anh nhìn cô thật thắm thiết khiến một chút ghi ngờ trong cô cũng bị cuốn phăng đi Thủy Trúc nói một cách yếu ớt :

- Chuyện đó bỏ qua, bây giờ tính chuyện chiếc xe đi. Mai một em sẽ không tha cho anh nếu còn tái diễn những chuyện tương tự, nghe không?

Anh chớp mắt cười cười :

- Rõ rồi! Nhưng anh có một vấn đề muốn em nói ra để chúng ta hiểu nhau hơn.

- Cô các cô :

- Hiểu để làm gì?

Anh vuốt mũi cô :

- Còn hỏi, anh đánh đòn bây giờ.

- Ngập ngừng một lúc, anh nói thận trọng như sợ cô sẽ bị tổn thương :

- Có lần anh gặp em trong phòng làm việc của luật sư Thư Oanh, cô ấy là bạn anh.

Cô trở mặt :

- Anh là bạn chị ấy?

- Ủ! Em với Thư Oanh là quan hệ thế nào hả ?

Mím môi, Thuỷ Trúc biết anh dẫn đo lường mới hỏi được nhưng cô không thể nói. Gia thế của cô bây giờ đã khác xưa ,anh sẽ nghĩ sao khi biết được sự thật về gia đình cô. Những tình cảm vừa nhen nhóm rồi sẽ bị dập tắt một cách tàn nhẫn tình cảm vừa nhen nhóm rồi sẽ nói thật, nhưng không phải lúc này. Đường Quân sẽ không chịu nổi trong lúc sức khoẻ sa sút thế này.

Giọng cô nhẹ nhàng :

- Chị ấy ngày xưa là do ba em nâng đỡ, nên cũng là chỗ quen biết.

- Thế thôi à?

- Vâng . Giờ anh phải uống thuốc đấy. Hơn hai giờ khuya rồi. Một thoáng thất vọng hiện trong mắt Đường Quân ,nhưng anh cũng mỉm cười. Có lẽ cô ấy chưa chuẩn bị tâm lý. Hãy cho cô bé thời gian. Đón ly nước và mấy viên thuốc, Đường Quân uống nhanh gọn ,anh đùa:

- Bệnh nhân ngoan chứ?

Cô bật cười:

- Ngủ đi! Ngày mai anh muốn ăn gì hả?

Đường Quân nhìn cô với bao yêu thương .Cô bé thật đặc biệt , trong cuộc sống “cơm bụi” như hiện giờ mà việc nấu nướng rất đạt. Cô làm món nào cũng ngon hết ,anh là người khó tính không khi nào ăn đồ ngọt mà cũng đam mê bánh flan hay rau câu hoặc chè của cô .

- Sao hồng trả lời?

- Hứa với anh một chuyện đi!

- Lại nữa rồi! Chuyện gì hả?

- Chỉ nấu một mình anh ăn thôi. Không nấu cho ai nữa hết.

- Cô mỉm cười rồi gật nhẹ nhẹ:

- Em còn về phòng nghỉ nữa đó.

- Em còn về phòng nghỉ nữa đó.

- Em cho anh ăn gì ,anh ăn đó.

- Dễ nuôi vậy à ?

Anh mím môi cười gật gù. Thuỷ Trúc cũng cười mỉm. Hai người thật khó hiểu, chỉ nhìn nhau mà không nói lời nào cả.

- Dễ nuôi vậy à ?

Anh mím môi cười gật gù. Thuỷ Trúc cũng cười mỉm. Hai người thật là khó hiểu, chỉ nhìn nhau mà không nói lời nào cả.

Đêm qua với phải thức lo cho Đường Quân nên sáng nay Thủy Trúc mệt phờ người. Cô dậy từ sớm loay hoay trong bếp làm món gà tiệt thuốc bắc cho anh tắm bổ. Trước kia, mỗi lúc mẹ dạy nấu ăn, cô đều vùng vằng nhưng bây giờ Thủy Trúc mới thấy được tác dụng của nó.

Mãi mê làm việc, cô không hay có tiếng bước chân ngoài ph()phòng khách, cảm nhận điều gì đó, Thủy Trúc vội nhẹ nhàng bước ra phòng khách. Nhìn đảo mắt vẫn không phát hiện điều gì, nhún vai, Thủy Trúc quay vào bếp. Tắt bếp, cô hài lòng với tác phẩm của mình.

Lấy và múc ra thế cô thăm tưởng tượng ra vẻ mặt của Đường quân khi thưởng thức món này. Anh ấy chúa kén ăn, lại còn kỹ tính nữa. Đêm qua trước khi để cô về phòng, Đường Quân đã bắt cô xếp hết mớ quần áo mà cô đã ịc lợi rồi vứt lung tung trên sàn nhà. Đúng là đáng ghét, ý bệnh rồi muốn hành hạ người ta thế nào cũng được hả? Hết bệnh đi rồi biết tay. Nói cứng vậy nhưng thủy Trúc cũng nhanh tay bưng lên cho anh. Đường Quân không thích ăn nguội. Thủy Trúc biết điều đó nên càng bước gấp hơn ...

- Nếu nói như anh thì khi nào đối diện với thần chết mới gọi là bệnh nặng hả?

Đường Quân hất mặt:

- Thôi đi cô! Tôi đã không sao rồi.

Anh trao hợp đồng vừa ký cho cô nói tiếp:

- Lo giúp anh luôn nhé!

- Ngồi trên mép giường gần sát bên anh, Thư Oanh mới thấy hết vẻ tiêu tụy của anh. Cô xót xa vuốt nhẹ má Đường Quân:

- Anh ốm đi rồi. Chẳng còn phong độ tí nào.

Nắm tay Thư Oanh kéo nhẹ đưa iên môi, Đường Quân cảm động thật sự, anh nói dịu dàng:

- Anh không sao đâu mà đừng lo, cảm ơn em đã giúp anh giải quyết công việc em đã nhiều còn phụ anh, em cực khổ quá.

- Thư Oanh chu môi:

Cũng biết nữa hả? Nếu biết thì mau hết bệnh để đi làm đi.

Anh véo mũi cơ:

Biết rồi Tưởng anh khoái nằm đây iuôn hả? Bụng dạ nóng như lửa đây nè. Ít hôm nữa em đi Nha Trang với anh nghe mừng anh rể du học về đấy.

Anh rể? Họ đang nói về triệu huy, bạn trai của chị Đan Thủy. Thủy Trúc vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Đường Quân và Thư Oanh nên cô đứng như hoá đá trước cửa phòng anh. Cánh cửa không khép, vì vậy những cử chỉ âu yếm này giờ giữa hai người, cô đều chứng kiến. Hai từ “anh rể” mà anh nói, vô tình đã xác định vị trí của Thư Oanh trong gia Đình này. Vậy là sao?

“Ồ Anh và Thư Oanh là bạn”.

Lời nói của anh đêm qua lại vang lên bên tai khiến cô bàng hoàng cả người.

Cách nói ngại ngùng của anh như che giấu điều gì, nhưng tối qua cô không để ý đến, bây giờ Thủy Trúc như tỉnh mộng sau một đêm dài. Trời ơi! Cô đã bị anh gạt ư? Chiết khay thức ăn trên tay cô run lên với suy nghĩ đó.

Quay mặt thật nhanh để khỏi phải chứng kiến cảnh tượng thân mật của hai người, cô lững thững đi xuống lầu. Từng bậc ... từng bậc ... cô bước mà chân không định hướng được. Chỉ mấy bậc thang thôi mà cô tưởng chừng nó dài vô hạn đi mãi không tới. Thủy Trúc có cảm giác đây là con đường dẫn tới địa ngục của đời cô. Không khóc mà sao mắt cay xè, mũi cô như ngạt lại không thể thở được.

Xuống đến nấc thang cuối cùng, không kém được cô ngồi sụp xuống tựa đầu vào tường. Gục mặt vào tay, cô cảm nhận trái tim mình tan nát, vỡ vụn thế nào.

Không khóc mà sao nước mắt cứ chảy Thủy Trúc thu mình lại thật nhỏ nhoi. Cô đơn và tội nghiệp thổn thức với nỗi đau lớn trong lòng, cô ước gì một cơn bão thật lớn thổi vào cuốn xoáy cô đi. Có như vậy Thủy Trúc mới không bị giày vò.

- Mình đúng là ghê tởm!

- Cô mắng mình bằng những tiếng nấc. Thông minh, cô đâu dẫn thân vào trò chơi quái ác của anh ta.

- Người ta là luật sư đấy Trúc ơi!

- Cô mỉa mai với mình:

- Xứng đôi lăm!

- Rồi như kèn không được nữa, cô hất tung khay thức ăn đặt kế bên tiếng đổ bể của chén đĩa vẫn không làm cô nguôi giận. Chạy vào phòng cạnh cầu thang, cô xách nhanh túi đồ đã chuẩn bị đêm qua lao vào màn đêm.

- Ra đi ...ra đi ...phải đi thôi.

Một giọng nói nào ịa hoắc như vang lên thúc giục bước chân cô. Mặc cho nước mắt nàng ràn rụa, cô chỉ biết mình phải rời khỏi nơi này, nếu không cô chết mất.

- Nơi này không phải của mày. Không phải ...không phải ...

6. Chương 06

Chương 6h3>

Buổi chiều, bãi biển Nha Trang thật đẹp với những con sóng vỗ nhẹ vào như một chàng trai vỗ về người yêu giận dỗi. Đường Quân cùng Triệu Huy xách giày đi chân trần trên cát rất thú vị. Triệu Huy nói:

- Này! Những iúc nhớ về quê nhà, tôi nhớ nhất là những lúc đi như thế này.

Cậu có thấy thú vị không? Cái cảm giác nhón nhột dưới chân ấy!

Đường Quân dừng lại, dựa lưng vào cây dừa, mắt xa xăm ra biển:

Em thật ngạc nhiên về anh. Xuống sân bay đòi em đưa ra đây ngay chỉ để đi dạo thế này hả?

- Dĩ nhiên là không! Đường Quân ngồi bẹp xuống cát cạnh Triệu Huy. Quả chị Thủy có cặp mắt nhìn người. Mày rậm, mũi cao, đôi mắt đậm thắm đầy cương quyết. Triệu Huy từng là thần tượng của anh. Thấy Đường Quân nhìn mình chằm chú, Triệu Huy iầy iằm ịa:

Hắn có vẻ gầy và bụi hơn trước. Mà từ trước đến giờ hắn rất chăm chút cho vẻ bên ngoài, sao hôm nay ...

Đã bao lâu cậu không cắt tóc, cạo râu rồi?

Cười cười, Đường Quân biết anh muốn ám chỉ điều gì, nhưng vẫn đáp tỉnh:

- Một tuần nữa là hai tháng.

Đan Thủy không có ý kiến gì à?

Khum tay chắn gió, anh mời ỉnh điều thuốc rồi chuyển qua cho Triệu Huy:

Anh giống y chị Hai em. Đúng là trời sinh một cặp, Triệu Huy cười tủm tỉm vì câu nói đầy ý nghĩa của Đường Quân. Quả thật anh nhớ Đan Thủy điên cuồng. Nhìn gương mặt rạn ngời của anh Đường Quân trêu:- Nè! Nhớ người ta,. Vậy sao không cho em đưa về nhà mà đòi ra đây?

Quay qua nhìn Đường Quân, neoh mắt Triệu Huy nói như thể Đan Thủy đang đứng trước mặt:

- Ở nhà đợi không được, một lúc nữa cậu chị sẽ ra đây?

- Ôi! Thật là lãng mạn. Anh ghê thật! Hèn chi bỏ chị ấy cô đơn ba năm mà cũng ráng chờ.

Hơi ngượng, Triệu Huy hơi cúi thấp mặt:

Nhìn nét hạnh phúc hiện trên mặt anh, Đường Quân chột chạnh lòng nghĩ đến mình. Gần tháng nay, anh đã iùng sức hết các nhà trọ để tìm Thủy Trúc. Tối nào anh cũng lang thang ngoài đường tìm cô. Vậy mà cô bé như chú chim bay trên trời, bỏ mặc anh với bao trăn trở.

Anh còn nhớ rõ, sáng đó bàn việc với Thư Oanh xong, cả hai xuống nhà ăn sáng thì cô nàng đã biến mất. Trước mắt anh chỉ là một đồng đồ nát. Đường Quân đã nổi điên lên trước cảnh đó. Anh quyết tìm bằng được cô để hỏi cho ra lẽ. Cô phải có đáp.. án đáng cho những hành động của mình.

- Nè! Cậu thả hồn đi đâu vậy?

Bị bất ngờ, Đường Quân chỉ nhìn trả lại không nói gì. Triệu Huy nhìn gương mặt đau khổ đăm đăm của anh liền nói:

- Nếu anh đoán không sai thì lãng tử đang mượn dưng chân nhưng bến đỗ ...

Cô bé nào có khả năng khiến cậu phải điên đầu thế?

- Phì cười khoả lấp suy nghĩ rồi bởi trong lòng, Đường Quân vỗ vào vai anh:

- Thôi đi anh! Có giỏi đoán mò. Anh chịu khó ở đây chờ chị Hai giận dỗi rồi dỗ ngọt đi. Em về trước đây quen biết bấy lâu nay, làm sao không biết cá tính của Đường Quân nên Triệu Huy không giữ ỉai. Tình yêu ỉa một cái hồ sâu thăm thẳm, ai ỉở trượt chân ngã vô đó thì không cách nào thoát ra được trừ khi có một trái tim đập cùng một nhịp tình nguyện nhảy xuống hồ, cùng chịu chết chung.

Có như thế thì phép màu sẽ xuất hiện thôi.

- Á!

Tiếng kêu thảm thiết phía sau làm Triệu Huy giật mình, anh ngoáy nhìn ra sau. Trước mắt anh, một cô gái mảnh mai với mái tóc đỏ dài trên vai đang ngồi gục trên cát. Linh tính của người bác sĩ cho anh biết có điều không hay đã xảy đến cho cô gái, Triệu Huy vội bật dậy chạy đến.

Quỳ sụp xuống, anh hỏi dồn:

- Cô à! Cô không sao chứ?- Nhấn nhó ôm lấy cái chân đang rỉ máu, Thanh Trúc từ từ ngẩng lên. Đập vào mắt Triệu Huy là gương mặt trái xoan trắng hồng, chiếc mũi cao thanh tú, đặc biệt là đôi mắt to đen với làn mi cao vút. Chớp mi nhìn người đàn ông xa ỉa nhưng điển trai trước mặt, Thanh Trúc ngăn người bởi vẻ phong độ của triệu Huy. Cô lúng túng bởi ánh mắt anh:

Chân ... chân tôi ... ỏi, đau quá.

Nhìn xuống bàn chân trắng nõn của cô, Triệu Huy trấn an:

Không sao đâu, chỉ tại vỏ ốc đâm vào thôi. Nếu cô không ngại, tôi giúp cô nhé.

Ánh mắt sâu lắng cùng giọng nói trầm ấm của Triệu Huy tạo một sự tin cậy ở Thanh Trúc. Cô gật nhẹ đầu rồi nhắm mắt quay đi.

Sự sợ sệt yếu đuối của cô khiến Triệu Huy thấy tội lỗi. Anh hơi mỉm cười rồi cúi xuống, nhẹ nhàng gỡ mảnh vỏ đang ghim vào gót chân nhỏ nhắn của Thanh Trúc. Triệu Huy làm nhanh và gọn đến mức Thanh Trúc không hay anh đã lấy mảnh nhọn ra từ lúc nào.

Đến lúc anh lên tiếng cô mới mở mắt quay lại, cô dịu dàng:

- Xong rồi hả? Ôi! Anh hay thật.

- Cám ơn cô đã quá lời khen, nhưng cô cần đến bệnh viện kiểm tra, đề phòng vỏ ốc còn sót lại sẽ rất nguy hiểm. Nhìn chiếc khăn trắng xoá cột ngang bàn chân, Thanh Trúc ngại ngùng:

- Tôi phải làm sao đây? Chiếc khăn của anh ...

- Cô đừng bận tâm. Chỉ là chuyện nhỏ thôi. Nhưng cô đi đâu mà bất cẩn thế?

Ngượng ngùng nhìn anh, Thanh Trúc thấy mình đoán làm sao để phải rơi vào tình thế như vậy. Cô giải thích:

- Hôm nay nhà tôi có tiệc, tôi ra đây xem có ngư dân nào đánh cá về hay không.

Mải lo nhìn ra biển mà giẫm lên vỏ ốc lúc nào không hay, cũng may là có anh.

Cô thích đi chân trần trên cát lắm à? Vừa nói, Triệu Huy vừa nhìn xuống đôi chân lộ ra của Thanh Trúc. Cô vội kéo cái đầm trắng phải chân như chống chế sự vô ý, vô tứ của mình. Sự mong manh của Thanh Trúc khiến Triệu Huy cứ ngây người. Người con gái trước mặt anh tựa như hạt sương buổi sớm, dễ vỡ làm sao. Cô cứ như một sợi dây leo mảnh mai mà bất kỳ người đàn ông nào cũng muốn làm cây từng cây bách để che chở bảo vệ. Vốn dĩ là tiểu thư yếu đuối, nên khi được ở cùng gia đình. Đan Thuy, Thanh Trúc đã mau chóng lấy lại vẻ rực rỡ quý phái một cô gái sang giàu.

Triệu Huy muốn phá tan không khí im lặng, anh buột miệng:

- Nhà cô ở đâu? Hay tôi đưa cô về, chân cô thế này rất bất tiện cho việc đi lại.

Thanh Trúc nhìn anh điềm đạm:

- Cám ơn anh, tôi không dám làm phiền anh đâu. Anh có thể cho tôi biết tên và địa chỉ để tôi.

- Trả lại chiếc khăn?

- Cướp lời cô bằng một câu hỏi, Triệu Huy mỉm cười thân thiện. Anh đoán nếu không để cô bế hoàn lại chiếc khăn chắc cô sẽ không thể nào yên tâm nên buột miệng:.

- Cô cứ để tôi đưa cô về, rồi khi nào có dịp tôi sẽ ghé lấy. Hình như anh không là người xứ này?

- Vừa đỡ cô đứng dậy, Triệu Huy vừa nói:

- Đúng một nửa, sai một nửa. Trước kia tôi ở đây, tôi đi du học mới về. Nhà cô ở đâu?

Cổ đứng trên chân mình, nhưng Thanh Trúc đã nhăn mặt vì, thốn ở bàn chân nên bầu chặt tay anh. Triệu Huy tự nhiên:

- Cô đừng ngại! Xem như tôi có cơ hội xây bầy cảnh chùa đi.

Mỉm cười thật duyên dáng, cô đưa tay chỉ về ngôi biệt thự mới toanh khuất sau hàng dừa:

- Nhà tôi ở đó.

Ánh mắt Triệu Huy mở to sáng rực. Trên đời này lại có sự hy hữu thế ư? Mỉm cười tinh quái, anh dìu cô đi về ngôi biệt thự.

Nắng chiều đã tắt, hoàng hôn buông phủ cá bãi cát, chuẩn bị ột ngày mới đây vui sắp bắt đầu.

Nhà hàng Bình Minh. Những thương gia hoặc những thực khách sành ăn đều biết nơi này ở đây họ được đãi những món ăn lạ và ngon, đồng thời nhà hàng còn thu hút thực khách bởi phong cách phục vụ rất chu đáo. Vì thế, tối nay Đường Quân đã chọn nơi này để đãi mọi người trong nhóm quần của mình.

Uống cạn ly rượu, chuyên viên vì tính Phúc Tài lên tiếng:

- Sếp à! Em cứ ngỡ lần này mình sẽ thất bại, nào ngờ thành công mỹ mãn.

Em phục sát đất luôn.

Thấy hột đậu phộng vào miệng nhóp nhép, Đường Quân hất mặt:

- Ý cậu là sao? Muốn tôi trừ lương hả?

Lời nói chơi của Đường Quân khiến mọi người ồ lên. Anh chàng Triết trong nhóm thiết kế kêu lên:

- Ôi! Sếp ơi đừng thế! Thật ra bọn em nói thế ỉa có lý do cả đấy.

Cầm chai Heineken lên ực một hơi thật sành điệu, Đường Quân hơi tỉnh bơ:

- Nói thử nghe xem!

Cô người mẫu Hồng Hoa nháy mắt với mọi người rồi buông gọn:

Mọi lần, anh đều bảo mọi người trong nhóm đến nhà để làm, nhưng đã lâu, mọi người phải làm ở công ty. Hình như yêu cầu bí mật bị sếp xem nhẹ rồi. Dân máy tính ở nhà anh bộ có vấn đề hả?

Biết mọi người đang kháo nhau về Thuý Trúc, anh tiếp tục uống bia, gương mặt tỉnh bơ:

- Muốn hỏi gì thì nói đại ra đi. Úp mở hoài!

- Được dịp, mọi người lại ào đến. Đường Quân được lòng mọi người là nhờ thế. Trong công việc anh rất nghiêm túc, nhưng những lúc thế này thì rất thoải mái. Chỉ có điều rời khỏi nơi này, thì mọi người phải xem như chưa nghe thấy gì. Đó là nguyên tắc bất di bất dịch của anh.

- Sếp à! Cô bé ở nhà sếp là ai?

- Anh Quân à! Cô ấy dễ thương thật đó.- Đường Quân ơi! Sếp bị đổ thật rồi phải không? Sao không giới thiệu mà giấu kín quá!

Giơ hai tay như ngăn lại, Đường Quân muốn xiu với đám nhân viên nhiều chuyện này được. Anh hét lớn để áp đảo mọi người:

- Được rồi, được rồi. Từ từ tôi sẽ trả lời.

Mọi người lắng xuống cũng may là Đường Quân chọn một phòng karaoke chứ ngồi dưới bar, này giờ chắc anh đã khàn tiếng rồi. Lừ mắt như đe nẹt, anh đồng ý từng lời:

- Thứ nhất, cô bé mà các cô gặp ở nhà tôi chỉ là cô bạn của Đan Thi. Mọi người đã biết cô út nhà tôi rồi chứ gì?

- Còn gì nữa?

Cả nhóm nhao nhao lên khiến Đường Quân lại giơ tay ngăn lại:

- Thứ hai, cá nhân tôi đều có việc ngoài Nha Trang nên không ai lo cơm nước ở nhà, vì thế tôi phải để mọi người làm việc ở công ty:

- Tiếp đi!

Đảo mắt nhìn mọi người để tăng tính áp đảo. Từ trước đến giờ, anh đều kể những mối tình của mình cho đám nhân viên thân cận này nghe, vì trước sau gì chúng cũng biết nhưng lần này thì khác. Tự dưng anh muốn đó là bí mật của riêng mình. Một bí mật không bao giờ chia sẻ ngoại trừ. Sao anh lại nhớ đến cô bé ngang ngạnh đó vào lúc này? Cô ta đành đoạn bỏ anh đi không một lời từ biệt, anh còn lưu luyến làm gì?

- Sếp! Mau nói đi.

Giật mình, Đường Quân nhìn vẻ mặt căng thẳng của mọi người. Cố tình ngần ngừ để tạo tính hồi hộp một lúc anh giơ một ngón tay lên:

Cuối cùng ỉa ... không có gì hết.- Ôi! Mất cả hứng.

- Nè! Nếu còn gì nữa, tôi đâu thể ở đây tình trạng với mọi người tối thứ bảy thế này đúng không?

Nghe anh nói cũng có lý mọi người lặn đồng thanh gật gù. Chợt Đường Quân kêu lên vì chai bia mình đã cạn:

- Nè? Phúc Tài, cậu tên Tài mà không tài tí nào cả. Tại sao đi kêu này giờ không ai mang bia lên cá vậy hả?

- Phúc Tài kêu lên khổ sở:

- Sếp ơi? Thông cảm đi hôm nay nhà hàng đông khách lắm.

Thông cảm với lời nói của anh, nhưng Đường Quân vẫn đứng dậy:

- Nói vậy sao được? ĐỂ tôi đi tìm quản lý Thế này mà phục vụ chu đáo ư?- Tách!

Tiếng bật cửa vang lên rồi một cô gái với chiếc jupe trắng dài gần đến đầu gối bước vào. Nhìn chiếc áo thun ngắn tay màu vàng ôm sát người cùng chiếc khay đầy bia, mọi người đã biết đó là phục vụ phòng.- Nhanh như chớp, Đường Quân đã nhận ra người đẹp trước mắt là ai. Mấy chai bia này giờ như tan vào sóng biển, chưa bao giờ anh tỉnh táo như lúc này.

Thủy Trúc hiển hiện bằng xương bằng thịt trước mặt anh kia rồi. Cô ta làm bồi phòng ở đây mà anh điên cuồng tìm kiếm ngoài phố. Tối nào cũng lang thang hết phòng trọ lại đến quán ăn vỉa hè, hy vọng gặp được cô đang tiếp thị. Giờ đã gặp rồi sao mà xa cách quá! Anh nghe xót xa ỉn. Chỉ cách cô một vớ tay thì anh hãy đưa tay ra đi Đường Quân:

Một Đường Quân nào đó đang giục anh nhưng Đường Quân hiện tại lại làm khác. Tự ái người đàn ông đã Phủ nhận bao khát khao mong đợi lâu nay khiến giọng anh lạnh lùng hơn mấy chai bia ướp lạnh trên tay Thủy Trúc nhiều.- Chậm chạp là thái độ của cô đấy à? Gọi quản lý vào đây cho tôi.

Lợi nói cùng thái độ hằn học của anh làm đám nhân viên hoảng hồn:

Mọi người lo sợ giùm cô nhân viên nên kéo anh ngồi trở lại:

- Anh Quân à! Đừng thế mà.Hồng Hoa xinh đẹp trong bộ váy hai dây thật khiêu gợi ngồi sát bên anh. Vì Thủy Trúc trang điểm khá kỹ nên mọi người đã không nhận ra. Cô ta tiếp:

- Có lẽ khách đông quá, thôi bỏ qua đi anh. Em gái mau xin lỗi đi cưng.Mím chặt môi, Thủy Trúc nghe cổ họng mình thẹn lại. Ông trời đúng là hết cách chọc tức người ta. Ba tháng qua, cô đã quên được rồi sao? Sao nỡ đặt cô vào tình cảnh thế này. Tủi hổ vì thân phận mình ngành hèn bị anh sỉ nhục, cô muốn bật khóc sứt. Nhưng khóc để làm gì? Cô cần tiền để đi học, để trả tiền nhà ... và còn bao nhiêu thứ phải chi.

Cắn chặt môi muốn bật máu, cô đặt khay bia lên bàn, ngồi thụp xuống như một nhân viên chuyên nghiệp. Đôi mắt ráo hoảnh nhìn Đường Quân, giọng cô thật lạ:

Xin lỗi quý khách vì đã để quý khách đợi lâu. Hôm nay khách đến đông quá, nên chúng tôi không được chu đáo, mong quý khách thông cảm.

Không muốn mà Thủy Trúc vẫn cúi đầu Thà như thế còn hơn, cô sợ mình nén không được nếu phải nhìn vào khuôn mặt vênh váo của anh ta. Nỗi căm hận ngày nào vẫn còn nguyên nên dù ánh mắt Đường Quân có tha thiết nồng nàn đến đâu cô chỉ thấy đó là điều giấu cợt, mai mỉa vì anh đã thành công khi biến cô thành con ngốc hạng nhất.

- Sếp! Người ta xin lỗi rồi, mau nói gì đi. Đường Quân cố tỏ vẻ phớt lờ, anh chụp cái rờ một mở tàn karaoke lên:

- Khui bia đi!

Mọi người lại ồn ào với dàn karaoke hiện đại. Sếp Quân đâu giận ai bao giờ.

Chỉ khổ cho Thủy trúc, cô phải đứng kế bên vì không dám lui ra khi chưa được phép:

Còn Đường Quân thì hằm hằm sát khí ngồi một đống trên ghế xa lông.

Gương mặt, ánh mắt anh ta mà đặt ly bia vào, đám cũng lạnh thành đá mất. Anh cố ghì cơn giận xuống. Chưa bao giờ anh nghĩ cô sẽ sống như thế này.

Không có nghề nào xấu, Đường Quân thấu đáo đạo lý đó nhưng vốn là dân chơi thử thiệt, anh đâu lạ mấy vị khách vô đáy. Họ vùng tiền ra như nước để ép mấy cô phục vụ làm vui lòng họ. Trong lúc túng quẫn cần tiền, mấy cô làm sao cưỡng lại cám dỗ của đồng tiền. Nhẹ nhàng thì sờ mó, ôm ấp còn nặng “đồ”.

hơn thì..đưa nhau đến khách sạn.

Nắm tay chặt lại với suy nghĩ trong đầu anh muốn đáp phải cái gì đó cho hả giận trong phòng nhưng nơi đây thì không được Đường Quân nghiến chặt răng, quắc mắt nhìn qua Thủy Trúc. Nãy giờ đứng nhìn thờ ơ, nhưng từng cử chỉ của anh không lọt qua mắt cô. Vì thế bị anh nhìn bất ngờ, cô bối rối quay mặt đi hai tay nắm chặt sau lưng.. Trước kia, có lẽ Đường Quân sẽ chọc cô một câu nào đó vì cử chỉ đáng yêu vừa rồi,

nhưng lúc này anh chỉ muốn trả thù vì cô đã làm anh khổ sở, khốn đốn với nỗi nhớ bấy lâu. Giờ đã biết chỗ cô làm rồi, anh, đâu có sợ gì.

- Nè! Mấy đứa cho anh mượn micro đi. Anh muốn mời người đẹp này hát một bài.

Lời đề nghị của anh được mọi người hưởng ứng bằng một tràng vỗ tay Tiếng hoan hô vang dội khắp phòng:

- Nè sếp! Hát bài nào hả sếp? Không trả lời, anh lăm lăm cầm cái micro đứng lên đến trước mặt Thuỷ Trúc.

Hiểu cá tính gan bướng chỉ làm theo ý mình của anh, Thuỷ Trúc lo sợ thất thần.

Đôi mắt đỏ ngầu của anh chứng tỏ anh đã uống rất nhiều.

- Hát một bài được chứ?

Cố thu hết sức lực, Thuỷ Trúc thở dốc:

- Xin lỗi, tôi chỉ phục vụ đồ ăn thức uống. Nếu quý khách cần, tôi sẽ gọi người vào hát với quý khách:

Hơi quê vì tiếng xì xầm của mọi người sau lưng, nhưng anh lại hài lòng với thái độ kiên quyết của Thuỷ Trúc. Móc bóp lấy ra một xấp tiền, anh cười thật đều giả:

- Tôi "boa" cho em. Hát với tôi một bản thôi, nó sẽ là của em. Trùng mắt nhìn anh đầy cảm hân, Thuỷ Trúc nằm mơ cũng không ngờ anh dùng cách này để bề mặt cô. Nhục nhĩ ê chề có thể chất đi được, cô nghiêng rằng như thể muốn nghiền nát con người xấu xa trước mặt. Nước mắt sắp trào ra khéo mi, Đường Quân nhìn ngấn nước mắt mà xót cả lòng. Anh hận mình sao lại tàn nhẫn với cô bé, ngay cả những cô gái từng qua đêm với anh, anh cũng đâu nhẫn tâm dùng tiền làm tổn thương người khác như thế.

Đường Quân chỉ chờ nước mắt cô chảy tràn trên má là anh sẽ kéo cô nhào vào lòng, hôn iên khéo mi để lau lệ cho cô, để thỏa mong chờ bấy lâu. Nhưng trái với suy nghĩ. Đó Thuỷ Trúc mím môi mở to mắt nhìn lên trần nhà. Cuộc sống còn rất nhiều điều tốt đẹp cô không nên vì hân mà rơi lệ không đáng. Nhủ lòng như thế nên đôi mắt cô ráo hân bao giờ.

Mím cười cô đáp thật tự nhiên. Xin lỗi quý khách Nhà hàng tôi có quy Định rõ ràng, người nào việc này. Công việc của tôi chỉ là bồi phòng, phục vụ đồ ăn thức uống thôi ạ !

- Ngay cả khi khách đề nghị?

Vừa nói anh vừa hươ hươ xấp bạc trước mặt cô.

Thuỷ Trúc thần nhiên trả lại:

- Vâng, thưa ông.

Sự dứt khoát của cô như một iời khẳng định iằm ắm trái tim anh. Ít ra cô cũng không làm anh thất vọng. Quay người nhìn đám bạn, anh nhún vai tỏ vẻ bất mãn:

Mất cả hứng! Về thôi Hồng Hoa, đưa anh về nghe em.

- OK.

Tiếng Hồng Hoa như một nhát dao chém ngọt vào trái tim đang rỉ máu của Thuỷ Trúc. Anh ta là tên háo sắc, đã có Thư Oanh rồi vẫn còn lăng nhăng bên ngoài. Tự dưng cô thấy thương mình và tội cho những cô gái xung quanh anh.

Tiếng khép cửa chứng tỏ người cuối cùng đã ra, cô ngồi thụp xuống sàn nhà.

Nước mắt ứa ra đầm đìa trên má, úp mặt vào tay cô thổn thức với bao tâm sự làm người sao khó quá.

Ba ơi, mẹ ơi! Hãy giúp con đi, con sắp không chịu nổi rồi. Bao cực khổ nhưng cô chưa một lần rơi nước mắt. Vậy mà vì Đường Quân cô đã khóc biết bao iần. Thời gian qua đi, Thuỷ Trúc đã tự đấu tranh với mình, cô quyết tâm nhẫn chìm cái tình yêu mới nở trong lòng mình vì bị tổn thương lòng tự trọng.

- Anh ta không đáng ... không đáng Thuỷ Trúc ơi.

Vừa nức nở trong tay cô vừa độc thoại với mình như một người mất hồn.

7. Chương 07

Chương 7

Hơn mười một giờ, người khách cuối cùng mới rời khỏi nhà hàng. Thủy Trúc khoác túi xách lên vai lững thững bước ra ngoài. Tâm trạng cô không được tốt vì một mỗi thì ít, mà vì cuộc đụng độ lúc nãy với Đường Quân thì nhiều.

Hình ảnh Hồng Hoa cặp kè sát bên anh ta cứ ám ảnh cô mãi.

Đang lóng ngóng nhìn ra đường cô hoảng hốt vì bị cánh tay khỏe chụp lấy bờ vai mảnh khảnh.

- Làm gì mờ ám hay sao mà sợ dữ vậy?

Nhận ra cách nói châm chọc cũng chết giọng ... xóc óc người ta, cô không cần đoán cũng nhận ra ai, trong ánh đèn mờ nhạt hắt ra từ nhà hàng, cô nhận ra.

Ánh mắt sáng rực của anh, nụ cười ngạo nghễ lại hiện trên môi. Anh ta cười cũng phải thôi.

Cô vung tay gạt cánh tay khỏe mạnh của Đường Quân ra khỏi vai mình. Một chút vui mừng vì nghĩ rằng anh ta về sớm để đợi cô ngoài cổng nhưng chỉ là ý nghĩ thôi:

Một người không có trái tim như anh ta không biết làm những việc đó bao giờ.. Chắc là gây gỗ gì đó với cô Hồng Hoa nên mới đứng đây.

Cô trầm nghĩ, trừng trừng mắt nhìn anh:

- Xin ông tự trọng cho!

Cau mày muốn đụng nhau, cô gọi anh bằng “ông”, Đường Quân tự ái bởi cách nói xa lạ của cô. Mím chặt môi hai tay thọc vào túi quần để kiềm nén nổi tức giận trong lòng. Đây là thái độ dùng để đối xử với anh sau bao ngày xa cách? Chuyện gì làm cô thay đổi một cách chóng vánh... Anh hất hàm với dáng vẻ ngang tàng nhìn cô giễu cợt:

- Tôi không biết tự trọng là thế nào, cô dạy cho tôi đi. Tôi chỉ biết làm theo bản năng của tôi.

Anh ta muốn nói gì? Thủy Trúc hoang mang thật sự. Bây giờ nhìn kỹ anh, cô mới giật mình. Anh ốm đi thấy rõ, râu tóc xồm xoàm như một người rừng, gương mặt đen thui lại hốc hác. Trông anh già đi hàng chục tuổi. Ánh nhìn tha thiết của cô như trận mưa rào tắt ngấm cơn giận đang bùng cháy trong lòng.

Trái tim anh đập liên hồi nhìn cô, lòng xao xuyến chỉ muốn ôm cô vào lòng và nói hết bao yêu thương trong lòng. Xa cô, anh đau khổ còn cô cũng đau hơn gì anh. Cô bé gầy gộc và xanh xao như tàu lá. Trái tim anh chết lặng nhìn cô. Cứ như thế cả hai đứng nhìn nhau, mỗi người tự kiềm nén cảm xúc trong tim. Hai cơn sóng dữ cuộn cuộn trong lòng, chỉ cần một giọt nước mắt tràn mi, kế tiếp là một cái dang tay mạnh mẽ thì hai cơn sóng đã sẽ nhập làm một, thành một đại dương mênh mông với bao yêu thương dữ dội đang ẩn chứa bên trong.

Nhưng đáng thương làm sao, tự ái vì ghen tuông đã cao hơn lý lẽ con tim lòng tự trọng khiến đôi mắt to đen chỉ long lanh lệ rồi một cái chớp mi như trò ma thuật. Đôi mắt ráo hoảnh. Sự kiên cường đã chiến thắng sự yếu đuối ngập tràn trong tim, Thủy Trúc bình thần nhìn trả lại. Ít ra, trong giờ phút này, cô không để bộ sự uỷ mị, yếu mềm của mình trước mặt anh. Đầu hàng vì thái độ kiên quyết của Thủy Trúc, anh đầu lạ gì tánh ngang ngạnh bướng bỉnh của cô.

Đường quân biết tối nay anh mà dùng thái độ cứng rắn thì phải tìm kiếm cô nàng khắp nơi nữa, có khi mất dạng chứ chẳng chơi.

Từ giờ bàn tay to dùng của mình vuốt bờ má mịn màng của người yêu, anh chột khựng lại vì tiếng gọi gấp gáp của ai đó:

- Thủy Trúc !

Buông thông đôi tay trong không khí, cả hai quay nhìn ra lộ. Thiên Lộc băng qua đường thật nhanh, anh như nhào đến bên Thủy Trúc, giọng lo âu:

- Xin lỗi, đợi anh lâu lắm phải không?

Mãi lo ôn bài, anh quên cả giờ để đón em.

Đón? Nghĩa là ... Đường Quân không dám nghĩ tiếp. Vừa lúc Thiên Lộc, nhận ra anh lúng túng nhìn Đường Quân, anh hơi run giọng:

- Anh ... Anh Quân. Tôi không thấy ...xin lỗi anh ...- Anh đứng một đồng mà hần bảo không thấy, Đường Quân nghe giận làm sao. Nhưng hần một căn nhà riêng, cho nghỉ ăn lương mấy tháng để cậu ta tập trung ôn thi. Đi đâu anh cũng phải lái xe một mình thế mà bây giờ ... Đường Đường Quân bẽ bàng thế này đây ư?

- Tình huống này người ta gọi là gì nhỉ?

Thủy Trúc đứng ở giữa nhìn hai người đàn ông. Dáng vẻ bên ngoài Thiên Lộc không thua gì Đường Quân nhưng trong ánh mắt anh tỏ ra có gì đó khiếp sợ làm cô hơi thất vọng.

Đêm đó khi bỏ ra đi cũng may cô đã gặp anh trên đường đi học về. Một chiếc xuồng nhỏ chênh vênh trong cơn bão đã tìm được hòn đảo, nên cô đã xem anh là người thân của mình. Cũng chính anh đã cho cô tá túc bấy lâu, Thủy Trúc rất cảm kích vì sự giúp đỡ vô điều kiện của anh. Tuy không nói ra, nhưng cô cũng miễn cưỡng chấp nhận sự sẵn đón của anh, đó cũng là giải pháp tốt nhất để cô quên Đường Quân. Mà tại sao phải quên hần? Anh ta nào đã nó gì với cô để cô phải nhớ nhưng chờ đợi. Một mình cô đơn phương thôi.

Nghĩ đến đây, bao uất nghẹn trong lòng lại trào lên, quắc mắt với Đường Quân. Cô ôm cánh tay Thiên lộc, giọng ngọt ngào:

- Cậu Ba tình cờ gặp em, em đang hỏi thăm về chị Thanh Trúc. Giờ thì mình về đi Thiên Lộc!

Lóng ngóng trước sự thân mật bất ngờ này, Thiên Lộc nhìn Đường Quân ái ngại. Sự khiếp sợ của anh thể hiện rõ trong giọng nói:

- Ờ ...ờ ... chờ anh chút! Anh Quân à! Xin lỗi anh, tôi ... tôi ... về trước ghen.

- Đợi đã!

Anh ung dung bước đến, ánh mắt không lạnh lùng là rất nồng nàn. Tuy nhiên đó lại là sự y hiếp đối phương, anh ngọt ngọt:

Tôi muốn nói chuyện với cô bé này chút xíu. Cậu thông cảm về trước, không vấn đề gì chưa?

Thủy Trúc không tỏ vẻ gì, cô đang chờ một sự quyết đoán của Thiên Lộc. Anh ta có quyền đó khi mà cô đang ôm cánh tay anh.

- Ờ ... tôi ...

Trong khi Thiên Lộc còn ngập ngừng suy nghĩ thì Đường Quân đã chụp tay Thủy Trúc kéo mạnh, khiến cô ngã chúi vào ngực anh. Cô chưa kịp phản ứng gì thì giọng anh lại sắc lạnh vang lên:

- Cậu về đi, ít hôm nay tôi sẽ nói chuyện với cậu sau.

Vừa dứt lời, Thủy Trúc đã bị anh nắm chặt lối đi bằng băng ra xe. Cô chỉ kịp ngoáy lại nhìn Thiên lộc bơ vơ với chiếc Dream. Mở cửa, Đường Quân dúi mạnh cô vào xe khiến cô chúi nhủi va đầu vào ghế đầu giường. Tiếp theo là cái đóng cửa thô bạo. Bực mình, anh dẫn từng bước đi, vòng qua mở cửa inh, ngồi trong xe chột anh nhìn qua cô. Thủy Trúc đang hoảng loạn nhìn anh thật tội nghiệp. Cô đoán anh còn e ngại vì một lần cũng thế này, cô đã ngắt đi. Dựa vào đó Thủy Trúc không thêm khiếp sợ anh nữa, cô nguẩy mặt qua ô cửa:

- Tôi muốn về nhà!

- Nói địa chỉ đi!

Quay người lại thật nhanh, cô nhìn thẳng vào mắt anh.. Sao mà cô ghé. Cay ghét đấng nói chuyện nửa như chiều lòng người, nửa như thách thức của con người này vậy không biết nữa. Nhìn bộ dạng tức giận của cô, anh tiếp tục bằng chất giọng khiêu khích:

- Sao? Đừng nói quen được đưa đón nên cả địa chỉ cũng không thèm nhớ ghen.

- Anh cứ phải nói móc mỉa như thế mới vui à ? Đưa đón hay không đâu dính dấp gì tới anh, điều đó làm anh khó chịu ư ?

Thái độ bướng bỉnh, ngêngh ngang của cô đã thành công trong việc làm Đường Quân nổi điên lên. Anh mạnh bạo chụp lấy vai cô bé kéo sát mặt mình, anh rít giọng:

- Cô thông minh lắm! Nhưng đừng có, thông minh không đúng chề sẽ trở thành ngu ngốc đó. Tia mắt khắp gương mặt cô như cảnh cáo anh gầm gừ:

- Đừng dại dột thách thức tôi:

Khôn hồn thì ngồi im đi.

Tổng cô ngồi trở lại, anh hằm hằm đề máy xe. Sự giận dữ đang làm anh mất bình tĩnh, nhưng Đường Quân vẫn nhận về bướng bỉnh của cô.

- Cái áo thun mong manh đó sẽ làm cô lạnh cóng nếu anh phóng xe đi:

Cởi nhanh chiếc áo khoác, anh ném mạnh vào người cô Thủy Trúc từ mắt nhìn anh, cử chỉ mất lịch sự của anh làm cơn giận cô tăng lên. Phủi cái áo ra khỏi đùi, cô dẫu môi quay mặt đi.

Đường Quân muốn phì cười trước cử chỉ trẻ con đó, anh cho chiếc xe lướt êm và màn đêm. Thật lâu mà cả hai không nói lời nào. Hai người, người nào cũng tự ái cao ngất trời, không chịu mở miệng làm hoà trước. Chiếc xe chạy chậm rồi dừng hẳn lại. Thủy Trúc ngạc nhiên nhìn qua anh Đường Quân hơi khom người nhìn qua ô cửa bên Thủy Trúc, cổ ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt anh. Bà chủ bán bánh bao nhìn cô cười:

- Tìm được bà xã rồi hả cậu?

- Vâng! Cũng nhờ có bánh bao của bà đấy.

Bà ta mặc bộ đồ sẫm, Thủy Trúc đoán bà ta là người Hoa. Bỏ hai cái bánh bao thơm phức vào hai chiếc bọc nhỏ, bà đi vòng qua thò đầu vào cửa xe, cười với Đường Quân.

- Hình như họ thân với nhau lắm thì phải cậu có cô vợ đẹp quá! Hên chi mà ...

Bà bỏ lững câu nói nghiêng đầu nhìn qua Thủy Trúc, anh cũng ranh ma cười cười nhìn cô Thủy Trúc đã nổi khùng vì câu nói của bà mà còn nhận hai ánh mắt soi mói, cô muốn điên lên. Trùng mắt nhìn anh như ngậm bảo hãy định chính đi. Nhưng Đường Quân tăng lờ, anh móc tờ giấy bạc năm mươi ngàn:

- Cảm ơn bà quá khen. Nhưng bà muốn nói gì, sao không nói?

Được anh khuyến khích nên bà ta mạnh dạn hơn:

- Hên chi mà vợ vừa giận thì tối nào cậu cũng lấy xe đi tìm. Cô thật có phúc nên mới có ông chồng thế này.

Cười nhìn qua Thủy Trúc, từng chữ từng lời của bà ta đang là ngọn lửa làm hai gò má cô ửng hồng lên. Thủy Trúc muốn vung tay đập vào bờ ngực kia cho hả giận hết sức.

- Bà không cần thối lại đâu. Hôm nay “vợ chồng” cháu làm hoà rồi. - Nền cậu mới vui thế phải không? Chẳng bù mấy hôm trước, quạu quọ khó coi, Thôi, tôi chúc cô cậu vui vẻ ghen!

- Vâng, cháu cảm ơn bà!

Đón hai cái bánh bao, anh cho xe chạy thẳng ra bờ sông. Dừng lại, anh nhìn qua Thủy Trúc, cô đang nhen những cảm xúc dạt dào trong lòng bằng cách nhìn ra ngoài. Vậy đó, cô luôn sống trong yếu đuối khi ở cạnh anh, dù cô có cứng cổ thì cũng bị anh khuất phục thôi.

- Không đói à ?

Thủy Trúc quay qua, nheo mắt nhìn anh. Nói cộc lốc như vậy ai mà ăn cho vô. Cô hất hàm quên mất mình đang gây chiến với anh:

Anh không thể nói ngọt ngào hơn để mời người ta ăn?

- Nhìn cái mặt khó ưa của mấy người thì mới ngọt được thôi.

Cô chu môi, anh ta nói cứ như ghen thì phải. Tự nghĩ để rồi tự thất vọng, anh ta làm gì biết yêu mà ghen. Không biết che giấu sự ngượng ngập của mình bằng cách nào, cô giật hai cái bánh bao trên tay anh ngồi ăn ngon lành.

- Ham ăn thế à? Đang xé một miếng nhỏ bánh bao vào miệng, Thủy Trúc đã phải ngời lạng người để đè nén những yêu thương trong lòng vì chất giọng ngọt ngào của Đường Quân. Nuốt vội miếng bột đặc quánh trong miệng, cô lừ mắt:

- Anh ăn mấy tháng nay chưa đã hả ả?

Đường Quân cười cười, thái độ tỉnh bơ của cô lúc này khiến anh tưởng cô không quan tâm đến những lời nói của bà bán bánh nào ngờ ...

- Anh nói tinh tinh:

Người đứng nước lã còn động lòng trước cảnh anh lang thang ngoài đường tìm vợ, mấy người là người trong cuộc mà vô tâm thế à?- Lời nói trách móc đến nỗi lòng của anh làm cô muốn mắc nghẹn. Cứ cái kiểu đẩy đưa ngọt ngào thế này không sớm thì muộn cô cũng sẽ là người làm hoả trước thôi. Cứu vãn tình thế bằng cách ném cái bánh bao lên đùi anh, cộc xẵng giọng:

- Chuyện vợ con mấy người liên quan gì đến tôi đừng lôi tôi vào!

- Thật à? Cắt đứt quan hệ luôn?

Cô liếc anh một cái bén ngót. Xé từng mảnh nhỏ bánh bao cho vào miệng, Đường Quân cũng bắt chước làm y hệt cô.

- Thấy cảnh đó, Thủy Trúc kêu lên:

- Anh làm gì vậy? Nhờ ăn bánh bao lâu nay, anh học được cách ăn đó đó hả?

Đường Quân lắc đầu:

- Không, anh bắt chước em đấy chứ!

Thủy Trúc nhìn xuống tay, chỉ còn thịt và hai quả trứng cút. Đảo mắt nhanh qua anh, Đường Quân cũng còn y như cô. Cả hai chột nhìn nhau, bao nhiêu yêu thương như gởi qua ánh mắt, rồi chột giọng anh thật ầm vang lên:

- Anh muốn em giải thích.

Quay mặt thật nhanh ra cửa, gió sông thổi vào sẽ làm tự ái của cô được vuốt ve phần nào. Thủy Trúc nghĩ bụng. Con người Đường Quân luôn kiêu ngạo, anh không bao giờ từ bỏ được điều đó. Vốn dĩ là bản tính rồi mà cô thấy tủi thân vì cách nói đầy quyền hành của anh. Cái cảm giác cổ đơ, nhỏ nhoi, lẻ loi cô. Không đến gần anh được. Đối với cô anh là cây cổ thụ cao lớn mà thân leo phải Phục tùng mệnh lệnh cô thấy đau vì điều đó.

- Tôi muốn về. Anh làm ơn đưa tôi về. Đường Quân vẫn lạnh lùng:

- Không muốn giải thích à?

- Không.

Vì không quay qua nhìn, nên Thủy Trúc không thấy được vẻ mặt của anh cả hai cùng nhìn ra sông mà mỗi người một ý nghĩ. Đường Quân đang cố phân tích vấn đề của cô Thiên Lộc một cách sáng suốt nhất. Có lẽ Thiên Lộc đã biết mối quan hệ giữa cô và anh ... Hình ảnh Thủy Trúc cặp tay Thiên Lộc hiện lên, cô như

đã quen được hẳn che chở. Đường Quân thấy trái tim mình quặn lại có một cái gì đó rất nhọn đâm xuyên trái tim anh.

Nổ máy, hai tay anh bấu chặt vô lăng, bất ngờ Đường Quân cho xe de lại rồi chồm lên phóng vào màn đêm.

Chiếc áo khoác nằm chỏng trơ giữa hai người như chứng tỏ sự bướng bỉnh của Thủy Trúc. Cơn giận bùng phát nên Đường Quân chẳng nghĩ được điều gì. Trong anh bây giờ là cả một đại dương cuộn cuộn sóng, sẵn sàng cuốn phăng đi mọi thứ, kể cả người con gái phụ tình đang ngồi cạnh bên. Ngã chúi trước, rồi lại bị bật ra thành ghế, Thủy Trúc đau điếng nhưng cắn răng chịu đựng khói thèm rên la tiếng nào. Đường Quân lái xe một hồi lâu, nhưng đây đâu phải là đường về nhà. Đây là ngoại ô mà. Cô kêu hoảng lên:

- Thắng lại! Tôi bảo anh dừng lại có nghe không?

Không buồn nhìn cô lấy một lần, anh lầm lì lái xe. Sự sắt đá của anh như bức tường thép khiến Thủy Trúc run sợ. Chiếc xe cứ xé màn đêm lao đi, còn cô thì không biết anh làm gì trong tâm trạng nóng nảy thế kia.

- Nước mắt lưng tròng, cô nói như khóc:

- Anh điên rồi sao? Bỏ tôi xuống, có muốn chết thì chết một mình anh đi.

Hai môi Đường Quân mím lại tỏ vẻ tức giận tột độ. Trong lúc hoảng loạn cô nói thế nhưng anh lại nghĩ khác. Cô muốn cắt đứt quan hệ với anh đến độ tuôn ra những lời tàn nhẫn như thế. Né tránh anh như thế sao?

Một chiếc xe tải ngược chiều pha đèn sáng rực. Thủy Trúc đứng tim khi anh rẽ một cua quẹo. Hai tay bịt kín mắt cô chờ đón điều tồi tệ nhất xảy đến. Thủy Trúc không sợ chết, thậm chí đó là liều thuốc giúp cô giải quyết mọi đau đớn.

Nhưng cô không thể bỏ Thanh Trúc ở lại một mình sự yếu đuối mong manh.

Của chị cô sẽ không thể nào chấp nhận được chuyện đó. Cảm giác êm đềm khiến cô bé tay nhìn ra màn đêm không có chuyện gì xảy ra. - Cô bắt đầu không tin tưởng vào tôi từ khi nào thế?

Cách nói hờn mát, chăm chọc của Đường Quân chính là mồi lửa bùng cháy bao giờ dừ trong lòng cô. Nỗi sợ hãi lúc này cùng lời nói của anh khiến cô hét.

Lên:

- Anh là tên điên rồi. Anh định đưa tôi đi đâu? Có mau thắng xe lại không?

Khẽ nhếch môi cười với vẻ đêu cáng, anh nói như. Tỉnh:

- Nha Trang.. - Cái gì?

Trùng mắt nhìn anh muốn đổ lửa, Thủy Trúc ngỡ mình nghe lầm. Nửa đêm thế này mà lái xe ra Nha Trang. Anh ta đúng là bị ma ám mà. Trong phút chốc, cô run sợ thật sự trước hành động liều lĩnh của anh. Không còn suy nghĩ được gì, cô nhào đến chụp lấy tay anh ghì lại:

- Tôi không đi. Cho tôi xuống đây. Anh không có quyền làm thế với tôi.

Vung tay gạt cô sang bên, anh tiếp tục lái xe. Không có quyền ư? Tại sao anh lại tước đoạt quyền đó? Vì Thiên Lộc ư? Sự ghen hờn làm lu mờ lí trí, anh nắm chặt vô lăng tập trung lái xe. Thủy Trúc bị anh thô bạo đẩy ra ngã nhào vô cánh cửa u một cục to tướng trên trán.

Cắn môi muốn bật máu, cô không muốn khóc hành động đó sẽ bị hiểu lầm là cô đang giả bộ để anh rủ chút lòng thương hại:

Cô không muốn gió bên đường thổi vào lạnh cóng, Thủy Trúc người lại cho ấm, cô. Cố lay giọng thật sắc lạnh:

- Anh không dừng xe, tôi nhảy xuống ngay.

- Két ...

Tiếng xe thắng gấp xé toạc màn đêm Thủy Trúc bị mất đà chúi nhủi về trước, một cú va đập ngoạn mục nữa lại diễn ra. Cô bưng mặt vì đau, cái mai ê ăm:

Thủy Trúc không hình dung được chuyện gì đã xảy ra. Lúc này u trần còn bây giờ. ôi Cái mũi ăn trầu ư?

- Không phải cô đòi xuống à?

Tiếng Đường Quân cất lên cộc lốc, Thủy Trúc nghe tủi thân làm sao. Trên đời này sao cổ một gã ... cô hồn đến thế chứ? Máu anh ta làm bằng bằng tuyết nên chẳng chút chạnh lòng. Một người lạnh lùng, khô cằn như anh ta mà cô lại đau lòng, xé thắt con tim cơ đấy. Trừng mắt nhìn anh như muốn cất anh ra từng mảnh, Thủy Trúc để mặt máu mũi chảy dài ra. Cổ nuốt nghẹn, cô không ỉnh khóc, đối với người máu lạnh như anh ta nào biết thương ai dù đó là lòng thương hại. Tự ái, tủi thân đã tạo cho cô một chất giọng thật lạnh lùng hơn cái nét mặt Đường Quân. Cô mở cửa bước xuống với bao căm giận.

- Cảm ơn.

Đường Quân nhìn qua đáng nhỏ nhắn của cô Thủy Trúc đứng đó không thêm quay mặt lại nên Đường Quân không biết được tình trạng của cô. Nhìn xuống chiếc áo khoác nằm trên ghế, nửa muốn năn nỉ. Nửa tự ái, Đường Quân nhìn bờ vai thon thả mà nghe lòng tự giằng xé dữ dội. Cô bướng bỉnh như ngầm chống đối anh. Nguyên nhân là gì? Yêu cô, anh chỉ biết có cô và công việc, không hề để mắt đến cô gái nào, thậm chí việc ly dị của cô anh cũng bỏ qua. Đánh đổi lại sự lạnh nhạt thế ư? Lánh xa, né tránh anh như thể trong anh là những gì xấu xa, dè tiện nhất vậy.

Nghĩ đến đây, anh giận run vì bản lĩnh tự ái người đàn ông không cào phép anh bước xuống. Nắm chặt vô lăng, anh cố dằn sự nóng giận của mình xuống.

Van xin một chút tình thừa, không phải là cá tính của anh. Đường Quân này không cần ai thương hại cả. Nhấn ga để xả cơn giận đang bùng lên dữ dội, chiếc xe nhảy chồm lên như con thú dữ rồi phóng vào màn đêm.

Đường Quân lái xe như điên, lúc này anh buột miệng thế thôi chứ anh không có chủ. Ý đi Nha Trang ra ngoài đó, mọi người thì vui vẻ, còn anh thì lặng lẽ uống rượu, gặm nhấm nỗi cô đơn của mình:

Như thế thà ở lại thành phố này, ít ra anh cũng có cảm giác gần gũi cô hơn.

Nghĩ đến Thủy Trúc, anh giật mình thắng gấp xe lại. Chạy một đoạn thật xa, cơn giận đã vơi anh mới thấy được cơn giận điên rồ của mình. Thò đầu nhìn ra cửa Đường Quân điếng hồn vì hai bên đường toàn là cây.

- Mình đã ra ngoài ô?

Đập mạnh vào vô - lăng, anh tự xỉ vả mình.

- Điên rồi! Sao mình có thể làm thế chứ! Cô bé chắc sợ điếng rồi.

Quay xe lại thiếu điều muốn lật ngang, anh nhấn ga như bay. Chưa bao giờ anh rơi vào tâm trạng tồi tệ thế này. Ngồi trên ghế nệm mà anh tưởng mình đang ngồi trên đồng than đỏ rực. Mắt căng ra nhìn vào màn đêm, anh lẩm nhẩm với chính mình như một người mộng du:

- Trúc ơi! Đợi anh, đừng xảy ra chuyện gì nha em. Lạy trời rồi cướp, rồi rấn rết ... bao nhiêu nguy hiểm lại hiện ra khiến Đường Quân phát điên lên. Anh ước gì mình có một đôi cánh để bay đến bên cô tức khắc. Chiếc đèn pha tạo thành hai vệt sáng trên đường giúp Đường Quân nhìn rõ mọi vật hơn. Từ xa, trái tim anh chết lặng khi cổ đáng cô lẽ của Thủy Trúc đập vào mắt. Tạ ơn người! Tạ ơn người vì vấn đề cô bế tắc cho con. Anh thầm nói với mình anh không biết rồi mình sẽ như thế nào nếu cứ chạy mãi mà không nhìn thấy cô.

Nhưng không như anh nghĩ, Thủy Trúc không ngồi bó gối khóc lóc chờ người đến giúp. Nghe tiếng xe, cô đã bật dậy lao nhanh ra giữa đường giơ hai tay lên vẫy vẫy. Nổi vui mừng như tan biến, Đường Quân cảm nhận rất rõ là mình đang sắp nói điện lên. Cô cứng cổ gai góc hơn anh nghĩ thất vọng phải anh nghe một nỗi thất vọng nào đó đang xoáy lầy tim mình. Sao cô không yếu đuối để được anh che chở? Trên đường đến đây anh đã nghĩ biết bao nhiêu điều xảy đến cho cô. Đường Quân không mong muốn cổ xảy ra chuyện, nhưng anh nghĩ là cô sẽ ngồi đó khóc nức nở đợi anh quay trở lại Không ngờ ...

Nhẹ nhàng đạp thắng, chiếc xe từ từ dừng lại Thuỷ Trúc bị ánh đèn pha vào mắt nên không nhận ra Đường Quân. Có sửa lại túi xách chạy đến, giọng vồn vã:

- Xin lỗi, tôi bị lỡ đường ông làm ơn ...

Cô tròn trĩnh mắt nhận ra anh: Là anh? Tại sao lúc nào tôi cũng gặp anh. Đồ xui xẻo, đồ ác độc!

Vừa nói, cô vừa nhào vào đánh đấm tùm lum vô ngực, vô vai. Đường Quân vẫn ngồi yên trên xe, hình như đó là lệ thường mỗi khi anh chọc cho cô nổi giận. Mong mỗi nhận thấy những giọt nước trong mắt trên má cô những khi nước mắt ràn rụa trên mặt.

- Thuỷ Trúc thì anh lại gặt giọng:

Đánh một hồi không có tài xế về đây Thuỷ Trúc dừng tay, giận vì bị anh bỏ Rơi giữa đường cô quát lên:

- Anh chết đi! Tôi làm gì mà anh lại đối xử tệ bạc với tôi hả? Anh có biết là tôi sợ ma thể nào không? Ngồi đây một mình như tôi đi anh sẽ biết. Đồ xấu xa!

Trời? Không sợ kẻ xấu bắt ... Đường Quân cố nín cười. Hoá ra cô nàng sợ ma chứ không sợ bọn xấu như anh nghĩ. Đúng là con gái đánh đấm một lúc như hả giận,. Cô lại nắc lên:

- Lúc này tôi sợ thể nào, anh có biết không?

- Sợ thể nào?

- Còn hỏi? Đương nhiên là sợ anh không quay lại rồi.

Câu nói trong lúc tức giận của cô làm chấn động Đường Quân dữ dội. Bao tự ái giận hờn trong anh đã bị những giọt nước mắt kia cuốn phăng rồi. Anh vội nhìn ra trước để giấu sự xúc động:

Không lên xe đi!

Hai bên toàn là cây, gió lại vi vu giữa kẽ lá, này giờ Thuỷ Trúc sợ muốn chết thể mà Đường Quân còn cất giọng cộc lốc. Đang khóc, cô làm tới luôn sự thông minh của cô đã nhận ra sự yếu đuối của Đường Quân khi cô khóc nên Thuỷ Trúc quay mặt lại chỗ khác, cô thút thít:

- Không thêm. Tôi sẽ đứng đây muỗi chích chết luôn.

Nói dứt lời, bờ vai của Thuỷ Trúc run lên bần bật. Đường Quân hoảng hốt mở cửa bước xuống anh lúng túng:

- Thôi ... thôi ... được rồi làm ơn đừng khóc nữa!

Đêm khuya trời tối tiếng khóc của cô càng oán hờn. Cô nắc nghẹn:

- Quát nạt người ta anh vui lắm chứ gì?

Đường Quân cúi sát mặt cô. Nhận ra cái mũi đó hồng của cô, anh hét hoảng xoay cô ra ánh đèn:

Sao thế. Kẻ nào làm em thế này hả? Đường Quân gầm lên như con hổ bị thương. Nghĩ đến cảnh bị bọn cướp trần Lộ mà anh nhói cả lòng. Thuỷ Trúc thì giơng mắt nhìn anh lạ lẫm, cô lừ híp mắt:

- Còn làm bộ. Kề đó là ... đây nè.

Vừa nói cô vừa xỉ tay vào ngực anh, giọng hờn mát:

Thắng xe như bị ma rượt, để người ta thế này còn bầy đặc hả?

Tặng tiếp một cái nhìn bén ngót như muốn cạo luôn bộ râu quai nón nham nhở của anh, cô đi vòng qua mở cửa xe sau khi dọa anh:

- Cái mũi tôi mà có vấn đề gì, thì anh cũng chết với tôi luôn bật cười, Đường Quân mở cửa leo lên, đề máy nhưng không vội cho xe chạy, anh chồm qua cô Thuỷ Trúc còn giận nên né người khi Đường Quân chồm vờn định hôn cô. Anh cười nói tỉnh bơ:

Bất quá cất cái mũi đèn thôi làm gì mà bắt người ta chết.. Đồ hung dữ cô cũng hất hàm:

- Hung dữ rồi sao? Hiền quá mới bị anh ăn hiếp nè.

- Ăn hiếp hồi nào?

Cái nhượng mày vô tội của anh làm Thuỷ Trúc giận lên, cô chu môi:

- Còn chối. Chỉ giỏi dẻo mềm. Anh hành hạ người ta thì vui lắm.

- Thế còn hơn em.

- Tôi sao?

Đối xử với tôi như một nô lệ. Chủ nô như cô thật có tài trong việc biến tôi thành kẻ vô gia cư, tối ngày chỉ biết lang thang ngoài đường như một thằng khùng điên.

Liếc mắt qua cô trước khi cho xe chạy, anh tiếp:

- Bà bán bánh còn tội nghiệp cho đấy, không thấy hả.

Chiếc xe lại lướt êm trên đường gió lùa vào se se lạnh như ôm ấp bao yêu thương của hai người. Mỗi người đeo đuổi một suy nghĩ Thuỷ Trúc rối bời trước những lời anh nói trước những sự việc tối nay. Cô muốn ngã vào bờ ngực kia cho thoả bao cơn giận hờn nhưng ... Cô làm thế chẳng khác nào kẻ trộm. Tội hại hơn cô lại đi trộm tình yêu của kẻ khác. Mà người đó lại là Thư Oanh, người ơn của cô.- Nghĩ gì vậy?

Giọng Đường Quân đã trở nên ấm áp nên Thuỷ Trúc chỉ nguyền anh. Cô nhích người xa ra. Đường Quân bật cười cử chỉ trẻ con đó:Em chỉ sợ ma thôi chứ có sợ người đâu mà né. Có liếc anh bên đột ngột, trái tim này giờ muốn đứng lại vì cái nhìn nồng nàn lẫn lời nói pha chút nửa ấm của anh cổ chống chế, cô lăm bắm:

- Chỉ giỏi đoán mò. Nếu nói hay vậy thì sao lúc này không dính chính với bà bán bánh bao đi?

Anh có lý do của anh. Còn em, cũng lý sự lắm mà cô trẻ môi quay ra cửa.

Nhìn màn đêm còn hơn nhìn cái mặt ... mồm quyến rũ đó ăn phải cái gì mà nói ngọt dữ vậy không biết.

Cô thăm cảnh cáo mình. Tôi đã có “quảng cáo” mình là vợ anh mà phải dính chính Đường Quân nói tỉnh bơ:

- Vậy anh im lặng là phải rồi. Công lao anh ... quảng cáo em là vợ anh, lý nào anh lại phủ nhận.. - Anh. Cô mím môi tròn mắt quay qua nhìn anh được soi vào đôi mắt đẹp, Đường Quân nói tiếp:

- Tay nghề của anh cao chứ? Không cần Người mẫu hay áp phích hoặc bất kỳ hiệu ứng nào cũng ... lặn xê được.

- Anh có thôi đi không, lúc nào cũng đùa cợt được.. - Hơi quay qua nhìn cô Đường Quân đáp lại tỉnh bơ:

Lái xe đường dài, hồng lè im lặng mãi buồn ngủ lắm!

- Giật mình khi nghe anh nói, Thuỷ Trúc căng mắt nhìn vào màn đêm. Đường dài?

- Nghĩa là ... Cô kêu lên:

- Đưa tôi đi đâu nữa đây?

Thật tình đến giờ này, Đường Quân mới xác định chủ ý đi đâu. Lúc này giận quá phóng xe đi thôi chứ anh nào đã định hướng được đâu. Bây giờ chẳng lẽ quay lại. Anh cười cười, một tay giữ vô-lăng, một tay gãi gãi đầu, tỏ vẻ hối lỗi:

- Xin lỗi. Mọi người đang chờ em ở Nha Trang, anh sợ em không đi nên mới không nói.

- Eo ơi! Vậy mà bảo là nô lệ, mắng người ta chủ nô, vô lương tâm. Cô lại bĩu môi như trả lời câu hỏi của anh. Thấy cô im lặng mặt bùng thụng, Đường Quân chồm người chụp tay cô:

- Giận à?

- Rút nhanh tay qua lại cô xằng giọng:

- Không.

Chiếc xe tấp vào lề rồi dừng hẳn lại. Theo sự tò mò, cô ló đầu ra xem:Nhà trọ Hoàng Hoa.

Khi quay qua thì Đường Quân đã xuống xe, đoán biết anh không muốn đi tiếp nên dừng lại nghỉ ngơi. Thuỷ Trúc không hài lòng lắm nhưng đành chịu. Cả ngày nay vừa học, vừa đi làm, cô mệt đừ người chỉ muốn ngủ một giấc thôi.

Tuy một trai một gái vào nhà trọ rất bất tiện, nhưng cô tin tưởng Đường Quân.

Thuỷ Trúc thầm mỉm cười với suy nghĩ đó. Cô cũng không biết sao mình lại có lòng tin với anh như thế. Dựa vào đâu nhỉ cô chống tay lên cửa sổ suy nghĩ. Có lẽ do cô đã từng ở cạnh anh trong một thời gian:

không phải là ngắn. Vừa tìm được câu trả lời, cô đã giật mình vì cánh cửa bật mí:Định đoán lo thả hồn lên Đường Quân kéo cánh cửa khiến cô chúi nhủi vô anh ôm gọn cô, anh ầm ồ:

- Làm gì vậy? Có sao không?

- Nhấn mũi vì cái mũi ăn trầu còn va vào bờ ngực rắn rỏi, cô làu bàu:

- Tôi sút cái mũi ra là anh biết tay tôi người gì mà vô tâm.

- Đưa anh coi!

Đường Quân không thềm cự nự, anh lo lắng nâng cằm cô lên nhìn chăm chăm vào cái mũi đỏ hồng hơi bị sưng của cô. Bây giờ nhờ ánh sáng hắt ra từ nhà trọ anh mới nhận ra cục u trên trán cô. Trái tim anh đập mạnh với bao thương yêu dạt dào khi đưa tay vén tóc cho cô:

- Đau lắm hả?

Muốn tan ra trong mắt anh, cô ngo ngửa trong lòng anh để chống trả nhịp đập tím, cô sợ anh thấy được trái tim mình đập loạn xạ. Giọng cô cự nự:

Ghét quá đi! Người ta bị gì mặc kệ người ta giọng nói yếu đuối và cử chỉ quay mặt chứ không xô anh ra giúp Đường Quân hiểu cô đang thẹn. Anh ngo lên nhìn bằng hiệu.

Cô bé chắc sợ lắm với hai chữ “nhà trọ” Nhưng anh chợt nhớ đến hai từ ”ly dị” mà nghe bẽ bàng. Cô bé phức tạp quá, đâu còn là con gái mà ngược ngùng khiến anh cũng lúng túng theo. Xoè bàn tay trước mặt cô, Thuỷ Trúc ngạc nhiên nhìn chìa khoá nhỏ trên tay anh.

- Vào đi! Phòng trọ chỉ còn có một, em vào nghỉ đi anh nghỉ ngoài xe. Cô lơ mơ nhìn vào ông chủ đang đứng đợi bên trong là ý gì? Chỉ còn một phòng cô làm sao mà yên giấc khi bỏ mặc anh đây. Nhưng lẽ lại mở miệng bảo anh ta cùng vào. Thế nào cũng bị mắng “đàn bà” này, con gái nọ cho xem. Nghĩ thế cô Chẳng thềm nhìn đến chiếc chìa khoá lần thứ hai. Nhìn thẳng mặt anh một lúc, cô làm mặt giận quay đi. Hai tay vô muốn dứt quai túi xách cố suy nghĩ tìm cách giải quyết tốt nhất trong tình cảnh dở khóc dở cười này.

- Nói không nghe sao còn đứng đó? Mím môi Thuỷ Trúc vẫn bướng bỉnh đứng yên cái con sâu bướng của cô mà trời dậy thì khỏi chê. Đường Quân chào thua. Giữa đường tối như mực cô còn dám đứng thì còn sợ gì.

Không vô thì anh vô. Giỏi thì đừng một mình đợi mà ra đi.Lính quỳnh chạy lúp xúp theo anh, cô dắt kịp anh ngay bậc tam cấp tự nhiên.

Cặp tay anh cô thán nhiên bước ngang qua ông chủ. Ông ta đang ngạc nhiên vì phòng đơn, nhưng lại ở đôi đây mà. Cô thầm đoán:

Cười gì mà tùm tùm vậy?

Bị bất ngờ, Thuỷ Trúc bụm miệng.. Ngó dáo dạt, cô hơi hoảng khi nhận ra Đường Quân đang tra chìa khoá vào ổ. Nhà trọ này không cao cấp, nhưng khá sạch sẽ với dãy phòng đối diện nhau phòng cô nằm:

cuối dãy hành lang nơi khá yên tĩnh.. Mà giờ này mọi người cũng say ngủ hết rồi.

- Ai vào trước đây?

Cô mở to mắt nhìn anh, ánh mắt như có lửa nhưng đầy giàu cột khiến ngược chín người. Hươ hươ tay vào khóa, cô đáp :

- Dĩ nhiên là tôi! vọt lẹ vào trong, cô ngồi lên mép giường nằng tình queo:

- Giường này là của tôi đang quan sát căn phòng, Đường Quân quay lại nhìn cô. Anh nhếch môi cười cười đồ con nít giành chi ết một khi Đường Quân này đã không nhường. Vừa lúc có tiếng cửa phòng, ông chủ đang đứng ngay cửa.

Ai ngạc nhiên nhìn nhau. Đường Quân bước ra:

- Có việc gì thế ông chủ?

- Cô cậu có cần gì không?

Hơi ngạc nhiên, Đường Quân nhìn lại căn phòng. Một cái giường, một tủ quần áo và một phòng tắm. Nhà trọ ở một vùng quê cũng khá chu đáo, ông chủ hỏi thế chứng tỏ cách phục vụ cũng ân cần.

- Ở đây có thức ăn khuya không?

- Nếu cô cậu đói thì chúng tôi có món cháo.

Cảm ơn. Ông cho tôi hai phần nhé!

Ông chủ lịch sự trao cho Đường Quân hai túi xếp giống hệt nhau, nụ cười của ông đầy ngụ ý:

- Đã lâu chưa có bạn trẻ nào hưởng tuần trăng mật tại đây. Nhà trọ này thật hân hạnh, đây quà chúc mừng của chúng tôi. Ông ta khép cửa, sau khi bồi tiếp một câu khiến Thuỷ Trúc đứng tim:

- Vợ cậu xinh quá!

Đường Quân đảo mắt về phía cô, mắc cỡ muốn độn thổ với ánh mắt có lửa của anh, Thuỷ Trúc vội quay đi. Anh ngồi xuống mép giường cạnh cô.

- Kiểu này chắc ế vợ quá!

Nghe anh than thở mà hai lỗ tai Thuỷ Trúc lùng bùng. Hình như là tại cô thì phải, quay qua cô gất:

Nói vậy là ý gì? Cứ như tại tôi á!

- Không tại mấy người thì tại ai, lúc này ai cặp tay cặp chân nào? Lần này thì Không thể đổ thừa tại quảng cáo nữa nhé.

- Cẩn chặt răng, cô hếch mũi:

- Lắm chuyện!

Biết cãi không lại cái tật ăn nói ngang tàng của anh, cô chụp túi xách trên tay anh đổ ra giường. Hai bộ đồ ngủ có khăn lông, bàn chải đánh răng và ... Thuỷ Trúc ngượng cứng người, cô liếc quanh qua anh:

- Cười gì mà cười. Chưa thấy đồ lót phụ nữ bao giờ à?

Nhượng mảy, trề môi như trêu tức cô, giơ túi xách còn lại lên, Đường Quân nói tỉnh bơ:

- Có muốn xem đồ của anh không?

- Vô duyên!

Cô liếc xéo một cái rồi ôm đồ cho trở lại túi xách đi thẳng vào phòng tắm. Tới cửa cô chợt quay lại:

- Anh đừng có giả trò.

- Trò gì?

- Cô nạt trước gương mặt vô tội của Đường Quân:

- Đừng giả nai anh mím môi cười cười:

- Nếu anh làm điều đó thì đã sao? Em cũng đã thay đồ cho anh rồi còn gì thật chàng công bằng nếu.

- Có im đi không? Người gì ăn nói chẳng biết ngượng, trơ trẽn làm sao.

Nói xong, cô đóng sầm cửa lại để giấu gương mặt như gấc chín của mình.

Ngồi một mình, Đường Quân bắt cười rung cả vai.

Không nói lại người ta mà cứ hay kiếm chuyện. Đúng là con gái?

Khi Đường Quân tắm xong cũng là lúc ông chủ buồng hai tô cháo nóng hổi lên. Đặt lên chiếc bàn nhỏ, anh và Thuỷ Trúc ngồi ăn ngon lành.

Nè! Ăn thế này, anh lại nhớ đến.

Thôi nha! Bộ không thấy người ta xấu hổ hay sao mà cứ nhắc đến tới đó hoài vậy?

- Anh cười cười:

Em cứ như con giun trong bụng anh, hiểu được suy nghĩ của anh.

- Cô chun mũi:

- Cám ơn anh đã khen, nhưng cái chức con giun đó để dành cho người khác đi.

- Người khác nào?

Đường Quân kêu lên khổ sở. Thuỷ Trúc phớt lờ, cô đi đánh răng rồi phóng lên giường, ngồi xếp bằng trên giường cô phán:

- Anh là thủ phạm gây ra vết thương trên mặt tôi, vì thế không được lên giường ngủ ...

Biết cô còn giận vì chuyện đó, Đường Quân không thèm trả lời. Ai bảo anh dại dột đi yêu một người lạnh lùng y mình làm gì.

- Nhưng nghĩ cũng lạ, may người của anh là phụ nữ dịu dàng, biết nghe lời cơ mà.

- Nè! Anh hút thuốc, khói bay đầy trong phòng ai mà ngủ được.

- Ồ, anh xin lỗi.

Thuỷ Trúc bật người dậy cự nự khiến Đường Quân lật đật đại điều thuốc xuống sân nhà. Nếu không nhận sứ mạng quan trọng là hộ tống cô ra Nha Trang như lời mẹ anh thì Đường Quân chẳng để cô yên thế này đâu.

- Tưởng hay lắm chắc.

- Nè? Anh cứ đi tới đi lui như thế, làm sao người ta ngủ. Hoa cả mắt rồi nè.

Đứng lại nhìn cô trừng trừng, anh tưởng chừng ai đó đặt một quả trứng trên đỉnh đầu mình, cũng có thể chín chứ chẳng chơi. Trong ánh sáng mờ nhạt từ đèn ngủ, ánh mắt vui tươi của Thuỷ Trúc hiện rõ ràng. Cô đang cố ý chọc tức anh đây mà. Thật là quá đáng không cho người ta ở ngoài xe vì sợ ma rồi hành hạ người ta thế này đây ư? Muốn hét lên cho hả cơn giận nhưng không lẽ rơi vào bẫy của cô. Thằng khờ cũng nhận ra cô đang chọc anh tức giận không ra Nha Trang nữa. Đừng có hòng được rồi. Xin lỗi em, anh không đi nữa em ngủ đi.

- Ngồi bẹp xuống nền gạch, anh giận run khi nghe tiếng cười khúc khích của cô. Bây giờ chỉ cần anh nổi giận thì cô ta sẽ dùng dùng nổi giận bỏ về cho xem.

Muốn nằm xuống ngủ một giấc cho quên đi bức tức trong người sàn nhà lạnh ngắt, Đường Quân chống tay lên mà suy nghĩ. Nhưng nào đã được yên đâu, vừa khép mắt, Thuỷ Trúc lại cần nắn:

- Nè? Anh nhìn chăm chăm như thế ai mà ngủ được há?

Thuỷ Trúc ngồi xếp bằng trên giường như trêu tức anh. Chịu hết nổi, anh bật người dậy nhào đến mép giường, hai tay chụp lấy vai cô lắc mạnh:

Đừng có quá đáng nha! Tưởng tôi không dám làm gì cô hả?

- Bị đau, Thuỷ Trúc kêu lên:

- Tôi làm gì mà quá đáng hả?

- Còn dám hỏi? Hút thuốc không cho đi lại bảo chóng mặt, nhắm mắt ngủ thấy được gì mà bảo chóng mặt, người ta ngồi lại kêu nhìn mình không ngủ được. Thế còn chịu quá đáng hả Vung mạnh gạt tay anh ra, cô cười tủm tỉm chỉ tay lên trán:

- Tại vết thương này nó hành chứ tôi đâu có muốn.

- Nguy hiểm! Chỉ giỏi làm người khác phải nổi sùng lên thôi. Tôi nói cho cô biết, tôi vẫn chưa bỏ qua cái trò mắt tích của cô đâu đó.

Nghe anh nhắc, Thủy Trúc xụ mặt. Hình ảnh của anh và Thư Oanh rất thân mật lại hiện lên, cô nằm vật xuống giường:

- Tôi ngủ đây.

Kéo cái mền tuột khỏi người cô, anh vút luôn xuống góc giường, giọng gắt gỏng:

- Tối nay phải nói cho rõ. Tôi không để yên đâu.

- Bị anh đối xử một cách quyền hành, cô uất ức nên cũng bật dậy quát lớn:

Người phải nói rõ là anh đó, nếu tôi không tận mắt chứng kiến thì tôi vẫn còn là con ngốc, đúng không?

Nhìn những giọt nước mắt lãnh trên má cô, Đường Quân muốn nổ tung lên được, anh cố nén cơn giận nhưng giọng vẫn gằn gằn:

- Em đã chứng kiến cái gì mà bỏ đi hả?

Có biết tôi khốn đốn thế nào không? Nếu tối nay tôi không tình cờ đến nhà hàng đó thì đến khi nào tôi mới gặp em.

- Cô nức nở:

- Gặp làm gì? Anh đã có người khác rồi mà.

Đường Quân như đang mày cuối ha vào mắt cô:

- Muốn nói đến tối nay à? Cô gái đó chỉ là bạn thôi.

Phải rồi là bạn. Chị Thư Oanh mới là người yêu chứ gì.. Muốn bật ngửa, Đường Quân như không tin vào tai mình. Anh kêu lên:

- Ai nhỉ? Bọn anh cũng chỉ là bạn. Quệt ngang nước mắt, cô ngã trở lại giường, lần này Thủy Trúc lăn tuốt tám giường giọng nũng nịu:

Không ai thêm tin lúc anh bệnh, chị ấy lo lắng thế mà.

Và còn chìa khoá nhà nữa chứ gì? Vừa nói, Đường Quân vừa chồm người vòng tay kéo cô sát vào người. Thủy Trúc vung tay đẩy anh ra nhưng không được anh thủ thủ:

- Yêu anh đã yêu lâu rồi, đâu đợi đến hôm nay.

- Anh đang đóng kịch nữa.

- Có biết nói thế anh tự ái không? Đường Quân kéo mặt cô đối diện với mình, hơi thở nóng ấm phả lên mặt Thủy Trúc.

Em thật hết cách làm anh khổ đó Thủy Trúc. Những tháng qua, anh luôn tìm kiếm em như một thằng khùng. Có gì sao không nói thẳng với anh, im lặng là giết hết tình yêu của chúng ta đấy nhóc.

Không dám tin vào những lời ngọt ngào của anh, Thủy Trúc cứ nằm im khôn nói gì.

- Đường Quân hôn thật sâu trên trán cô, anh thủ thủ:

Giận thế quá đủ rồi em. Thư Oanh và anh là bạn, không có bất cứ quan hệ nào khác ngoài tình bạn cả, nghe không?

Thấy cô cứ im lặng anh tiếp:

- Mẹ xem cô ấy giống người thần trong nhà, giống như là em vậy đó.

Thuỷ Trúc cựa quậy định nói gì đó, nhưng anh đã ngăn lại:

- Còn anh thì khác. Bạn bè, em gái anh có rất nhiều, nhưng người yêu thì khác.

- Cô chu môi nũng nịu:

- Khác sao?

- Đương nhiên là chỉ có một chứ sao?

Một cô vợ ngốc nghếch là muốn chết rồi.

- Hứ! Ai là vợ con gì anh?

Đường Quân phì cười ghì chặt cô, cả hai như chìm trong đấy mắt nhau - Anh chưa hỏi tội em về cái cặp tay với Thiên Lộc đó Em ...Không muốn nghe lúc này đâu anh ngăn cô lại bằng một nụ hôn lên trán nữa.

Chợt mặt mũi Đường Quân lướt tề sòng mũi thanh tú của Thuỷ Trúc cảm giác nhồn nhột khiến cô không dám mở mắt ra nhìn. Anh hôn nhẹ lên khoé môi cô, giọng ra:

- Nhớ quá Trúc ơi! Những tối không tìm được em, về nhà có biết anh phát điên lên vì nhớ em không?

Tình yêu của cô dành cho anh cũng đâu thua kém gì:

Càng được thiên Iộc săn đón, cô lại nhớ đến anh. Nỗi nhớ cồn cào, quay quắt bờ môi tham lam của Đường Quân đậu nhẹ lên môi cô, Thuỷ Trúc hơi run lên khi nụ hôn của anh trở nên cuồng nhiệt. Lời giải thích của anh lúc này chưa đủ xoá sạch nghi ngờ trong cô nhưng giờ đây cô chẳng muốn nghĩ đến. Thuỷ Trúc để một mình xuôi theo những lời yêu thương dữ dội trong lòng.

- Anh yêu em ... yêu nhiều lắm Trúc. Thuỷ Trúc mạnh dạn lùa hai tay vào tóc - Anh đan lại, cô thở hổn hển dưới môi anh:

- Em cũng thế ... Đường Quân, em yêu anh.

Bao yêu thương dạt dào trong lòng như ngọn lửa sắp tắt được khơi lên, anh ghì cô chặt hơn. Cả hai chỉ biết có nhau, chợt anh khựng lại. Anh không thể làm thế với cô bé, nhưng nếu dừng lại Thuỷ Trúc sẽ cho rằng anh không bỏ qua được quá khứ của cô, cô sẽ hiểu lầm và cho anh là tên ích kỷ. Một chút lý trí còn sót lại giúp anh suy nghĩ được tới đó. Thuỷ Trúc ngây thơ đan tay ôm lấy tám thân vạm vỡ của anh, sự nhớ nhung bấy lâu khiến cô không ý thức được ranh giới nào.

- Đường Quân! Em nhớ anh. Đường Quân cuống quýt lên khi nghe lời thì thầm của cô. Anh cúi xuống chiếc cổ trắng ngần như bù đắp bao thương như bấy lâu.

- Hai cơ thể nóng rực như hoà làm một trước bao yêu thương ...

Thuỷ Trúc kéo mền trùm kín đầu để trốn cái nhìn rực lửa của Đường Quân.

Anh mím môi cười với bao hạnh phúc ngập tràn trên mặt, ôm ghì lấy cô, anh nói yêu thương:

- Thuỷ Trúc! Giận anh hả em?

- Không có.- Kéo nhẹ mền khỏi đầu cô, anh trêu:

Vậy thì nhìn anh nói chuyện đi. Chiếc mền vừa được kéo xuống, Đường Quân đã kéo cô sát lại, anh úp mặt lên tóc cô giọng xúc động dữ dội:

Xin lỗi, anh tệ quá phải không? Rụt rè đưa tay áp vào má anh, Thuỷ Trúc Không ngờ có lúc con người cao ngạo này cũng biết nói những lời đó.

Dang tay nâng đầu cô đặt lên vai, anh ôm Thuỷ Trúc:

- Nói gì đi cưng. Anh không chịu nổi ánh mắt em đâu.

Cô úp mặt vào cổ anh:

- Em ... hạnh phúc lắm.

- Ôi, Trúc!

Đường Quân mím mím, người trước giọng nói ngây thơ của người yêu. Siết chặt cô, thật lâu anh mới nói:

- Anh có chuyện muốn nói với em. Nhiều khi nghe xong, em sẽ giận, nhưng anh vẫn muốn nói cô ngạc nhiên người nhìn anh, Đường Quân trầm giọng:

- Anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên, yêu say đắm.

Màu hồng hạnh phúc hiện rõ trên má cô khiến anh càn ray rứt hơn. Nếu biết cố sự thế này, lúc này anh đâu.

- Cô giờ ngón tay bịt miệng anh:

Đã bảo không giận mà. Hay anh hối hận vì có một người yêu dễ dãi?

Hôn đánh chụt lên môi cô, anh cất giọng trầm ấm:

Đừng yêu anh nhiều thế! Anh là kẻ xấu nghe anh nói hết đi. Lúc này, thật sự - Anh kèm được mình, anh không muốn ... vượt rào đây. - Đường Quân hơi cười để trêu cô:

Lúc ai gặp em ở văn phòng của Thư Oanh và lần đánh nhau ở tiệm ăn, anh ...

anh không dám ngừng lại vì sợ em tổn thương, vì nghĩ rằng anh không chấp nhận quá khứ của em.

- Cô lo lắng:

- Quá khứ thế nào?

Anh ngập ngừng nhìn vào mắt cô:

- Rằng em đã từng có một đời chồng và đang làm thủ tục ly dị.

- Gì cơ?

Thủy Trúc nhận trước lời của anh, Đường Quân lính quýnh ôm ghì lấy cô, dỗ dành:

Đừng giận em ơi, đừng giận mà tội cho anh. Thật sự vì hiểu lầm nên anh sợ em bị tổn thương, anh đã... Anh yêu em thật lòng mà. Anh không dối em đâu, Trúc - Không dối nhưng nói nhiều thế cũng lắm tưởng là dối có.

- Đường Quân buông cô ra, anh khấp khởi:

- Không giận hả?

Cô rúc vào ngực anh như chú mèo ngoan nằm trên tay cậu chủ, giọng kẻ lẻ: Nhà phá sản, bố mẹ em mất, chị Hai phải lấy một gã có tiền để nuôi em ăn học.

Hắn đối xử tệ bạc với chị ấy lắm nên em mới nhờ đến chị Thư Oanh. Từ lúc vào đại học thì em không cho ai ăn hiếp chị Thanh Trúc hết, em thà chịu vất vả chứ không để chị ấy khổ. Thành Trúc rất yếu đuối.

- Anh hôn lên môi cô:

- Hèn chi mà hung dữ như vậy.

- Hối hận hả?

Anh kéo sát cô áp bờ lưng trần vào ngực mình, kê đầu lên tai cô, Đường Quân tự hứa sẽ bảo vệ người yêu mình trọn đời. Anh ngọt ngào:

- Nè! Học một lúc hai trường đại học lại còn làm thêm nữa, bây giờ em mà lấy chồng thì sẽ được phong danh hiệu giỏi việc trường, đảm việc nhà đấy.

Thừa cùi chỏ vào ngực anh cô mắng mà. Ham lắm, định dụ à?

- Anh vờ nũng nịu:

- Trách nhiệm gì?

Trách nhiệm với anh, với con.

- Ôi cơ? Sao lại có con cái ở đây?

Thuỷ Trúc quay qua kêu ré lên, Đường Quân mở to mắt nhìn cô nói tỉnh queo:

- Nè? Không phải em chứ Dụ được anh qua đêm với em rồi không cưới hả?

Cô nhào đến đâm thùn thục vào ngực anh. Không hiểu anh ăn phải cái gì mà nói - Cứ phá ăn nói báng bễ thế hả?

- Tí! Thế mà có người đỏ mặt kìa.

- Hả? Không ai thèm.

Anh vội chụp cô lại khi Thuỷ Trúc làm giằng quay đi:

- Xin lỗi, anh đùa thôi. Anh yêu em, anh muốn có trách nhiệm với tình yêu của chúng ta. Vì biết đầu chùng cổ một mầm móng tình yêu sớm ra đời thì sao?

Vừa nói, anh vừa sờ lên bụng cô. Thuỷ Trúc kêu lên:

Anh nói bậy không hà em còn đi học - Anh đâu bảo em nghỉ. Và nếu em muốn chúng ta sẽ ra nước ngoài sống, lúc đó xem như em đi du học.

Cô chun lũi chuôi người xuống mền:

Ham lắm! Anh xem kìa, râu ria lười cạo, tóc tai không chịu cắt. Như thể cưới vợ về làm sao chăm sóc. Đường Quân lì lợm kéo cô sát vào mình, anh có mấy cọng râu lên cằm cô:

- Kệ tui! Thế mà lúc nãy cổ người ... ôm mãi không chịu buông ra kìa ...

Xấu hổ chết đi được. Đường Quân đúng là quỷ sứ, chỉ giỏi ăn nói bậy bạ.

Thuỷ Trúc bị anh nhìn thẳng mặt nên không biết trốn. Đi đâu cho bớt xấu hổ, cô đành chịu trận cố nạt lại:

- Ủ! Thì tại trời tối thui, hồng thấy đường chứ bộ Đường Quân bật cười, cô bé chẳng chịu thua ai bao giờ. Nhưng có lẽ vì điều này mà trái tim anh điên đảo.

Thuỷ Trúc vòng tay qua cổ anh có tình nghịch:

- Nè?, lúc nãy ... nghe anh nói thật lòng mình em hạnh phúc lắm. Nên đã không phải lo lắng hay ân hận khi cô người yêu độ lượng như anh. Nhưng mà cô lên đôi mắt:

- Khi biết rồi ... sao không dừng lại?

Không ngờ cô nhóc của anh biết hỏi. Cắc cớ, cũng biết dồn người ta vào thế bị động.

- Đường Quân cười cười nhìn cô nhưc lửa:

- Dù gì cũng phạm phách tội tày trời là:

ăn trái cấm rồi, ngu gì dừng lại.

Cô cũng không vừa:

Thế tội này phải phạt thế nào hay phạt ở tù chung thân đi.

- Nhưng phải chung với em, anh mới chịu cô cẩu vào hông anh đau điếng:

- Khôn quá đi!

Anh cúi xuống môi cô, Thuỷ Trúc chỉ ú ớ rồi lại khép mắt đón nhận nụ hôn mê mê của anh.

- Anh sẽ làm tất cả để bù đắp thiệt thòi cho em, biết không?

- Là do anh hứa đó:
- Không án hận nha?
- Ủi miễn là em đừng bắt anh để em lấy người khác thì OK hết.
- Đáng ghét!

8. Chương 08

Chương 8

Buổi tối mọi người tập trung ở phòng khách thật nhộn nhịp, ai cũng rạng ngời hạnh phúc chỉ ri. Đường Quân là mặt ủ mày chê từ lúc đưa Thủy Trúc ra đây, anh chàng có cơ hội để gặp riêng cô, người nào cũng vậy thấy cô nói huyền thuyên. Khổ nỗi cô người yêu của anh cũng nghịch không kém, biết rõ người ta nhớ mà chẳng buồn đoái hoài tới.

- Nói thật ghen, lúc chị gặp anh Triệu Huy, anh ấy không nói là chủ nhà này. Đến lúc về nhà, mọi người chọc quê, đến nay chị cũng còn quê.

Cả nhà lại bật lên cười, nụ cười của Triệu Huy thật lạ làm sao.

Thủy T rúc tiếp lời Thanh Trúc:

Từ bề chị Trúc đã rụt rè rồi, lúc đó nhìn chị chắc là buồn cười lắm.

Bà Hoảng Thanh lên tiếng:

- Còn phải nói. Không tin nhìn nó mà xem, bây giờ vẫn còn kìa.

Đan Thủy không nhìn màu hồng rạng rỡ trên gương mặt Thanh Trúc mà liếc mắt qua Đường Quân. Bởi từ lúc Thanh Trúc được nuôi dưỡng trong sự giàu sang của gia đình cô, Thanh Trúc đã trở đẹp hẳn ra. Điều mà mọi người ai cũng thấy. Cô lấy một miếng táo đưa cho Đường Quân, nheo nheo mắt, cô trêu:

- Hôm nay sao cậu Ba không nói gì hết vậy?

Đường Quân ngẩng lên nhìn vào ánh mắt nghịch ngợm của Đan Thủy rồi bỗng dưng anh mắt qua Thủy Trúc, cô tỉnh bơ nhìn đáp lại.

Tức muốn bẻ bụng được với ánh mắt đó nhưng đành ngậm bồ hòn làm ngọt chứ sao. Tạm thời mình đừng công khai ghen anh Đường Quân hối hận hết sức khi đã không cầm mà lòng hứa với cô. Đáng ghét làm sao! Anh thầm mắng Đan Thi ranh mãnh xen vào:

Theo em thì anh Quân đã trúng độc món chê của Thủy Trúc lúc chiều rồi.

Mọi người lại ồ lên trêu anh. Đường Quân giải vây cho Thủy Trúc nên nói:

- Mọi người làm gì vậy?

Anh vờ nổi cáu vênh mặt:

- Khi không rồi lời người ta vào cuộc. Ở đây đâu phải chỉ cò tôi im lặng, còn Đăng Minh nữa nha. Tôi im lặng là vì tôi đang nhớ người yêu chứ bộ. Vừa nói, anh vừa cười tủm tỉm tỏ vẻ thẹn thùng rất buồn cười khiến ai cũng lăn ra mà cười. Chợt Đăng Minh lên tiếng khi nghe nhắc đến mình.- Anh Quân! Anh mà cũng có người yêu hả? Ai mà xấu số thế lại một trận cười nữa. Đường Quân hơi quê trước mặt Thủy Trúc, anh nạt:

- Thằng này! Mà có phải là em tao không vậy?

- Thôi được rồi! Đừng gây nhau nữa Bà Hoàng Thanh giờ tay ngăn lại:

- Sẵn Đường Quân nắc đến chuyển yêu đương, mẹ thông báo luôn nhé. Mẹ đã giúp con hẹn với bên ấy rồi. Sáng ngày mai, tám giờ con đến đó nhé. Căn nhà hộ, con biết mà, phải không?

Hả! Xem mắt?

Đăng Minh, Đan Thuý và Đan Thi đồng thành kêu lên. Mọi người còn lại cũng trở mắt nhìn, chỉ riêng Thuý Trúc là tỉnh queo nhép nhép chum nhỏ trên tay. Thái độ lạnh nhạt thờ ơ của cô làm anh nổi sùng lên không biết khi nào cô nàng mới quy phục anh?

- Dạ, con sẽ đi nhưng chỉ là xem mắt thôi. Con không đã hẹn gì đâu à.

Cả nhóm lại đồng thanh:

- Ôi ! Đồng ý kìa! Bà Hoàng Thanh hài lòng đứng dậy bước lên lầu. Những lúc gần đây, Đường Quân không lêu lổng rong chơi, ngược lại rất thường xuyên ở nhà và có vẻ trầm tính hơn. Đó là một dấu hiệu tốt để người đàn ông lập gia đình.

Qua phút hào hứng, Đăng Thuý thấy buồn cười cho cậu em trai, không đồng ý mà còn miễn cưỡng.

- Trú à! Còn một ít trái cây tiếng phòng ăn, em đem rửa rồi bỏ vô tủ lạnh giúp chị nhen. Thuý Trúc ngoan ngoãn đứng dậy. Đợi cô khuất trong bếp, Đường Quân lừ mắt - Mấy người này thật quá đáng. Từ hôm người ta ra đây, hết nấu lại nướng bây giờ còn sai vặt, không thấy tội hả? Đan Thuý cười cười:

- Em thấy tội thì vô giúp con bé đi.

Em định cư lại nhưng Đường Quân im bất về lý mà nói thì mấy thuở Đường Quân này làm những việc vặt đó. Nhưng về tình thì chị Đan Thuý nói có lý. Cả buổi tối ngồi đông nhưng anh bị và Đăng Minh hết chỗ nói.

Anh vờ nổi cáu.

- Không thèm nói chuyện với mấy người, Đây cặp kính cận lên, Đăng Minh nhìn Triệu Huy như hỏi ý. Một lúc anh buông gọn:

- Lại chứng nào tật ấy, bìa với rượu Đan Thuý và Đan Thi lại bật cười. Con Một cách đúng là một sách, không biết được gì cả. Thuý Trúc xả nước ra bồn nhỏ ở bếp, cô mân mê mấy trái mận đỏ ao không biết chán.

Ở xứ biển này, muốn có được nó thật không dễ. Đang mải mê với những suy nghĩ không đâu, cô giật mình vì có làn hơi ẩm phà sau gáy, kế tiếp là một vòng ôm chặt cứng. Đường Quân đứng phía sáu anh hồn phốt lên má cô, hai tay lần giữ tay cô. Thuý Trúc bị bất ngờ nhưng không cự quạ được gì, cô kêu khẽ:

- Buông ra đi mọi người thấy bây giờ. Giữ chặt tay cô trong tay mình, nhưng Đường Quân không rút tay khỏi bồn nước, anh cố tình nhón người rửa mấy trái mận khiến Thuý Trúc càng sát vào ngực anh hơn.

- Anh giúp em!

- Cô cự nự:

- Giúp gì mà giúp, lợi đúng thì có Đường Quân xoay phát cô lại, anh làm Mặt giận:

- Dám nói vậy há? Nếu biết em bỏ rơi thế này, có cho vàng anh cũng không Đưa em ra đây.

- Sợ mọi người vào bắt ngờ, Thuý Trúc đành xuống giọng nhượng bộ:- Hôm nay còn bày đặt không nhèo nữa vậy bây giờ anh muốn sao?

Đường Quân cười cười chìa má ra:

Mau lên!

- Thôi đi, kỳ quá hà.

Anh mím môi gằm gừ:

- Kỳ cái gì mà kỳ! Không hôn, anh hôn à Ai cho?.

- Thử đi. Nói trước nha, anh mà hôn thì ...

- Được rồi, sợ anh luôn đó nói rồi cô nhón gót hôn nhẹ lên má anh.

Xấu hổ, cô phụng phịu:

- Được chưa?

- Chưa.

- Hôn mà ẩu tá làm lại!

Thủy Trúc phì cười, cô cự:

- Anh hôn nào chứ! Anh định ăn gian em, phải vòng tay lên cổ anh cô trề môi:

Không biết xấu hổ, chuyện đó phải để người ta tự nguyện. Ai lại ra lệnh.

- Ra lệnh cho còn không làm, đợi em tự nguyện chắc anh chết quá. Mau lên!

Cô phụng phịu trước cái tánh ngang tàng của anh. Lúc thì dịu dàng, lúc lại kiêu căng, độc đoán, đáng ghét làm sao.

- Nhắm mắt lại đi. Nói trước nghe, hôn tôi phải ra ngoài, không được làm phiền đó. Đường Quân cười bằng mắt với cô thật tình khiến Thủy Trúc cũng bồi hồi trong tim.

Nhẹ nhàng quàng hai tay qua cổ anh, cô rụt rè chạm nhẹ môi vào bờ môi nóng bỏng của Đường Quân. Chỉ định hôn phớt cho anh vừa lòng, không ngờ Đường Quân tham lam vòng tay ôm ngang cô hôn lại cuồng nhiệt:

Thủy Trúc quỳnh quáng còn Đường Quân thì ranh mãnh cười cười không chịu buông,. Đã vậy anh còn ghì chặt và thể hiện tình cảm mạnh mẽ hơn.

- Hừm. Có tiếng đằng hắng của ai đó ngay cửa, Thủy Trúc giật thót tim khi thấy Đan Thuy đang ngượng ngùng nhìn chỗ khác. Cô ảm nhẹ vào ngực Đường Quân lúng túng như gà mắc tóc. Còn anh thì tỉnh bơ nhìn đáp lại thậm chí có vẻ bức mình vì bị phá đám. Chị Hai! Vào sao hồng gỗ cửa?

Đan Thuy nén cười. Thăng nhóc này hôn thể chưa đủ hay sao mà còn cự nự.

Cô tỉnh bơ chỉ ra cửa:

Em đâu có đóng cửa mà bảo chị gõ.

Rồi bắt gặp cái vẻ hông đau điếng của Thủy Trúc dành cho Đường Quân, cô thấy tội nghiệp cho cậu em, đau thể mà chẳng dám kêu. Đúng là chỉ có Thủy Trúc mới trị được hần.

Cô bước đến như không có chuyện gì, chợt cô nhìn Đường Quân chăm chăm khiến anh cũng chợt dạ.

- Ủa, Trúc à. Em rửa trái cây sao không cẩn thận gì cả?

Quắc mắt khi nghe bà chị mắng người yêu Đường Quân định lên tiếng cho Thủy Trúc nhưng Đan Thuy đã tiếp:

- Em rửa trái cây mà cho Đường Quân dính đầy nước, ướt áo hết vậy cưng?

Trúc ngượng cứng người và bị trêu Đường Quân biết bị chị nắm tay nên cười cầu hoà:

- Thôi mà, làm khó hoà Đan Thuy cười cười:

- Yêu chưa? Sao lại phải giấu?

- Dạ, tại em còn đi học. Em muốn chúng em có thời gian tìm hiểu thật kỹ ạ.

Đan Thuy liếc mắt qua Đường Quân, anh nhận ra vẻ là lạ trong mắt cô nhưng không biết đó là gì nên không hỏi. Đan Thuy cười:

Mọi người về phòng hết rồi, hai đứa cũng về đi nghỉ đi. Chỗ này để chị làm cho ấy ngày nay Thủy Trúc cũng vất vả rồi, Còn phải có sức ôn tình nữa chứ.

Trước tấm chân tình của Đan Thủy, hai người đành rời khỏi phòng ăn. Đồng hồ cũng gõ nhịp mười một, lại sắp sang một ngày mới làng về khuya, bãi biển càng đẹp hơn, với những ngọn đèn bé xiu của tàu đánh cá ngoài xa. Đường Quân ngồi xếp bằng cho Thủy Trúc ngồi trên chân. Cả hai cùng tựa vào nhau nhắm mắt nghe tiếng rì rào của biển. Bây giờ hết cầu nhau vì bị anh lôi ra đây chưa?

Cô nép vào ngực anh:

Ghét anh quá! Không để người ta về phòng nghỉ, lôi ra đây chỉ để nghe sóng biển hả?

Anh cúi sát mặt cô:

- Không thích hả?

Cô hơi ngẩng mặt lên, mím môi cười:

- Không:

Nhưng mà ... ngồi như thế này cũng thú vị lắm.

- Ranh con! Léo mép lắm.

Mắng rồi anh cúi xuống một cách áp đặt khiến Thủy Trúc bị động đành ngùi trong lòng anh đón nhận sự cuồng nhiệt của anh. Đường Quân luôn biết cách khống chế cô những lúc như thế này. Người ta nói "con ong mà đã tó đường đi lôi về thì Thủy Trúc hơi lo lo khi nghĩ đến đó:

- Sao thế Trúc? Anh làm em đau hả.

Đưa tay cọ nhẹ môi cô anh lo lắng.

Xin lỗi nha nhóc! Anh - Khờ quá đi ông tướng!

Cô Xoay người úp mặt vào bờ ngực vạm vỡ ấm áp, Thủy Trúc thủ thỉ trước sự nhạy cảm của anh.

- Nếu chỉ thế mà đã không chịu được làm sao em làm người yêu của anh.

Một con người máu lạnh nhưng lại mạnh mẽ trong yêu đương:

Bị nói trúng tim, Đường Quân hỏi gượng, anh cười cười cúi xuống hỏi nhỏ:

- Vậy nói đi, biết người ta nhô lúc này không ...

Em ...

Cô chủ động ôm chầm lấy anh, giọng Thủy Trúc trở nên ghen ngào:

- Mẹ bảo anh đi xem mắt, em lo. Ra vậy? Anh thở phào. Tưởng chuyện gì. Thì ra cô nàng cũng sợ mắt anh:

Vậy mà cứ tỉnh queo làm anh cô không biết ghen!- Anh rêu:

- Em lo gì nào?

- Câu hỏi. Đã yêu em rồi còn đi xem mắt, nghĩa là sao?

Thì em làm vợ lớn, cô ta làm vợ bé cô cẩu vào cánh tay tiền của anh, gằm Gừ:

- Anh dám! Em yêu ai rồi em chẳng chịu chia phần cho ai hết.

Đường Quân phì cười:

- Em so sánh gì kỳ vậy, anh đâu phải cái bánh để chia phần. Mà nếu yêu nhiều thế sao lúc trước bỏ anh mà đi.

- Cô cong môi cãi lại:

- Không nhắc chuyện cũ, chuyện đó khác.

- Cái tội anh tình queo bước đi xem mắt em chưa kể đó.

Mấy khi cô bé chịu cự cãi, thổ lộ hết tình cảm thế này, Đường Quân thấy yêu làm sao người con gái này anh vòng tay siết chặt cô, giọng xúc động:

- Nhóc, yêu em lắm, biết không?

Cô ngồi yên trong lòng anh nghe rạch rào bao cái xúc, hơi ấm từ anh truyền sang làm cô bối rối xuyến xao lạ lùng. Đã là của nhau mà Thủy Trúc cứ nghe ngượng ngùng khi ở cạnh anh thế này.

- Anh không đi mẹ sẽ buồn và bắt anh đưa người yêu về, lúc đó cô kẹt nữa.

- Anh thử thả trên tổ cò, Anh dỉ chỉ có nỗi. là.. cưới cưới người ta đâu. Nhưng nếu anh cưới em có vì tình yêu của anh mà cưới chứ rể không?

- Cô cười rúc rích:

- Không ... Anh cưới vợ em cũng đi lấy chồng.

- Thật hả? Nhưng liệu như thế này có ai thề không nhỉ ...

Có đấy anh à, đôi má phùng ra:

- Người ta vậy mà bảo xấu, xấu thì ôm làm gì?

- Anh tỉnh bơ nhìn lại: Em ba bữa nên anh bị ghiền nghe anh nói cô phi cười. Không hiểu trong người anh có bao nhiêu cá tính ngạo, lạnh lùng nhưng lại dịu dàng biết làm người ta cười nữa Thủy Trúc ngả vào lòng anh, cô rút đan mấy ngón tay bé xíu vào tay anh.

Đường Quân!

- Nói đi cưng, anh nghe nè, Cô ngáp ngừng đưa mười ngón tay xoắn vào nhau lên giọng tình nghich:

Một bàn tay tiên, một bàn tay điều hâu thi đời sau có bàn tay thế nào? Đường Quân cười cười, cò bẽ đã nghĩ đến đời sau rồi đấy. Nhưng dám bảo anh là điều hâu hả? Anh tỉnh bơ đáp lại:

- Anh không biết. Em muốn biết thì sáng suốt đời sau đi ...

Cô đấm mạnh vào ngực anh kêu lên:

Xấu xa ! Dám nói bậy hả?

- Nói bậy hồi nào? Nói thật lòng đấy anh phải làm gì em mới đồng ý dám cưới anh không thể chờ nổi nữa.

- Nhìn mắt là biết muốn vợ tới nơi rồi, trơ trên làm sao Cô đứng bật dậy.

Đường Quân cũng đứng lên, anh trở nên nghiêm túc:

Thủy Trúc! Mẹ không đùa đâu. Nếu anh không đưa em về mẹ sẽ bắt anh cưới người ta thật đó.

Biết anh nói thật, nhưng cô cũng biết Đường Quân không phải dễ xỏ mũi, anh mà không muốn thì dù trời có sập cũng không ép được. Anh nào biết sợ ai và cô cũng muôn thử thách tình yêu của anh một lần xem sao. - Nè! Muốn dám cưới cũng dễ lắm. Anh ... Bắt được em đi vừa dứt lời, cô đã yên chiếc váy xoè chạy một mạch, Đường Quân cũng vội đuổi theo. Dưới ánh trăng bãi cát in rõ dấu chân hai người như một bằng chứng của tình yêu đang trốn chạy như bay, Đường Quân không "thắng" kịp khi Thủy Trúc bắt ngờ dừng lại. Anh và cô đau điếng nhưng Trúc không kêu la, cò vội đưa tay bịt miệng anh. Cả hai thở hổn hển nhìn nhau nhưng lắng nghe gì đó. Gõ nhẹ tay cô, anh hỏi khẽ:

- Gì thế?

Cô đưa tay lên miệng ra dấu, chỉ ngón tay về phía gốc dừa gần nhà, cô hồi hộp nói:- Nhìn kia!

Muốn ngạt thở vì sự căng thẳng của cô anh giương mắt nhìn vào màn đêm thơ hướng tay cô.

Trời! Suýt chút Đường Quân đã kêu lên khi thấy một đôi tình nhân đang quấn lấy nhau say sưa với những nụ hôn. Quay qua nhìn Thủy Trúc đang ngơ ngẩn, anh đùa khẽ bên tai cô.

- Ganh tị hả? Chúng ta cũng có thể.

- Em không đùa đâu cô quay qua nạt ngang khiến anh mất cả hứng, chưa hiểu ra chuyện gì thì Thủy Trúc đã bỏ đi. Anh vội chạy theo trước khi ngoáy nhìn lại lần nữa:

Trúc Giận hả? Xin lỗi, anh không đùa nữa Rút mạnh tay ra khỏi tay anh, cô xăm xăm nhào ra biển. Chỉ có đại dương bao la mới làm cô dịu lạ trong lúc này.

Thủy Trúc không muốn nghĩ gì cả, đối với cô thế là hết.

Thủy Trúc em làm gì vậy? Ở dưới lạnh lắm biết không Đường Quân hoảng hốt lao theo chụp cô lại. Trong bóng đêm nhưng anh vẫn nhận ra đang xúc động dữ dội, ánh mắt sáng quắc đầy cảm phẫn, lấy tay cố lau giọt nước mắt nóng hổi, anh hy vọng chỉ là suy nghĩ nhưng khi tay anh ướt sũng thì Đường Quân mới biết là cô đang khóc thật. Kéo mạnh, anh ôm chặt cô vào lòng với bao thổn thức. Nước biển bao lấy hai người lạnh buốt như một cô gái dối hờn người yêu.

Giọng Thủy Trúc chột lạnh lòng:

- Chia tay. Em muốn chia tay con sóng vô tình xô vào khiến hai người chông chênh nhưng anh vẫn chặt cô Đường Quân siết mạnh tay hơn, giọng anh cứng rắn:

Đừng hòng ai làm người ấy chịu, chúng ta không liên quan gì cả.

Nhẹ nhàng tay anh, cô ngỡ ngàng nhìn anh cường Quân! Anh ... anh ...cũng nhận ra.

Anh chỉ là thằng khờ bên cạnh em thôi Trúc. Với người khác, anh vẫn đủ sáng suốt. Nãy giờ không nhận ra Triệu Huy và Thanh Trúc.

Lời nói của Đường Quân khác nào một cơn bão thổi trái tim cô như tan vỡ.

Để mặt anh ôm cô vỗ về an ủi Thủy Trúc khi đứng lặng tì cằm trên vai anh. Gia đình Đường Quân sẽ ra sao khi biết chị cô đã cướp mất tình yêu của Đan Thụy.

Rồi chuyện của cô và Đường Quân cũng sẽ chẳng đi tới đâu. Còn bước chị Thanh Trúc từ bỏ Triệu Huy thì quá tàn nhẫn. Trái tim yếu đuối sẽ không chấp nhận được sự việc lớn lao đó. Mà trước kia vì có Thanh Trúc cũng đã hy sinh rồi. Giờ cô đâu thể để chị mình khổ nữa Thanh Trúc đang được hưởng hạnh phúc sau bao hy sinh vừa qua. Như hiểu được suy nghĩ của cô, Đường Quân vuốt tóc người yêu, anh gằn từng chữ:

- Nghe đây. Anh không cho phép em làm điều dại dột. Anh cấm em nghe không? Đừng bao giờ nghĩ đến giải pháp hy sinh tình yêu của chúng ta. Anh sẽ không tha thứ nếu em dám làm điều đó. Mạnh mẽ lên em Thủy Trúc hơi ngửa mặt lên cố tìm một tia hy vọng nhỏ nhoi nào đó, đôi mắt khép lại để giọt nước mắt trào ra lán dài trên má. Em lạnh quá! Về đi anh cởi nhanh chiếc áo sơ mi cụt tay, anh mặc hờ vào cho cô. Nước biển dập dềnh ngang thắt lưng nên Thủy Trúc rũ ra, cô như lục bình trôi trên mặt nước. Chịu không nổi ánh mắt đau khổ của người yêu, Đường Quân hôn nhẹ lên mặt giọng anh trầm lắng:

Có yêu và tin anh không ,cô không trả lời chỉ đứng im khép mắt. Bên ngoài Thủy Trúc cố tỏ vẻ cứng cỏi nhưng Đường Quân biết cô đang kích động ghê gớm, vì sợ anh lo nên cô cố kiềm nén đó thôi.

- Nếu yêu và tin thì hãy để mọi việc anh lo. Trong tình yêu không có sự hy sinh, cần phải bình tĩnh tìm giải pháp tốt nhất cho tất cả.

- Có sao không? Có cách nào tốt hơn để mọi người điều vui vẻ, hạnh phúc ư?Thủy Trúc nghĩ thế nhưng không nói ra. Cô đang nghĩ đến một chuyện ra đi nào đó nên để mặc Đường Quân bơ vơ, mà anh đang ầm cô về nhà thì phải. Xin lỗi em xin lỗi. Đường Quân thất thiếu bước vào nhà không vội lên phòng. Anh đi thẳng vào bếp. Chỉ có Đan Thụy đang loay hoay làm cơm trưa. Đường Quân kéo ghế ngồi xuống bàn ăn. Nghe tiếng động, Đan Thụy quay lại Ủa! Mới về hả Sao rồi, cô gái đó có bằng Thủy Trúc không?

Xoay người ra sau mở tủ lạnh anh ly chai nước uống một hơi, ngoạm thêm trái táo, anh nói:

Kiếp trước cổ lẽ em làm chuyện gì ác lắm nên kiếp này em phải trả. Có chuyện gì mà áo nảo quá vậy? Hơi ai tảo lên tay anh tuồng một - Chị có biết cô gái con ông chủ nhà bằng mẹ nói là cử không? Nếu em biết trước là Ngọc yến, bạn Đan Thi, em đã đập cho nó một trận vì cái tội bấy lâu giấu thân thể với chúng ta.

Đan Thụy muốn bật ngửa, cô kéo ghế ngồi xuống căng mắt ngạc nhiên:

- Em nói Con Yến ấy hả?

- Đường Quân cầu nhậu chính nó chứ ai.

Đan Thụy không hỏi thêm gì. Cô rất hiểu tâm trạng của Đường Quân lúc này. Thủy Trúc và Ngọc yến là bạn thân, không thể làm tổn thương ai, nhất là một người trọng tình cảm như Đường Quân.

- Chị Thụy! Em có chuyện muốn nói Đan Thụy không nhìn em trai, cô tập Trung vào mớ củ cái trước mặt như nể tránh điều gì. Nhìn gương mặt thánh thiện của chị mình mà cổ họng Đường Quân nghẹn cứng lại. Đã từng nếm trải mùi vị của thất tình, anh không muốn, những người thân của mình phải đau khổ vì nó, huống hồ đây còn có thêm hương vị của phản bội. Cái cảm giác đó thật khó chịu.

Sao có vẻ tư lự thế em?

- Đường Quân bật cười, - anh không muốn lãng sang chuyện khác.

- Thủy Trúc và mọi người đầu, sao chỉ có mình chị?

- Đan Thụy ngẩng lên, đôi mắt cô ánh lên tia nhìn rất lạ, cô buột miệng:Chị tưởng nó nói với em, nó về Sài Gòn sáng nay rồi. Nó nói với chị là về để Chuẩn bị thi cử đất dưới chân Đường Quân như lún xuống, anh mím môi cố nén sự xúc động trong lòng. Mơ hồ nhận ra được hành động bỏ đi của Thủy Trúc, anh không muốn để lộ sự yếu đuối của mình trước mặt Đan Thụy, nên nắm chặt trái táo cắn trong tay, giọng lạc hẳn đi:

Cô ấy còn nhắn gì không?

Không, nó gọi điện cho thiên Lộc bảo đón ở bến xe rồi lên phòng chuẩn bị.

Đi một mình hả chị?

Không có nó đi với Đan Thi. Nghe đâu hai đứa chuẩn bị về để thi học kỳ.

Thế là rõ rồi, cô bé đánh lạc hướng mọi người bằng cách đi chung với Đan Thi. Hoá ra, cô lợi dụng lúc anh vắng nhà đã bỏ đi không một lời từ giả. Đường Quân sao gốc ghềnh không nghĩ ra cô sẽ bỏ đi hôm nay nhỉ. Anh đâm mạnh xuống bàn khiến mọi thứ nảy lên. Mình chủ quan quá rồi, đúng lý mình phải nghĩ đến việc cô ấy sẽ đi sáng nay chứ!

- Đường Quân! Em làm gì vậy?

Đan Thụy hoảng hốt nhìn gương mặt nhăn nhúm của Đường Quân._ Lần đầu mới thấy gương mặt đáng sợ như thế nên cô lo lắng:

- Em và Thủy Trúc giận nhau?

Anh giương mắt nhìn cô lặng lẽ, biết nói sao đây. Tại sao ông trời lại trừng phạt anh bằng cách này, anh đã làm gì nên tội?

Muốn gào lên cho hả hê bao giận dữ, uất ức trong lòng nhưng anh vẫn đứng im. Đường Quân sợ hết lên rồi anh sẽ hoá điên mất, thà cứ để cơn sóng dữ tợn chôn chặt dưới đáy đại dương, hãy để mặt biển bình lặng đi Thủy Trúc và em đã biết chuyện đúng không?Đang quay ra cửa Đường Quân khựng lại trước câu hỏi của Đan Thụy. Anh vẫn đứng quay lưng hỏi lạnh lùng:

- Chị muốn nói chuyện gì?Đan Thụy cũng quay mặt đi, cô vòng tay trước ngực như võ sĩ phòng thủ trước đối phương. Không khóc mà mắt cay xè cho chớp mi cố nén giọt sắp trào ra nhưng không được, cô bặm miệng ngăn tiếng nấc:

Đường Quân! Xin lỗi em, chị không nghĩ Thủy Trúc biết chuyện Triệu Huy và Thanh Trúc, nêu biết chị đã không để nó đi thế đâu. Hai đứa khổ vì chuyện này lắm, đúng không? Chị xin lỗi. Từng lời của Đan Thụy như một ngọn roi quá vào trái tim của anh, nhào đến ôm cô vào lòng anh vô vè:

- Chị Hai! Không có gì đâu, chị đừng khóc nữa. Sao chị không nói ra cho dễ chịu. Chị biết chuyện này lâu rồi à?

Gục hấn trên ngực em trai, Đan Thuý không kiềm được cơn xúc động, cô khóc như mưa.

- Chị chỉ nghỉ ngơi thôi, đêm qua ...

- Được rồi chị không cần nói, em hiểu mà. Chuyện của bọn em không liên quan gì đến chị cả, đừng ray rứt Đan Thuý thốn thức:

- Chị giận mình lắm. Vì chị mà ... Đường Quân càng nghe càng thấy giận hai con người bạc bẽo kia, họ sẽ phải cắn rứt lương tâm đến trọn đời này. Đợi Đan Thuý bớt xúc động, anh dịu cô ngồi xuống.

- Chị không oán hận hai người đó sao?

Mím môi, cố gượng cười, Đan Thuý nhẹ nhàng lắc đầu, một lúc nói:

Không. Họ yêu nhau mà. Đắm mạnh xuống bàn, anh quát:

- Thế mà gọi là tình yêu ư? Họ biết nhau được bao lâu. Chị cũng không nên dấn vạt mình vì hạng người đó.

- Chị biết, em đừng nói với mẹ.

- Nhưng ...

Chị sẽ sang Pháp du học. Chị đành giao mọi việc cho em. Cố lên Đường Quân nhé! Cô nắm tay em trai như gởi trọn niềm tin:

- Hãy tha thứ đi em! Chị tin một ngày, em sẽ tìm được Thuý Trúc.

Tìm được? Anh cười cay đắng ình Chỉ giận hờn chuyện không đâu mà anh còn khổ sở tìm cô, bây giờ chuyện lớn thế này, cô sẽ như con cá lặn thật sâu, liệu anh có là thợ lặn tài ba không?

- Chị yên tâm! Em không sao Đường Quân cố mỉm cười để làm chị vững lòng.

9. Chương 09

Chương 9

Ba năm sau Đan Thuý vốn xinh đẹp, dịu dàng nhưng cô lại không chu đáo trong công việc nội trợ nên Triệu Huy đã bỏ cô. Anh cưới một người vợ trẻ đẹp, thủy mị lại hết lòng chiều chồng, Triệu Huy rất hài lòng. Nhưng cái hạnh phúc vốn xây dựng trên cát nền rất mong manh.

- Thế này là thế nào hả? Bên nhau trọn đời Triệu Huy thấy tập hồ sơ lên bàn. Thanh Trúc ngơ ngác nhìn anh bằng đôi mắt nhưng:

- Em không hiểu, anh muốn gì thì nói rõ đi Cô còn vờ vịt? Tại sao cô giấu tôi Chuyện cô đã có chồng. Luật sư Thư Oanh làm thủ tục cho Thuý Trúc, cô ấy đã đứng ra thế cho cô để chịu mọi tai tiếng. Cô lừa dối tôi suốt ba năm qua mà không mỗi một sao? Anh cười khẩy trông thật lạnh lùng cô hay thật! Đoán biết vì sao anh có tài liệu đó, nên Thanh Trúc thờ người, không buồn mở ra xem. Tuy đã trở mặt, như Triệu Huy chưa bao giờ quên Đan Thuý dù đã cưới vợ. Vì thế, anh thường qua lại với Đằng Minh để nghe ngóng tin tức của Đan Thuý.

Cô hận anh ghê gớm. Nếu không muốn trốn tránh cái nghèo khó, cô đầu biến mình là kẻ hèn mạt thế này. Nhưng cô cũng đã hết lòng với anh, thế mà đổi lại là sự lạnh lùng của Triệu Huy. Giá mà cô sinh ra được thì anh đã không buồn bã nhớ về người tình cũ. Và vì thế anh cũng sẽ không qua lại với Đằng Minh để quen biết Thư Oanh. Cô biết Thư Oanh làm thế là vì muốn đòi lại sự công bằng cho Thuý Trúc.

- Cô không có gì để nói với tôi ư? Cấn chặt môi muốn bật máu, Thanh Trúc nhìn Triệu Huy như muốn đất chày anh ra thành tro bụi. Sự lạnh nhạt của anh đã biến cô thành con người sắc đá thế này đây.

- Anh muốn tôi nói gì? Anh hỏi hận khi cưới tôi lắm, đúng không? Triệu Huy châm điếu thuốc, anh rít gần hết điếu thứ hai mới tìm được sự bình tĩnh.

Lúc sau, anh nói:

- Tôi ước gì em nói thật với tôi ngay từ đầu.

Lúc đó, liệu anh có cười tôi không? Quân mất nhìn cô trân trối. Huy như vỡ lẽ ra mọi chuyện. Thì ra cô đã có chủ ý khi đến với anh giờ thì anh mới hiểu được sự lạnh lùng của gia đình Đan Thuý và sự mất tích của Thuý Trúc bấy lâu.

Mọi người luôn nhìn anh bằng ánh mắt khinh miệt mà anh không tài nào xoá bỏ được.

Cô thật độc ác.

- Và anh đã bỏ đi?

Câu hỏi của Đan Thuý như đưa Triệu Huy về thực tại. Cuộc sống của anh như một địa ngục với con người xinh đẹp nhưng đầy tính toán đó.

Ly Cà phê húp một ngụm, anh nhìn cô bằng ánh mắt.. chân thành da diết ...

Giọng anh thật trầm lắng:

Đan Thuý Anh không mong em tha thứ, không mong em đoái hoài nói lại tình xưa, anh chỉ cầu xin em đừng xa lánh mà hãy làm bạn, một người bạn thân nhất đời anh Khuây nhẹ ly cà phê đã nguội tự nãy giờ thật.

Đan Thuý mới lên tiếng:tâm sự cả buổi chiều nay sao? Nhưng tôi chỉ có thể là bạn, vì tôi. và anh cùng nằm bệnh viện. Bạn thân hay không hãy để thời gian trả lời. Sự gấp gáp bất ngờ chiều nay là một hạnh phúc lớn lao của Triệu Huy.

Anh chưa bao giờ dám nghĩ đến việc gặp lại cô trong hoàn cảnh thế này.

Nếu hôm nay không gặp ở bệnh viện, anh sẽ tìm ai ra uống cà phê?

- Em lắm rồi:

Một năm nay anh luôn nắm bắt mọi tin tức về em. Thật lòng hôm nay anh đến nộp chuyển về đây là có mục đích.

- Anh. Đan Thuý không ngờ mình vẫn xao động. Cuộc sống quá cô vì khi thiếu anh, nhưng liệu có hạnh phúc khi người khác khổ đau không?

Cả hai lại lặng lẽ nhìn nhau không nói gì. Thời gian là liều thuốc quý trong những tình huống thế này.

- Quán cà phê “Không tên” quả thật khác hẳn với cái tên u buồn của nó.

Không khí bên trong không ồn ào náo nhiệt nhưng ấm cúng và lãng mạn, đa khách đến đây là thương gia hoặc công chức nên cách bài trí của quán khá sang trọng:

Thiên Lộc lịch lãm với bộ vest màu xám phỉ phà khói. Anh hơi nheo nheo mắt nhìn qua Thuý Trúc đang ngồi đối diện.

- Thú thật, đã một tuần rồi nhưng nếu bây giờ vô tình gặp em ngoài đường, anh vẫn nhận không ra. Thuý Trúc hơi mỉm cười, hình như ba năm ở nước ngoài, cô chỉ học được duy nhất cách đó cùng mảnh bằng bác sĩ. Nụ cười tươi vui, tròn vẹn đó biến mất từ sau đêm ấy.Thiên Lộc nói đúng. Cô đã thay đổi rất nhiều, mái tóc uốn lên bồng bềnh trên đôi mắt trắng ngời chiếc áo dây màu. Nổi bật trên chiếc váy trắng ôm sát người như một cô người mẫu. Gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng đủ làm người đối diện phải ngỡ ngàng, bằng chứng là Thiên Lộc đan mê đắm nhìn cô.

- Anh nói gì cũng được, nhưng làm ơn em ở nhờ là được rồi. Thiên Lộc bật cười:

Làm ơn đi! Nghe em nói người ta lại tưởng em nghèo khó lắm đấy. Mà nếu thật sự như vậy thì anh tình nguyện làm gã si tình quỳ sụp dưới chân em vang xin một chút tình thừa. Tại điểm một nụ cười nhẹ, Thuý Trúc không nói gì cũng không nhìn anh. Hình như trái tim cô không còn biết e thẹn mắc cỡ trước những lời tán tỉnh sáo rỗng như thế.Khuây nhẹ ly cà phê, cô hơi cúi mặt đáp nhỏ:

- Không gặp anh một thời gian, anh cũng thay đổi nhiều quá. Thiên Lộc chột rằm giọng:

Thủy Trúc! Dù thay đổi thế nào, anh vẫn là thằng khờ sẵn sàng ngồi nấu mì gói lúc nửa đêm cho em.- Nhờ đó mà em đã đạt học bổng du học, suốt đời này em không quên, Thiên Lộc à. Anh không cần em nhớ, anh muốn chúng ta bên nhau.- Cô nói anh thần nhiên. Đây là người đàn ông tốt và có ý chí phấn đấu. Từ một tài xế anh ta giờ đã là một trưởng phòng kinh doanh còn gì.

- Cô lại mỉm cười:

- Không phải em đang ngồi với anh sao?

Nếu không xem anh là bạn, anh nghĩ em sẽ ở nhờ nhà anh ư? Suốt ba năm qua, chúng ta vẫn liên lạc.

Anh biết mình là người thân duy nhất khi cô ở nước ngoài, nhưng sao tận trong sâu thẳm. Thiên Lộc vẫn thấy có một khoảng cách vô hình nào đó dù cô luôn ân cần, dịu dàng với anh.

Anh Lộc! Hay mình vờ đi, em mệt quá.

- Thủy Trúc! Nghe anh nói, anh ... Em không cần anh nói đâu.

Cô cắt ngang bằng cái giọng tay. Cô nhảy bèn, để hiểu những thâm kín của anh nên cô không muốn anh nói.- Em hiểu được anh mà. Minh đi thôi! Duyên dáng của Thủy Trúc như thuốc an thần xoa dịu vết thương của bất kỳ chàng trai nào kể cả lộc được! Minh về, tối anh mời em đi ăn, đừng từ chối nha.

Cô lại mỉm cười không đáp gì, đó là thái độ cố hữu của Thủy Trúc ba năm nay.

Vừa ra đến cửa quán cà phê, Thiên Lộc đã có điện thoại. Một khách hàng muốn gặp anh nên Thủy Trúc lại ngồi trở lại quán. Gọi tiếp ỉnh một ly cà phê đen, cô lại được dịp thả hồn với làn khói. Thủy Trúc không biết quyết định về nước lần này là đúng hay cô lại phạm phải một sai lầm. Cô chống tay suy tư với những thâm kín mãi chỉ mình cô mới thấu. Đã lâu lắm rồi, cô đã tự tập ỉnh một gương mặt lạnh lùng, không ai đoán được gì, dù là nhìn xoáy vào mắt cô. Minh về đây để làm gì? Đó là câu hỏi đã đeo đẳng suốt từ lúc cô bước xuống sân bay. Khi quyết định về đây, cô rất tự tin với trái tim của mình đã quên được Thủy Trúc vội bưng ly cà phê đắng ngắt lên uống một ngụm để cố xua đi ý nghĩ đang tới.

Ba năm. Phải ba năm rồi mà cô vẫn còn cái cảm giác này khi nhớ đôi mắt đẹp khép hờ. Càng cố xua đuổi cái tên Đường Quân càng xoáy sâu vào tâm trí cô. Cái tên mà cô nghĩ mình đã để lại xứ người khi về đây Thủy Trúc đã thất bại hoàn toàn khi nghĩ mình đã làm được điều vĩ đại là chối bỏ quá khứ. Không những xóa không được mà càng ngày cô càng thấy rõ mình là một khán giả trung thành mãi mê xem lại cuốn phim vốn đã cũ rích. Sợ không dần được cảm xúc, Thủy Trúc vội đứng dậy thanh toán tiền rồi ra cửa. Cô không muốn nhốt mình mãi trong cái quá khứ không lối thoát đó. Quán được bao bọc bởi những ô kính nên. Thủy Trúc dễ dàng nhận ra dòng người ngoài đường. Cô sợ cảnh ồn ào, náo nhiệt dễ gợi lên một nụ cười thân quen nên mở bóp lấy cặp kính đen đeo lên. Giờ tay kéo cánh cửa, Thủy Trúc chết lặng khi nhìn ra ngoài. Đối mặt với cô sau làn kính trọng là một bàn tay cũng vừa chụp cánh cửa kéo ra. Một dáng đàn ông cao to với bộ Jeans bạc, tóc dài, râu ria xồm xoàm như một gã người rừng đang lù lù trước mặt. Trong thoáng chốc, nhịp tim cô lạc hẳn đi khi nhận ra đó là Đường Quân. Ấn tượng ban đầu là cô thấy anh già đi hàng chục tuổi. Tất cả ở anh đều thay đổi ngoại trừ đôi mắt, ánh nhìn đang chiếu xuyên quá kính như thiêu đốt người ta.

Bốn mắt giao nhau, cả hai cứ nhìn nhau mà lạnh lẽo, lạc lõng quá. Thủy Trúc muốn gục xuống trước ánh nhìn thăm thiết đê mê của anh. Đường Quân! Cô muốn kêu lên như thế cho thỏa nhớ mong trong tim. Ánh nhìn nóng bỏng của anh cho cô biết anh đã nhận ra cô và đang rất xúc động. Trên vai anh còn có một giá vẽ. Cô lẽ anh ứng dụng nghề quảng cáo của mình để trở thành một họa sĩ. Cô đoán thế ông tướng Bất người ta gởi xe rồi vô đây trước hả. Tiếng Ngọc Yến vang lên như cắt ngang suy nghĩ cả hai. Xinh đẹp với bộ đồ tây màu hồng nhạt, NgọcYến chạy đến cặp tay Đường Quân. May là anh còn biết đợi em.

Minh vào đi anh! Phụng phịu đứng dậy như cái thiệp cưới chưa khu bên đi em.

- Anh ... anh Quân, lúc nãy đó sân bay Tàn Sơn Nhất Thất thỏm với bó hoa trên tay, Thủy Trúc đi tới lui không yên với cảm giác nôn nao. Chợt cô kêu lên khi có bà vú giờ đi ra cùng một đứa bé gái xúng xính trong chiếc đầm màu hồng.

- Vú! Vú ơi! Tôi nè! Bà vú mừng rỡ đi nhanh về hướng cô. Thủy Trúc ngồi xuống ôm chầm lấy bé gái lắc với hai bím tóc:

- Con gái, nhớ mẹ không? Nhớ quá trời luôn. Vừa học xong là con nói vú đưa con đi thăm mẹ liền.

Cô vuốt chiếc mũi bé xíu nhưng cao cao của con:- Bé Ba của mẹ ngoan lắm. Thôi mình về đi vú, hai bà Cháu cũng mệt rồi.

Bà vú già hiền từ đi theo sau cô chủ. Ở nước ngoài lúc nào cũng u buồn, giờ đã về nước mà sao vẫn không thấy mẹ Hai vui vẻ chút nào. Bà thám nghĩ bụng Phải chăng lại có thêm một tảng đá đè nặng nào khác.

Mợ Hai! Sao trông mợ gái yếu quá? Thủy Trúc hơi xoay đầu lại cố mỉm cười:- Tôi không sao. Tại nhớ con bé quá thôi! Nói thì nói thế thôi chứ Thủy Trúc hiểu rõ nguyên nhân sâu xa nỗi buồn của mình nhất. Lần ấy gặp Đường Quân rồi, cô mới vỡ lẽ một chuyện của con tim. Từ xưa đến nay nó chưa bao giờ xáo đi hình bóng anh, cô cứ ngỡ mình kiên cường lắm, nhưng không ngờ mình chỉ Là một cô gái yếu đuối năm nào đã không dám cùng anh đối diện sự thật và đã trốn chạy.

Đường Quân! Anh hận em lắm phải không anh? Mình câu đó trên suốt.

- Đoạn đường về nhà khi rời khỏi quán. Ánh mắt da diết ngập tràn yêu thương của anh luôn ám ảnh cô. Lúc đó cô tưởng chừng sắp lờ đạng dưới chân, chỉ cần anh đẩy nhẹ cánh cửa thì ta lại có nhau. Nhưng. trời ơi sự lạnh lùng, khô khan của anh đã giết dần mòn cô thà anh mắng mỏ, xỉ vả còn hơn dùng ánh mắt đó Quân ơi! Mợ Hai lên xe đi bà vú giục khi thấy cô đứng thừ người, khê lắc đầu bà nhìn đáng về tiêu tụy của Thủy Trúc.

- Khoan đã! Thủy Trúc kêu lên khi thấy một người con gái vừa bước vào phi trường. Cô hồi há dần bé Ba xuống xe.

- Thiên Lộc! Anh đưa vú về giùm em, em vừa thấy một người quen, em sẽ về sau. Cô không kịp nói thêm gì, nắm tay lôi tuột con gái xuống rồi chạy bay vào trong.

- Thanh Trúc!

Thủy Trúc gọi lớn tên người con gái đi thất thểu phía trước. Tiếng gọi thần thương làm không gian muốn ngưng đọng lại. Thanh Trúc quay lại nhìn em gái thật lâu như không tin vào mắt mình. Trời ơi! Cô không ngờ gặp lại Thủy Trúc trong trường hợp này bẽ bàng làm sao?- Thủy Trúc, em gái ngoan! Hai chị em nhào đến ôm chầm lấy nhau để mặt những giọt nước mắt vui mừng trào ra.

Ngồi trong quán cà phê của phi trường, Thủy Trúc mới nhớ đến bé Ba, cô cười.

Chị Hai! Đây là bé Ba, con gái em Gọi dì Hai đi con Thanh Trúc ngạc nhiên nhìn hai mẹ con, không kèm được cô ôm chặt lấy bé Ba:

- Con gái ngoan, con đẹp quá.

- Má nói con giống má ở bàn tay, còn gương mặt thì giống ba. Cả hai phì cười, Thanh Trúc nhìn em bằng ánh mắt nhìn ân hận.

- Thanh Trúc! Chị đừng thế, mọi chuyện đã qua, hãy để nó qua, em không còn nhớ. Chị xin lỗi. Khi em đi, chị mới mở ra mọi chuyện nhưng đã quá muộn, vì chị mà em phải khổ.

Đừng nói thế, em về lần này là vì chuyện ly dị rồi chị tính sao?

Nhìn xuống chiếc va nhỏ dưới chân, Thanh Trúc cười buồn. Tổ ngày gầy gò Triệu Huy cô đã sống như chiếc bóng, chịu không nổi cảnh đó cô lại học theo Thủy Trúc:

Ra đi.

- Trước kia vì sợ nghèo đói, chị đã làm khổ em, giờ chị rất giàu, chị muốn đem nó đi giúp mọi người.

- Thanh Trúc! Em ...

Đừng lo! Chị đã đánh đổi tất cả kể cả người thân duy nhất của mình nhưng cũng chẳng được gì. Cô cười chua chát để tự che giấu bản thân. Vậy đó làm tất cả vì tiền nhưng cô cũng mất tất cả. Đúng là cuộc đời.

- Chị theo đoàn từ thiện đi giúp đỡ mọi người. Em đừng lo, đến nơi chị sẽ liên lạc về Chị, có cần thế không?

Nhìn xoáy vào đôi mắt em gái, Thủy Trúc ngây thơ yêu thương chị gái, nó không biết được cô có cảm giác xấu hổ thế nào khi phải nhìn nhau thế này. Làm chị mình cô đã chà đạp lên tình yêu của em, cô thật không khác gì đã thú Mím môi cố nén trong lòng, Thanh Trúc chớp chớp mi mở bốp lấy xâu chìa khoá đưa tận tay em:

- Quà của chị, hãy cho chị làm việc sau cùng cho em. Căn nhà này em hãy giữ . Thôi nào em phải ở đó để khi nào chị về còn gặp lại nhau chứ! Em ...

Chị chúc em ở lại hạnh phúc! Thanh Trúc ôm chầm lấy Bé Ba, chị ao ước cả đời của cô là một đứa con thế mà ông trời thật công bằng.- Thôi, đến giờ chị phải lên máy bay rồi. Tạm biệt em, tạm biệt con gái nghen! Tạm biệt dì Hai! Dì Hai đẹp như má con vậy đó Thanh Trúc xách va li chạy như bay vào trong, nước mắt thi nhau chảy ra. Cô sợ nếu không chạy nhanh, mình sẽ lịm xuống đây mất.

Trúc ơi? Tha thứ ... hãy tha thứ cho chị. Chị hứa với em chị sẽ sống tốt chị sẽ làm lại từ đầu.

- Tha thứ ... tha thứ em nhé.. Đường Quân ngồi không suy nghĩ trên cửa sổ, trên tay anh là chiếc di động màn hình và ảnh Đan Thụỵ đã chụp anh và Thủy Trúc ngày nào. Nụ hôn trên ghẹo nhưng là kỷ vật duy nhất giữa cô và anh.

Đường Quân! Em định thế này đến bao giờ?

Không quay nhìn Đan Thụỵ, anh vẫn ngó xuống sân, ánh mắt xa xa không có một chút cảm xúc nào. - Em đã gặp lại Thủy Trúc?

Quay nhẹ lại nhìn xoáy vào đôi mắt của Đan Thụỵ, cô hy vọng cậu em trai sẽ mở lời nói gì đó nhưng đành vô vọng.

- Cô ấy đang ngồi dưới phòng khách. Em hãy xuống và nói hết những chất chứa trong lòng đi. Khép cửa lại, Đan Thụỵ bước xuống lầu không ngờ tình yêu có sức huỷ diệt tàn khốc đến thế. Đan Thi vừa ra trường, anh đã giao việc ở công ty cho nó rồi lang thang hết vùng này tỉnh nọ để vẽ tranh.- Đan Thi nó đi làm, chiều mới về. Em ngồi đi.

Đan Thụỵ nói khi thấy Trúc lóng ngóng như tìm kiếm. Cô quay lại mỉm cười:

- Xa nhau bao lâu mà trông chị không khác gì. Đúng là bác sĩ thẩm mỹ có khác đó.

- Còn chọc chị! Nè, em mau kể lại thời gian qua, em đã làm gì đi. Thủy Trúc đẩy nhẹ con gái đến cạnh Đan Thụỵ cô nói:

Chào cô đi con, đây là cô Thụỵ. Đan Thụỵ ngỡ ngàng trước thái độ của Thủy Trúc. Cuộc gặp gỡ này sẽ thay đổi những gì trong ngôi nhà này đây. Cô Thụỵ! Con là Ba, này giờ con nhìn cô lâu lắm rồi đó Đan Thụỵ thích thú vì giọng nói trẻ ngô nghê. Nhìn sang Thủy Trúc cô vui mừng khi nhận ra con bé chính là bản sao của Đường Quân.- Sao lại nhìn cô hả?

- Vì cô đẹp Bạ của má, ai cũng đẹp hết à. Cả hai phì cười. Thủy Trúc lên tiếng:

Con bé mới ba tuổi, nhưng lí lắc và nhiều chuyện lắm, chị đừng chiều nó quá.

Đan Thụỵ ngập tràn yêu thương trong lòng. Thủy Trúc đến đây khiến cô lo lắng hoang mang nhưng giờ thì ...

- Con cưng à, con tên gì!

- Dạ, Ba Ba ạ Đan Thụỵ phì cười vì giọng dáo dạt của nó:

- Cái gì? Ba Ba hả? Ngộ thật đó. Nhưng đi học, con tên gì?

- Dạ, con tên ... má nói về đây rồi sẽ có người đặt tên cho con.

Đan Thụỵ ôm con bé vào lòng, mắt cay sè.

- Trúc! Chị cảm ơn em.

Chị Thuý! Đừng nói thế, em muốn chuyện này là bí mật của hai chị em mình.

- Nhưng ... thôi được.

Biết khó mà thuyết phục được Thuý Trúc nên Đan Thuý đành nhượng bộ.

Đem con về đây đã là một kỳ tích của Thuý Trúc rồi.

- Chị chồng à! Chị chồng! Chị phải giải quyết giúp em một chuyện. Tiếng Ngọc Yến lãnh lót vọng vào, kế tiếp là cô ào vào như cơn gió. Khựng lại vì thấy có khách, Ngọc Yến nhìn trần trối vào người con gái sang trọng trước mặt rồi kêu lên:

- Thuý Trúc! Thuý Trúc là mày rồi. Mày đã về rồi tao đã nó mà ...

10. Chương 10 (Kết)

Chương 10

Con khỉ này, tha hồ mày vì vẫn còn nhận ra tao đó. Cả hai lại nhào đến ôm lấy nhau nhẩy cẫng lên mừng rỡ như ngày nào.

Ngồi phịch xuống xa lông, Ngọc Yến nói chuyện huyền thuyên những chuyện của bạn bè, chợt cô nói:

Nè, mày về thì tốt quá, làm dâu phụ giúp tao đi.

Đan Thuý nạt khề:

- Nè! Mày đi gặp lại mà đã nhờ vả.

- Mày đồng ý chồng hả? Bao giờ?

- Cuối tháng. Mày đồng ý đi. Tao năn nỉ coi Thi nhưng nó bảo đã đứng bên chàng trai không thể.

Đàng trai? Nghĩa là ... Thuý Trúc không hình dung ra được là Ngọc Yến lại làm dâu nhà này, nhưng chú rể.. sẽ là ai. Hình ảnh thân mật của Đường Quân và Ngọc Yến à quán cà phê lại hiện lên.

Giờ thì cô đã hiểu sự bối rối của Đan Thuý khi gặp lại cô. Minh tậ là gốc:

Sao bẽ bàng quá Trúc ơi! Gương mặt kính bưng đã che cuộn cuộn trong lòng nên không nhận sự khác thường của Thuý Trúc.

Đan Thuý vô tư:

Nè! Lúc này, em réo bà chồng này làm gì thế?

Ngọc Yến phụng phịu:

Thì chị phải xử công bằng cho em chứ sao? Đám cưới là chuyện của hai người mà một mình em lo, còn chú rể vô tư ời là vô tư chứ biết sao? Đâu phải em không biết tánh nó. Đã chấp nhận thì phải cắn răng mà chịu, cắn than.

Ngọc Yến kêu lên:

Em không kêu ca, nhưng ảnh làm thế là không công bằng với cô dâu xinh đẹp như em.

- Cô dâu xinh đẹp ... hay quá!

Ba Ba xen vào khiến Ngọc Yến lại một phen ngạc nhiên. Nãy giờ lo vui mừng, cô đã không để ý đến vị khách nhí này.

Mỡ to mắt, Ngọc Yến bước tới:

- Ai đây? Ai mà ... chảnh chệ quá vậy hả?

Con bé biết Ngọc Yến chỉ ghẹo mình nên đứng hẳn trên xa lông cho bằng với cô:- Chào cô! Con là Ba Ba.

Ba Ba? Ba Ba thì phải ở ngoài biển chứ sao ở đây, đi tìm ... hồ à?

Hồng phải. Đi chơi, đến thăm. - Nói bậy Thủy Trúc gắt lời con:

Mau chào dì Ngọc Yến đi con!

Hả! Con mày?

- Ngạc nhiên lắm phải không?

Đúng lúc, Đường Quân từ trên lầu bước xuống, anh sững lại lắng nghe được câu chuyện của hai người. Anh bấu chặt vào thành cầu thang như bám víu một chiếc phao. Cố nín bao cảm xúc, vụn vỡ vào tận đáy con tim chai sạn của mình, anh thản nhiên bước xuống.

- Đường Quân! Ngồi đây đi em Thủy Trúc chết lặng ngồi nhìn anh, Đường Quân không nhìn lấy cô một lần, đôi mắt anh chăm chú vào đứa trẻ co ro trên đùi Ngọc Yến. Đôi mắt to đen trên gương mặt trắng hồng làm tim anh hồi hộp như ngày nào ngày lần đầu gặp gỡ. Con bé giống mẹ quá!

Mọi người chăm chú nhìn Đường Quân, hình như mọi người đã biến mất trong mắt anh ngoài con bé:

- Bước đến kề sát con bé, anh khẽ mỉm cười thật quyến rũ như từng làm thế để hồn mẹ nó. Chìa thỏi kẹo trên tay ra trước mặt nó trong nháy mắt, con bé rụt rè sà vào lòng anh. Đường Quân nhất bồng con bé lên đôi tay rắn chắc như đã từng ẵm Thủy Trúc. Đặt nó ngồi lên đùi, anh hỏi khẽ.

- Tên?

Trời! Đang bị chấn động mãnh liệt mà hồi thức muốn bật ngửa với thái độ hồi hộp. Ba cô gái hồi hộp chờ đợi thái độ của con bé, nó sợ khóc ra đi vì sợ à. Nhưng trái ngược với suy nghĩ của mọi người trong người cô bé còn có cá xự cộc lốc, khô khan của Đường Quân đâu biết sợ:

Nó sờ lên hàm râu quai nón rậm rì củ anh rồi nói cộc lốc không khác gì Đường Quân.

Ba ... Ba ...

Đường Quân không biểu hiện gì anh đang cố nén những rung động mãnh liệt của con tim, Trúc ơi! Sao em nở dạy con thế hả em? “Ba ... ba” mà con bé vừa phát âm chẳng khác nào tiếng gọi thân thương đối với người cha. Con bé lại cộc lốc như anh, nhưng lần này nó chỉ - xò ba ngón tay ra chứ:

không trả lời trả vốn gì. Nhìn những ngón tay trắng nõn bé xíu mà lòng anh nhói lên. Bàn tay tiên và bàn tay điều hâu, thì thế hệ sau sẽ là bàn tay gì hả anh. Câu hỏi yêu thương ngày nào lại vọng về xoắn lấy trái tim anh. Từng thớ thịt như tê dại đi Đường Quân đưa tay sờ lên má con bé. Trong giây phút thiên liêng nhất đời anh thì bà vú già chợt bước vào:- Mợ Hai! Cậu Thiên Lộc gọi điện hỏi mợ ở đâu, để cậu đến đón. Nét mặt Thủy Trúc nhúm vai rồi lại giãn ra trong nháy mắt. Cô thoáng chết lặng. Vì sự xuất hiện của bà vú, cô đã dặn bà đợi ngoài xe, nhưng có lẽ Thiên lộc gọi điện giục nên bà đã vào đây: _ Như thế cũng hay có thể giúp cô thoát khỏi tình huống bẽ bàng này. Chưa kịp nói! Đường Quân đã bỏ con bé xuống một cách thô bạo trên đùi cô, anh thậm chí không nhìn cô dù cả hai gương mặt chỉ cách nhau chừng hơi thở. Đến cạnh Ngọc Yến, anh buông gọn:

- Đi!

- Ngọc Yến lơ ngơ vì còn ngạc nhiên:

- Đi đâu?

Lúc này cô vừa cần nhần không ai lo đám cưới mà lật đật đứng dậy chạy theo anh, Ngọc Yến không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Còn Thủy Trúc thì thản nhiên đứng dậy:

Em về thôi hôm khác em sẽ đến.

Sao sớm thế em? Mình chưa nói được gì mà. Biết Đan Thủy cảm chán mình lại nhưng Thủy Trúc cương quyết ra về. Cô sẽ đổ gục mất khi phải ở lại đây.

Thế là hết tình yêu của cô đã chết. Anh đã là của người ta - Vĩnh biệt ... Đường Quân ... chúc anh ở lại hạnh phúc buổi chiều, bãi biển Nha Trang chìm lắng vì hôm nay không có khách du lịch. Thả mình trong nước với cảm giác bông bênh, Thuỷ Trúc sẽ gội rửa được trái tim phiền muộn đau khổ của mình. Nhắm mắt, hai tay dang ra, để mặt sóng xô đẩy, Thuỷ Trúc chỉ muốn quên nhưng khổ nỗi càng quên thì đầu óc cô cũng nhớ rõ ràng hơn, cứ như chuyện vừa xảy ra ngày hôm qua. Đường Quân, cái tên đã là ngọn đuốc soi rọi theo cô suốt ba năm qua. Ngày ấy ra đi có lẽ cô không đau khổ như bây giờ vì lúc nào cũng có anh.. Bây giờ ôm ấp bao hy vọng trở về thì em đã mất anh, ta mất nhau thật sao Đường Quân? Ba năm trước, em ra đi không một lời, Thuỷ Trúc nước mắt cô chảy dài xuống thái dương hoà, vào nước biển vốn đã mặn đắng ... [alobooks.vn]

Thuỷ Trúc có cảm giác mình đang bị một cơn sóng dữ dạt vào nhưng không buồn mở mắt. Sự gan lì cùng nỗi thất vọng chỉ khiến cô muốn chết thôi. Như thế cô sẽ không phải chứng kiến cảnh anh sáng vai cùng người khác. Cái cảm giác mất nhau thật đau đớn, nó đang làm trái tim cô vỡ vụn từng mảnh. Rồi một bàn tay rắn rỏi giữ cô lại, Thuỷ Trúc bàng hoàng mở bừng mắt. Đập vào mắt cô là gương mặt đen rạm cùng bờ ngực vạm vỡ của Đường Quân. Nước biển ngập nửa người khiến anh như cây cổ thụ mọc giữa lòng đại dương đầy uy lực.

- Tôi muốn nói chuyện bất người chạm xuống cát, Thuỷ Trúc vẩy nước lên mặt cho tỉnh táo. Có nằm mơ Thuỷ Trúc cũng không ngờ anh ra đây cô. Có lẽ Đan Thuỵ đã nói gì đó. Mãi lo suy nghĩ, sống biển đập vào khiến cô mất đà ngã nhào vào bờ ngực anh. Trong tích tắc, cái cảm giác có nhàu ngày nào lại ùa về.

Cô nhận ra Đường Quân đã dang tay chứng minh đi.

Trợn trừng mắt nhìn anh, cô thật sự ngỡ ngàng vì lời của Đan Thuỵ nói chẳng đúng tí nào. Mồm năm miệng mười chứ sao ưu tư, trầm lắng, ngày chẳng nói quá năm câu.- Anh im lặng suốt ba năm qua giữ sức chờ ngày gặp tôi để đấu khẩu thì phải. Đúng là chỉ có cô mới hiểu được tôi. Những người kia không đáng để tôi mà lời. Mím môi cười trước sự cao ngạo của anh, cô không nghĩ anh có thể nói cảm xúc của mình một cách trơ trẽn đến thế. Thu lại nụ cười tức khắc, cô nói như đề phòng trước ánh mắt quỷ ma của anh:- Tôi không có gì để nói với anh cả. Anh giữ vai cô chặt như kềm giữ một tử Tù, ánh mắt anh sáng quắc lên:

- Đó là thái độ cô đối xử với tôi sau ba năm biệt hã?

Đau muốn chết đi, nhưng Thuỷ Trúc vẫn mím miệng cười để che giấu cơn bão lòng. Tôi đã nói với anh, tôi bây giờ không phải là tôi nữa Thuỷ Trúc chưa nói hết câu thì Đường Quân đã kéo mạnh khiến cô đổ áp vào người anh, đôi môi tham lam phủ chặt môi cô rất bồng. Ý thức được nụ hôn cưỡng đoạt thô bạo của anh, Thuỷ Trúc cũng tay đẩy anh ra nhưng vô vọng:

Đôi tay như gọng sắt siết chặt cô, Đường Quân điên cuồng với nụ hôn. Vốn đã đè nén suốt ba năm. Núi lửa yêu đương trong người phun phụt khiến anh chỉ biết mãi miết ôm có thể hiện tình yêu. Thuỷ Trúc hết cào lại cầu mỗi nhừ cả tay mà vẫn không thể nào thoát ra được. Cô chột rùng mình khi anh vuốt nhẹ sóng lưng mịn màng của cô. Bộ đồ tắm hai mảnh khiến cơ thể cô nóng rực khi áp vào bờ ngực trần của Đường Quân Cảm giác rạo rực của đêm nào lại trào lên dữ dội khiến chút lí trí dỗi hờn trong cô cũng hoà theo dòng nước. Để rồi bao nhớ thương trong cổ lại trỗi lên, vòng tay qua cổ anh cô đáp lại nụ hôn mạnh mẽ cuồng nhiệt của anh.

Đường Quân như người đi giữa sa mạc gặp trận mưa rào, anh đưa cô vào thế giới thần tiên của hai người bằng những đê mê của nụ hôn. Cả hai như sống lại ngày nào có nhau.

- Nhớ quá Trúc ơi! Thuỷ Trúc muốn người trong tay anh khi Đường Quân thì thâm trên môi cô.

Cũng câu nói của ba năm trước thế này mà cô phải quay về đây. Nụ hôn đã dịu dàng, nhẹ nhàng hơn rồi Đường Quân luyến tiếc rời môi cô. Anh nhún chìm cô trong đáy mắt mình, cười cười:

Khác thật đấy! Cuồng nhiệt hơn xưa nhiều Thuỷ Trúc không bèn lên, cầu véo gì anh, cô mím cười như lệ thường:

- Thế sao? Tôi lại nghĩ khác. Đó chỉ là nỗi khát khao của người phụ nữ thôi.

Sa sầm nét mặt Đường Quân không ngờ bờ môi ngọt ngào vừa rời lại có thể thốt ra nhanh lời chua ngoa đến thế. Anh nghiêng rằng:

- Đẹp chuyện đó. Nói đi, con bé là gì của tôi?

Thuỷ Trúc vẫn thản nhiên nhìn trả lại cô yêu anh biết bao nhưng cũng mâu thuẫn với lòng không ít. Ngọc Yến sẽ còn hận suốt đời vì ngày hôm nay:

Lúc này cô đã sai, một sai lầm khó mà tha thứ:

Bi kịch củ ba năm trước hay để nó lụi vào dĩ vãng đi, Vai người bị tước đoạt tình yêu rất khó đóng cô không muốn nhường nó cho ai, hãy để cô đóng trọn kiếp này đi.

Đạp xuống nước để giấu nước mắt sắp trào ra, trong nước biển anh sẽ không Thấy được những cảm xúc yếu đuối của cô. Lặng sâu một lúc, cô ngồi lên như con cá kình sảng sảng nghênh chiến. Hất ngược mái tóc sũng nước ra sau, cô cười tự nhiên nói như kể chuyện cổ tích:

Phải, nó là con anh, nhưng đó chỉ là quá khứ.

Ngày ấy vừa sang Úc, tôi đã phát hiện mình mang thai nên vội lấy một thương gia giàu có. Giờ thì ông ấy đã chết nó trở thành con ông ấy gương mặt Đường Quân nhún nhúm như một quái thú, ánh mắt đỏ ngầu tưởng chừng đốt cháy gương mặt trắng hồng của Thuỷ Trúc, anh gầm lên vang cả biển xanh.

- Cô điên rồi định gạt tôi hả?

Thuỷ Trúc vẫn điềm nhiên:

- Anh về làm bốn phận của anh đi. Đừng để tôi biết anh phụ bạn tôi, tôi sẽ không bỏ qua đâu. Khi nào tôi và Thiên Lộc đám cưới sẽ mời hai người ...

- Cô nói cái quái gì thế?

Thuỷ Trúc vẩy nước lên mặt để khoả lấp những xúc động đang lên vào từng.

Thớ thịt cô thản nhiên:

Anh hiểu mà. Chào anh chúc anh và Ngọc Yến hạnh phúc! Tôi sẽ tranh thủ làm phụ dâu cho hai người. Nói rồi Thuỷ Trúc lê từng bước lên bờ!

Trời ơi! Cô vừa làm cái quái gì thế? Cô yêu anh ta điên cuồng cơ mà. Nước mắt Thuỷ Trúc lan dài ra như mưa.

- Hận em đi Đường Quân! Em xin lỗi, hận em và thù em anh sẽ thấy với lòng đi và sống vui vẻ với Ngọc Yến. Thế là ngày trọng đại nhất đời của Ngọc Yến cũng đến:

Thuỷ Trúc nhìn mọi người đông đủ đến dự mà lòng cầu chúc cho Bạn hạnh phúc. Nhưng sao tim cô lại nhói đau thế này?

Nói là làm, Thuỷ Trúc đã diện một chiếc áo đầm hở vai bằng voan rỗng rỗng cương vị phụ dâu. Chiếc áo đơn giản hơn chiếc xoa- rê của Ngọc Yến nhiều.

Nhưng rất đẹp vì vốn dĩ Thuỷ Trúc luôn là trung tâm của các chàng trai. Thánh đường trang nghiêm hơn trong ngày cưới, nhưng Thuỷ Trúc đâu còn nhận ra điều gì. Cô đứng cạnh Thiên Lộc mà mắt như thôi miên, cứ nhìn lên phía trước.

Chưa đến giờ làm lễ nên mọi người trò chuyện khá rôm rả. Đường Quân với bộ Compie màu xám máy trội và đoá hoa hồng cài trên ngực trái thái lịch lãm và quyến- rũ, mái tóc bông bênh khiến anh là chú rể đẹp nhất trên thế gian này.

Bên cạnh anh là Đăng Minh cũng lịch lãm với bộ vét trắng, cũng cài hoa như Đường Quân. Cô đoán anh ta làm rể phụ, Thuỷ Trúc hơi gật đầu khi giao mắt với anh. Đến hôm nay, anh ta mới chịu xuất hiện vì mãi lo ra nước ngoài bảo vệ luận án. Cô thầm mỉm cười khi nhớ đến lời chì chiết của Đan Thi. Nhìn thấy Thư Oanh, Đan Thụy và Đan Thi đang sửa áo cho Đường Quân, cô định bước đi, nhưng cha xứ đã lên tiếng báo hiệu đến giờ làm lễ, tuy vậy cô vẫn kịp nghe Đan Thụy mắng anh:

- Nếu biết em không cắt tóc cạo râu thế này, chị đã bỏ em ở nhà rồi. Ngọc Yến hồi hộp cặp tay cha bước vào lễ đường. Con nhỏ thật đẹp! Thuỷ Trúc cũng cùng con gái tung những cánh hoa hồng đỏ thắm lên như

những cánh bướm chúc mừng cho ngày vui của cô. Ngọc Yến! Con là cô dâu xinh đẹp nhất trần gian. Con có bằng lòng làm vợ người đàn ông bên cạnh và hứa sẽ ở bên nhau trọn đời.

- Thừa cha, con hứa ạ.

Cả thánh đường cười ồ lên vì sự xúc động của cô dâu. Tội nghiệp! Con nhỏ căng thẳng quá nên chẳng kiềm nổi cảm xúc của mình.

- Đăng Minh?

Thủy Trúc bật dậy theo tiếng vị cha nhà thờ. Ngang ngạnh muốn chứng tỏ bản lĩnh của mình, nhưng đến đây rồi, cô mới thấy hối hận để rồi phải ngượng lấm, cô mới ngồi được một góc trong thánh đường này. Cha xứ cô nói lộn không nhì? Cô cố ghìm cơn sóng trong tim để lắng nghe.

Con có đồng ý ...

- Dạ thưa cha, con đồng ý hết ạ.

Tiếng vỗ tay lại vang lên như tràng pháo dài để cổ vũ cho đôi vợ chồng “xứng đôi”.

- Chú rể ga- lăng hết biết.

- Giờ thì mới hiểu tại sao con bé nói nhiều lại yêu thẳng một sách rồi.

Tiếng xì xầm khen ngợi vang lên. Nhưng Thủy Trúc không còn tâm trạng đâu mà. Nghe ngóng lỗ tai cô như lòng bùng đến nỗi mọi người kéo nhau đến nhà hàng vì nghi lễ đã xong và Đan Thi kéo con gái cô đi rồi,. Mà Thủy Trúc vẫn đang trờ ra đó. Thiên Lộc vừa bước tới thì Đường Quân đã nhanh hơn, anh chụp tay kéo mạnh lôi cô ra xe.

Hôm nay là đám cưới Đường Quân mà Thủy Trúc lơ mơ với suy nghĩ đó.

Đến lúc cô hoảng hồn lại thì nhận ra mình đang ngồi trên xe vạ tài xế là Đường Quân.. Đang hoà vào dòng xe hộ tống cô dâu chú rể đến nhà hàng, anh chợt rẽ sang con đường khác. Thủy Trúc hoảng hốt kêu lên chụp lấy tay anh. Anh làm quái gì vậy?

- Câu này tôi hỏi cô thì đúng hơn tự dưng Thủy Trúc thấy sợ gương mặt kín bưng kể bên quá. Bây giờ cô còn cô con gái nên không dám làm bừa .Con gái?

Sực nhớ cô kêu lên:

- Con tôi? Anh mau quay lại, tôi ...- Cô có ngồi im không? Nó đang đến nhà hàng với Đan Thi Như hiểu ra mọi chuyện, cô lùi người sát vào cửa xe, gương mặt không chút biểu hiện gì mở màn kịch thôi.

- Cô không hỏi tôi đưa đi đâu nữa hả?

- Anh chịu nói sao?

Liếc nhìn qua gương mặt đã sẵn sàng đang chiến của cô, anh giễu cợt:

- Hôm nay, tôi không mở xe cô ra, tôi không còn là Đường Quân .Hoàng hồn trợn ngược mắt nhìn anh, Thủy Trúc cảm nhận rất rõ giọt mồ hôi lang rịn ra trên trán:

Nhận về lo sợ thất thần của cô, anh nói:

- Tôi muốn xem lá gan của cô làm bằng gì và to cỡ nào. Biết hôm nay mình Cưới vợ mà dám làm phụ dâu. Cô đúng là độc nhất vô nhị đấy.

Bủu môi, cô “độp” lại:

- Không biết xấu hổ. Người anh chỉ làm được rể phụ thôi:

Tôi cũng đính chính với anh là tôi chưa có chồng, đừng có vu khống. Chiếc xe thẳng rít lại bên đường, cũng may lúc này anh đã thắt dây an toàn cho cô, nếu không lỗ mũi lại “ăn trầu ” như ngày nào rồi, Đường quân quay quắt kẻ sát mặt cô quát lớn:- Không có chồng sao lại có con hả, chịu hết nổi uất ức trong lòng, cô xô bật Anh ra hét lớn rồi ra sao thì la:

Anh cũng biết có con mà không chồng khổ sở thế nào không? Quay về đây, Ấp ủ bao hy vọng nhưng anh đã đối xử với tôi thế nào? Lạnh lùng, hờ hững như kẻ lạ người xa, anh bảo tôi phải làm sao?

Nước mắt lại ràn rụa, Đường Quân chỉ nhìn cô không nói gì, anh quay ra ngoài để dè nén điều gì đó. Một lúc, anh lại để máy cho xe chạy tiếp: Bà vú mở miệng ra là mợ Hai, nghĩa là sao?

Cô lừ mắt với anh, giọng giận dữ:

- Không chồng mà có con thì phải bảo bà ấy gọi thế chứ sao?

Đường Quân mỉm cười thầm nhưng Thủy Trúc vẫn nhận ra. Cô chợt nhớ đến nụ hoa trên áo anh không đỏ thắm như nụ hoa của Đặng Minh. Đúng là sự ghen tuông làm mờ lí trí tệ thật!

Chiếc xe dừng lại Đường Quân bước xuống đi vòng qua mở cửa cho cô: Nhận ra nhà trọ Hoàng Hoa ngay, cô liêm cho sự lúng túng của mình bằng cách ngồi im quay mặt chỗ khác. Đợi ăm ăm?

Lúa mắt qua anh, cô hằm hằm nét mặt cố làm bộ dạng thật dữ dằn vì biết anh nói là sẽ làm: Tránh ra!

Mỉm cười, anh lùi ra sau cho cô bước xuống. Đập vào mắt cô là những đoá hoa hồng nhưng được xếp thành hình trái tim ngày trước của nhà trọ. Hai trái tim lồng vào nhau thật âu yếm tình . Mỉm cười, cô không cần suy nghĩ cũng biết trò này của ai. Muốn hét lên với bao rung động thật mãnh liệt trong lòng, cô nghe trái tim nhảy múa loạn xạ theo một nhịp điệu lạ lẫm nào đó.

Cảm giác ngón tay út đang bị ngón út của Đường Quân khều nhẹ. Không nhìn xuống cô quay qua kênh mắt:

- Làm gì vậy! Thân thiết lắm sao mà khều Đường Quân nhún vai,. Trề dài môi dính chính:

- Khều không phải là thân quen. Đòi nợ đấy!

Ai nợ nần gì mấy người Biết cô sắp bước chạy để né tránh sự ngượng ngùng, anh giữ cô trong tay tình tứ:

Đêm ấy em đã nhốt hồn anh trong tim em rồi. Ba năm qua, anh như thằng Khùng, không đau à?

Cô gạt tay lấp bắp:

Đừng vu khống. Anh, anh hết khùng rồi. Chứng tỏ hồn anh nhập về rồi. Anh ghì cô trong lòng mình cú sát mặt cô, anh thủ thi:

- Vừa thôi, dám nói anh khùng có muốn thấy anh nổi điên lên không? Thử nhé!

- Nè! Cô né sang bên giọng yếu xìu:

Bộ muốn người ta xấu hổ. Anh siết chặt cô hơn:

Làm như anh khoái lắm hôn em anh cũng mệt chứ bộ. Cô đâm mạnh vào ngực anh:

- Vô duyên trở trên hết biết. Sao không giải lạnh nhạt nữa đi!

Đường Quân nói như trách móc:

Em tưởng anh làm thế vui lắm chắc đến bây giờ còn giận vì cảm giác bị xem Thường.

- Không dám bỏ rơi đâu. Cô Thư Oanh vẫn chưa lấy chồng .

- Người ta chưa lấy chồng thì liên quan gì đến anh. Anh là người đàn ông mẫu mực không bao giờ phản bội vợ.

Cô bật cười úp mặt vào anh với bao bồi hồi.

Đám cưới mà bị mất tích đầu phụ rể phụ thế này, anh buồn lắm đấy.

Đường Quân cúi xuống nhìn sâu vào mắt cậu sợ đám cưới mình không.

Cô mỉm cười gạt đầu. Đường Quân nói tiếp khi nói vờn trên môi cô:

Yên tâm đi! Sau đêm nay chúng ta sẽ có một chú nhóc nữa. Vậy là cô người tung hoa trong ngày cưới chúng ta rồi. Xấu hổ cô cấu vào hông Đường Quân anh vẫn đứng im chịu trận. Phải mất ba năm anh được véo

như thế chứ nào có dễ dàng gì.. - Nè! Có con ba tuổi rồi mà anh chỉ gần em có một lần, không tha cho anh hả?

- Trơ trẽn quá đi!

Vừa nải, Thuỷ Trúc vừa xô anh ra nhưng vòng tay Đường Quân đã khép chặt cả hai nhìn nhau như nói hết bao yêu thương bấy lâu nay. Đường Quân thì thầm trên môi cô:

- Mình lại có nhau phải không Trúc? Trả lời anh là một vòng tay, hộ lại quần quí bên nhau, bao muộn phiền tan biến. Hạnh phúc lại đến với những người biết yêu, biết chờ nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-ben-nhau-tron-doi>